XIV. évfolyam 26. szám. Ára: 1 forint 1958. június 26

Ludas Matyi

Toncz Tibor

Toncz Tibor rajza

KEVÉS AZ UTCASEPRŐ — Fej! Te sepred fel Budát!...

A művész

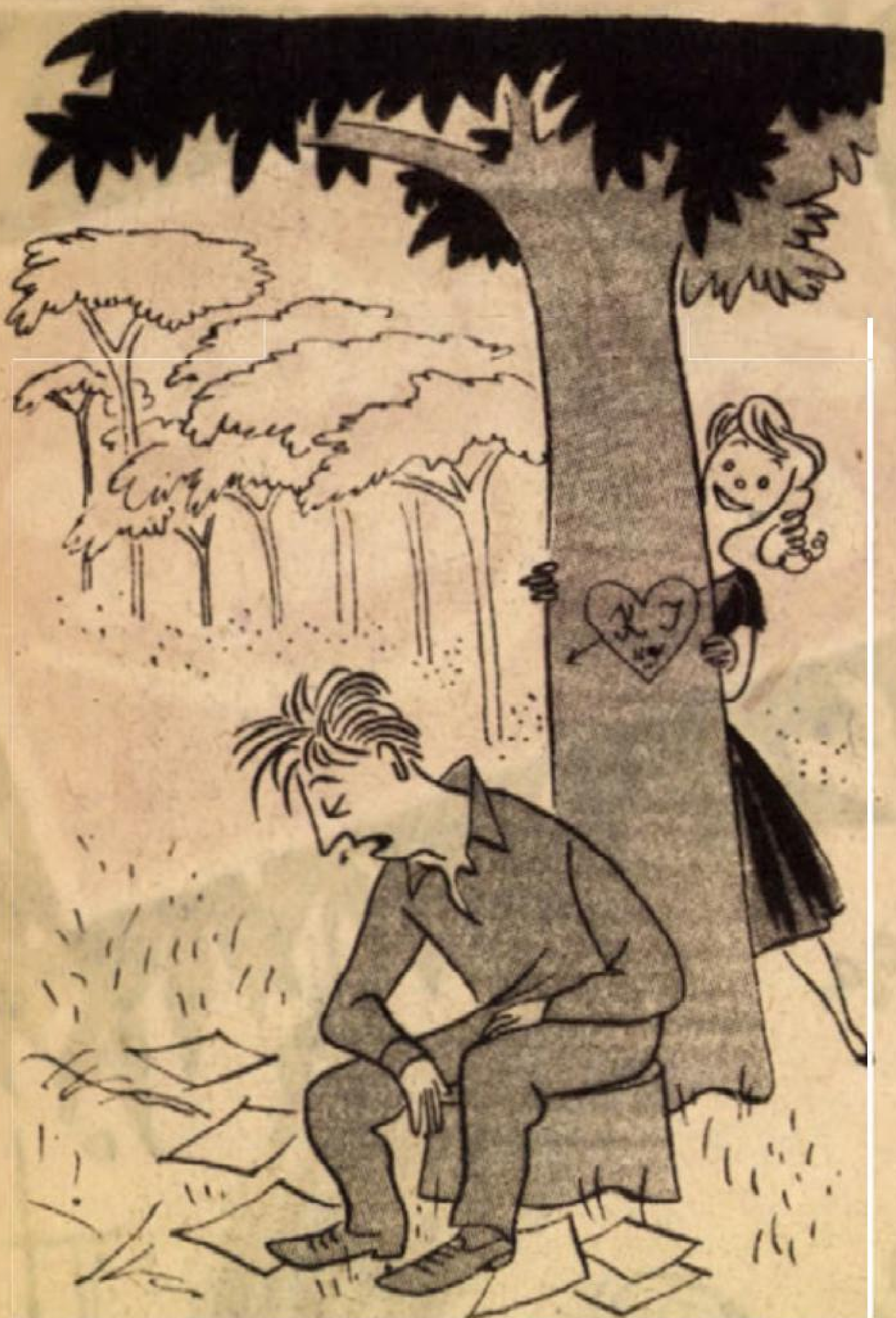

– Szörnyű! Már megint boldog vagyok... Hát lehet így dolgozni?...

Úgy koppan az eső...

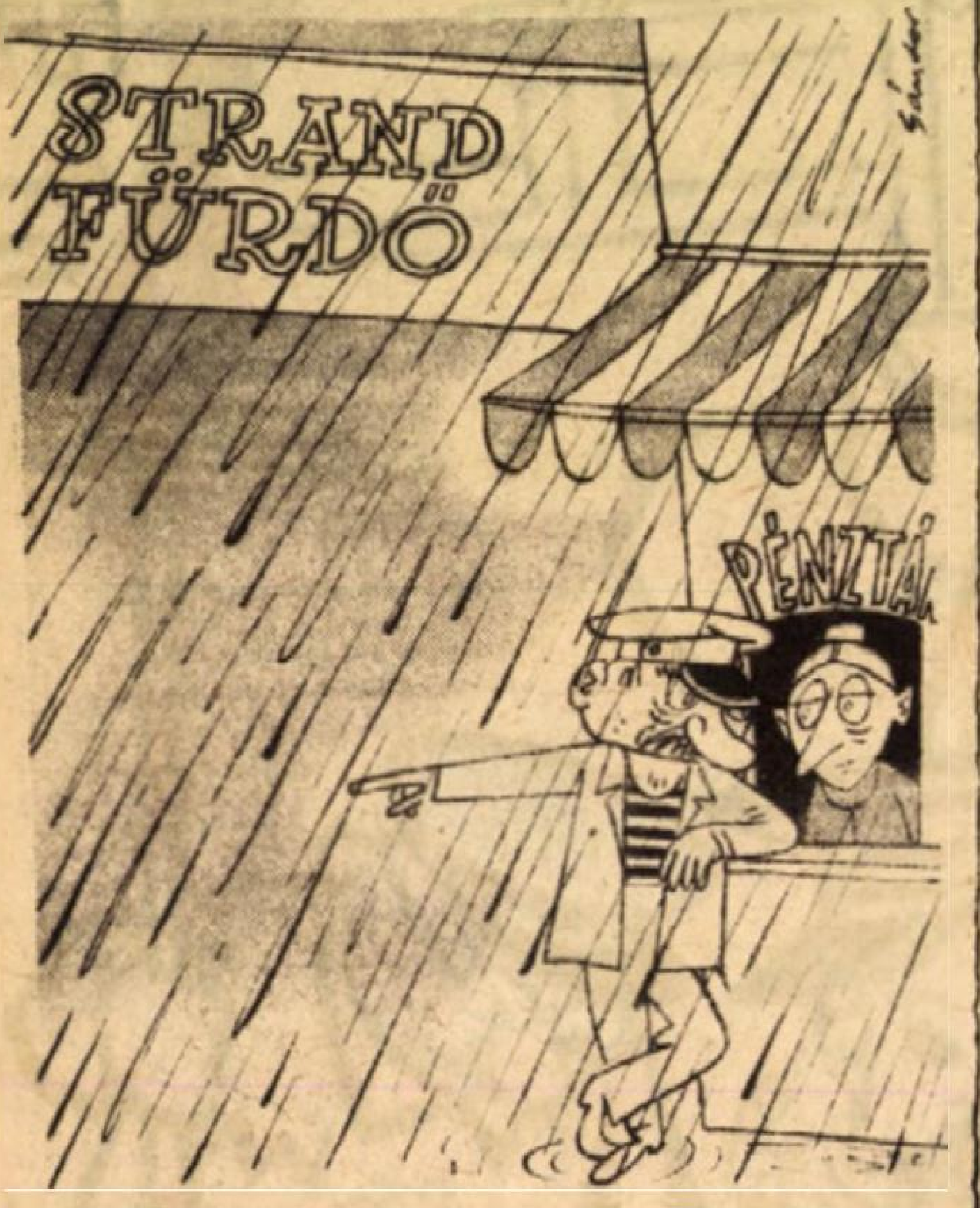

– Most persze senki se jön, de ha kisüt a nap, akkor mind egyszerre tódulnak ide, mint az őrültek...

És aztán?

Felkerestem Géza barátomat és éppen versírás közben találtam. Amikor meglátott, zavartan eldugta előlem a kéziratpapírt. Kérdeztem, mit írt, azt felelte, hogy a mosásba adandó fehérneműkről készített leltárt, de keresztkérdéseim súlya alatt bevallotta: verses színdarabon dolgozik. Ha azt hallottam volna Gézától, hogy gyufaszálakból felépítette a Parlamentet, egy csöppet sem csodálkoztam volna, de az, hogy színdarabot, méghozzá verses színdarabot ír, nagyon meglepett.

— S mi a címe a darabnak? — érdeklődtem kíváncsian.

— Romeó és Júlia — felelte Géza lesütött szemmel.

— Ha jól emlékszem, már írt valaki hasonló címmel színdarabot — mondtam tapintatosan, ismerve a költők érzékenységét.

— Tudom, de Shakespeare csak öt felvonást írt, én azonban még hozzáírok két-három felvonást... Hédike kedvéért...

Géza látta, hogy egy szót sem értek az egészből, ezért töredelmes vallomást tett:

— Hédike a jegyesem. Szeretem és el fogom venni feleségül. Egy könyvtárban ismerkedtünk össze, mert Hédike nagyon szeret olvasni és épp akkor vitte vissza Stendhal: Vörös és feketéjét. Könyvkeresés közben elbeszélgettünk és Hédike könnyes szemmel kérdezte meg tőlem, nem tudok-e valamit De la Mole Mathild és De Renalné életének további alakulásáról. Szegényke napok óta nem tudott aludni, mindig csak rájuk gondolt és azt találgatta: vajon mi történhetett velük a regény befejezése után. Hédike érzékeny szívű kislány, ha megszeret valakit, attól nem tud egykönnyen elválni. Mint megtudtam, könyörgő leveleket írt Tolsztojnak, Sándor Kálmánnak és P. Howardnak, hogy folytassák regényeiket, de egyik író sem válaszolt. Megsajnáltam Hédikét és lovagiasan felajánlottam, hogy folytatni fogom Stendhal regényét. Papírom, tintám, tollam volt otthon, miért ne folytattam volna? Három hónapig dolgoztam a regényen, aztán Hédike feljött a lakásomra és én felolvastam neki a Vörös és fekete folytatását. A jutalmam nem maradt el: kaptam egy csókot a fejem búbjára. Azóta már sok íróval írtam együtt, többi között Maupassanttal, Azsajevvel és Theodore Dreiserrel. Jelenleg a Romeó és Júliát írom. Tudod, Hédike elsiratta a fiatalokat és most arra kíváncsi, mi történhetett a többi szereplővel: a dajkával, Lőrinc atyával, az első, a második és a harmadik zenésszel, az apródokkal, satöbbi, satöbbi. Nos, az ő további életüket írom meg a hatodik, hetedik és a nyolcadik felvonásban. Lőrinc atya kilép a rendből és elveszi feleségül Júlia dajkáját. Boldogan élnek, míg meg nem halnak végelgyengülésben. A két család annyira összebarátkozik, hogy közös dalárdát alapítanak és vasárnaponként ingyen hangversenyeket rendeznek Verona főterén. A két öreg, Montague és Capulet minden este együtt rablóultizik. Eddig érdekes, nem?

— Nagyon — bólintottam. — És aztán?

— Hédike is ezt kérdezné — válaszolta Géza. — Aztán még nem tudom, mi lesz velük. Attól függ, mennyi időm és kedvem lesz. Lehet, hogy folytatom a két család történetét egészen napjainkig, de az is lehet, hogy adandó alkalommal megmérgeztetem őket. Ilyenkor azonban nagyon kell ügyelni, hogy senki se hagyja el a házat és mindenki kapjon a méregből, mert ha csak egy mosogatólány is megmenekül, folytathatom a darabot... Most hallgass ide, felolvasom neked a már elkészült jeleneteket...

Hiába tiltakoztam, Géza visszanyomott a székbe és reszkető hangon rákezdett:

— Romeó és Júlia. Írták: Lehák Géza és Shakespeare Vilmos.

M. Gy.

Vigyázat! Mindennek van ellenszere!

(Kísérletek folynak az ülőkalauzi rendszer megvalósítására.)

Mészáros András rajza

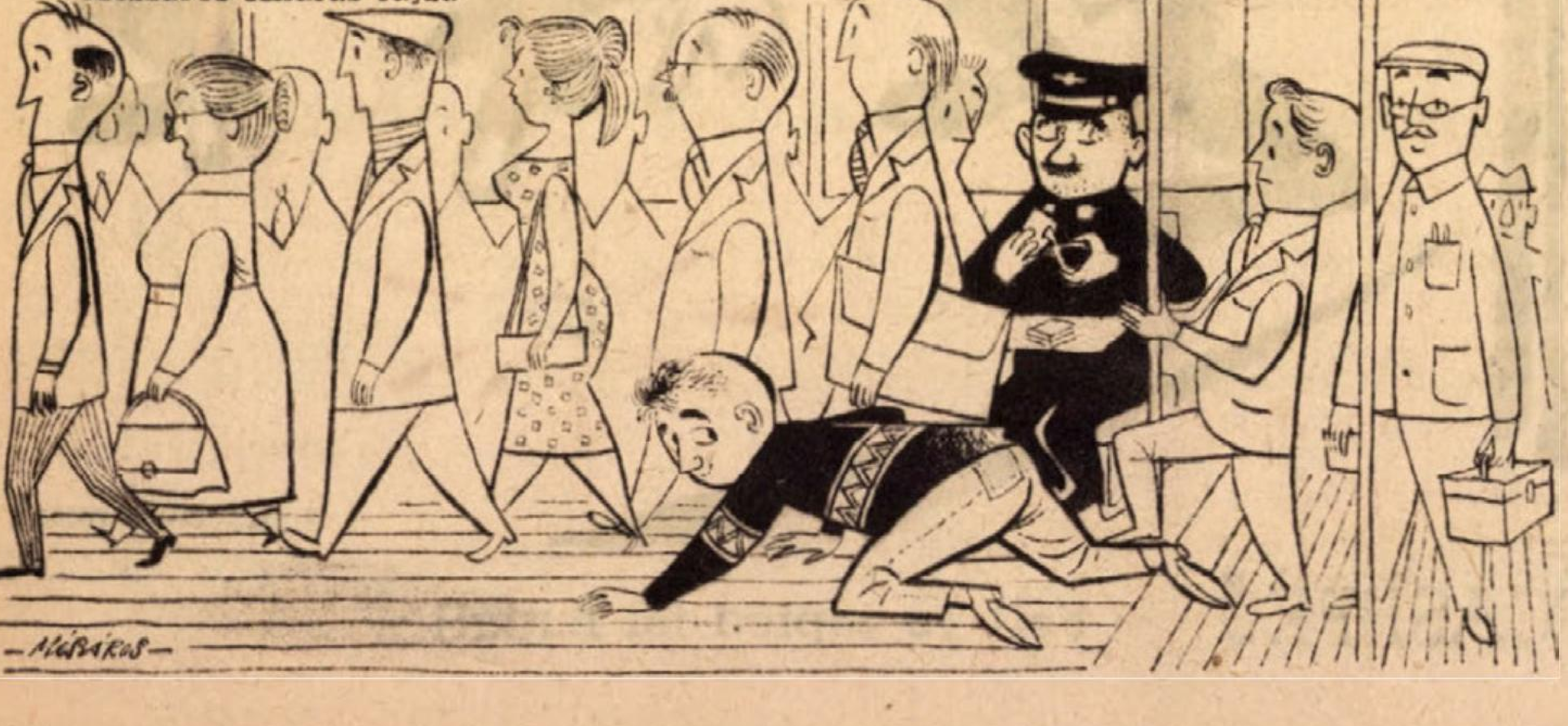

Akinek szívesen tapsolunk

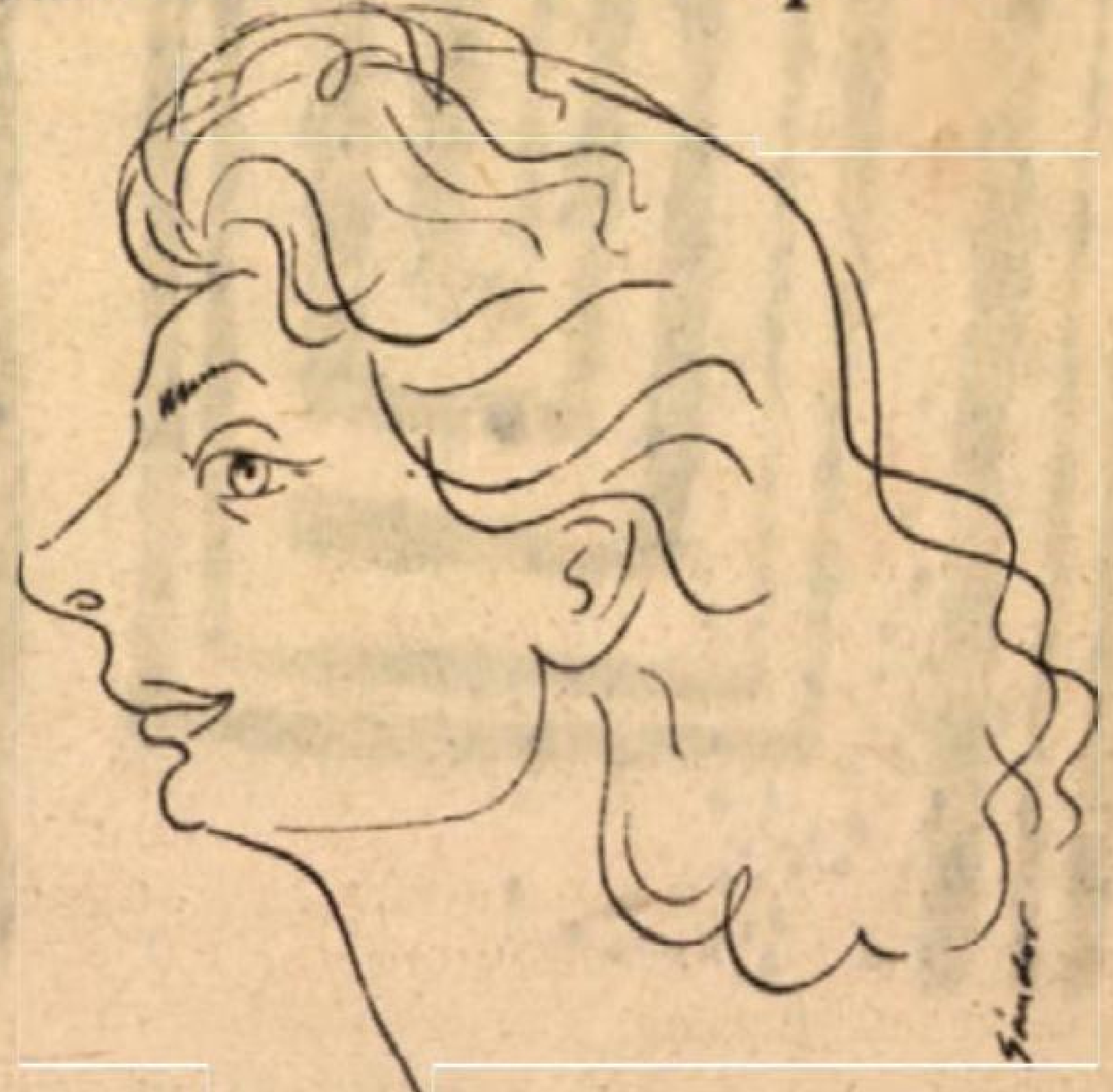

Tábori Nórának az „Érettségi után” és a „Robin Hood” című darabokban

A francia parlamentben

Erdei Sándor rajza

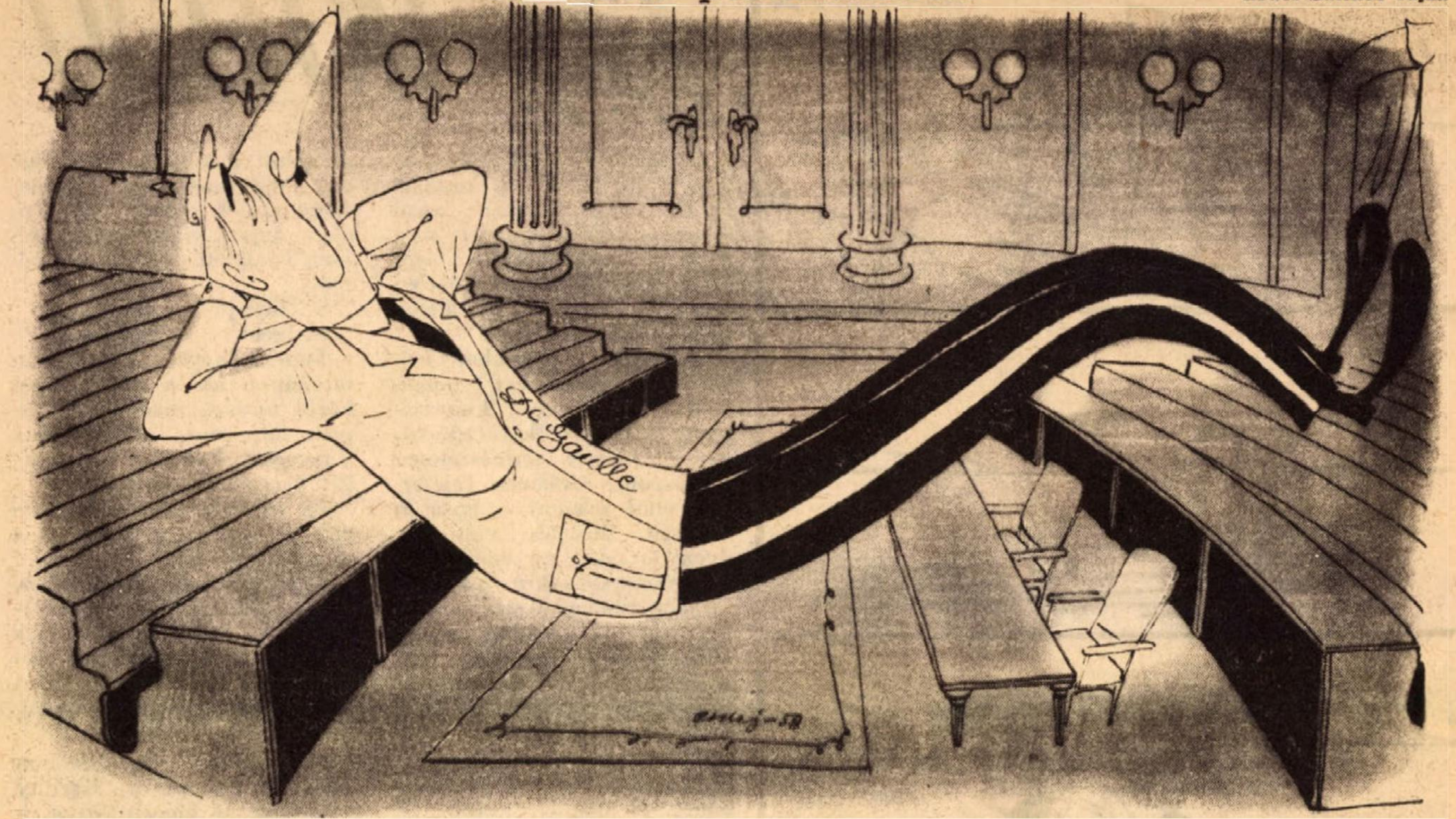

A humor könyvéből

NAGY LAJOS törzsasztalánál, a Japán-ban, az irodalmi plágiumok kerültek szóba.

— Bizony, gyerekeim, ez a szegény X. már teljesen kiírta magát.

— És mégis ír?

— Igen. Most engem ír ki!

*

KRÚDY GYULA vendége volt egyszer keresztelő papja utódának, kinek bevallotta poharazgatás közben, hogy egy nagy bűn nyomja a lelkét, melyet még meggyónni sem mert eddig. A pap biztatására végre kibökte, hogy ő ebből a templomból valamikor egy keresztet vitt magával, de már szánja-bánja tettét, csak nem tudja, hogy tehetné jóvá.

— Mi sem egyszerűbb ennél, uram. Ha megvan a kereszt, hozza vissza.

— Megvan, hogyne volna meg. Mindjárt el is megyek érte, elhozom.

Egy félóra múlva Krúdy vissza is tért, de most már a . . . feleségével.

*

SZILÁGYI DEZSŐ, a nagy törvényalkotó- és büntetőjogász egyszer ezt a fogas kérdést adta fel egyetemi szemináriumán:

— Mondják meg nekem, uraim, miféle bűncselekményt követek el jogilag, ha a kávéházban azt a két krajcárt, amit a szomszéd asztal távozó vendége hagy ott, titokban a magam tálcájára csempészem, mintha az a borravaló tőlem származnék?

Lett nagy találgatás: lopás, sikkasztás, megtévesztés, hűtlen kezelés, csalás, hamis tanúzás, megbízásnélküli ügyvitel stb., stb. De a professzor mindegyikre csak a fejét rázta. Végre maga adta meg a szabatos jogi minősítést:

— Ez az eljárás uraim, egyszerűen — disznóság!

*

HUSZÁR PUFI közkedvelt komikusunkat egy interjú során megkérdezte egy riporter, mi volt élete legszomorúbb eseménye.

— Egyszer egy német filmburleszkben egy nagyétkű kövér embert játszottam, és nagy mohón be kellett falnom tizenkét palacsintát.

— S ez olyan kellemetlen volt?

— Várjon. A jelenet nem elég humorosra sikerült, s meg kellett ismételni a felvételt.

— S annyira irtózik a palacsintától?

— A legkedvesebb eledelem volt. Csakhogy még ötször meg kellett ismételni a felvételt, míg végre eltaláltuk. Hétszer tizenkettő, az nyolcvannégy palacsinta.

— Csakugyan tragikus.

— Várjon. Alig másfél órával előbb ebédeltem s már akkor is bevágtam tizenkét darabot.

Épít a család

Pusztai Pál rajza

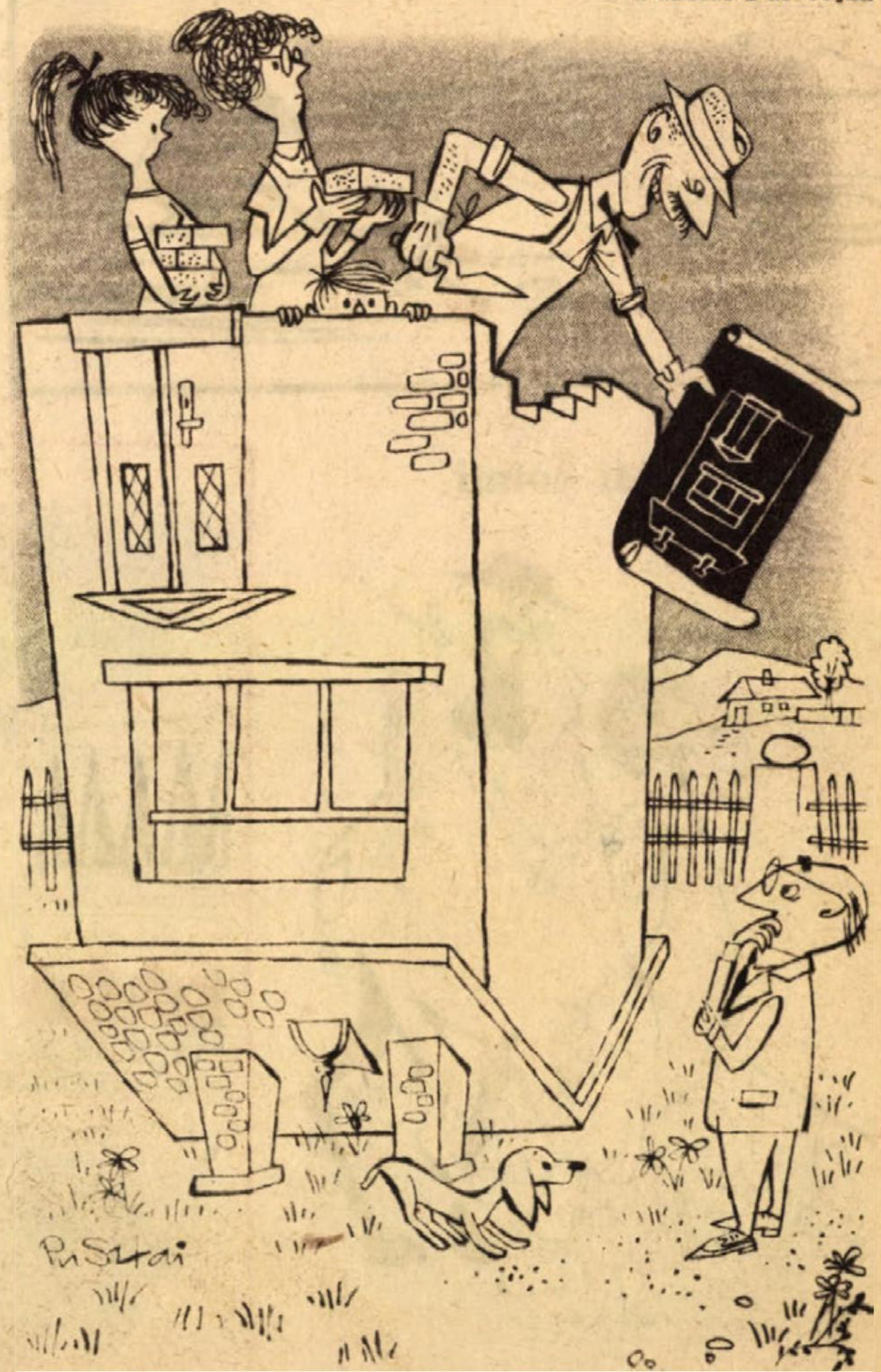

– Nem lehet hiba, pontosan a tervrajz szerint építjük . . .

AZ ERÉNY DIADALA

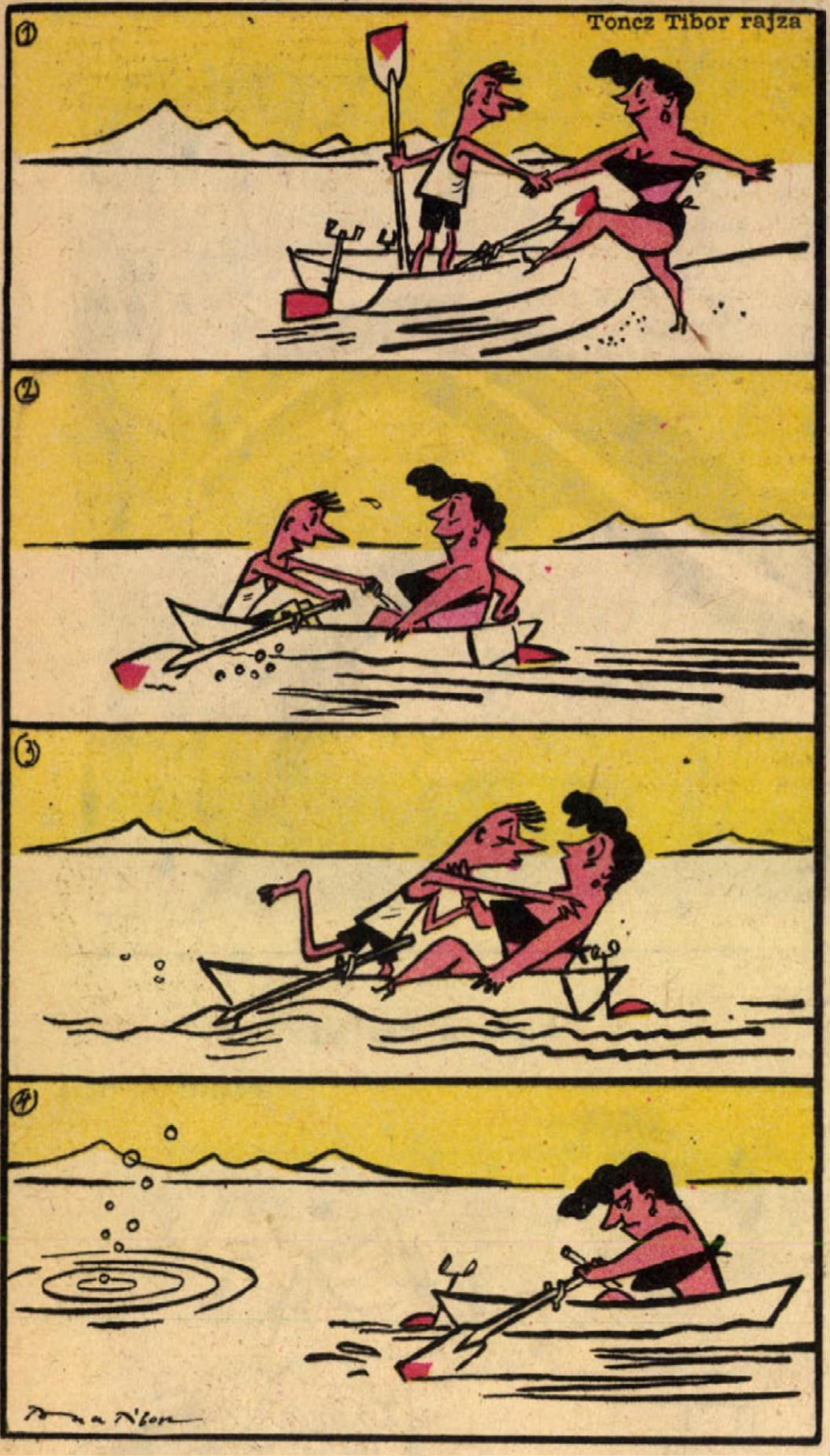

Toncz Tibor rajza

INTERJÚ

Újságíró-süvölvény koromban a „Délibáb" c. színházi hetilap munkatársaként azzal a nemes feladattal bízott meg T. S., a lap tulajdonosa, hogy körülbelül harminc közéleti személyt faggassak ki afelől, hogy szeretik-e a — tejet? Politikusokat, tudósokat, írókat, „társaságbelieket", művészeket kellett végig kilincselnem a bárgyú körkérdéssel, aminek háttere természetesen a Központi Általános Tejcsarnok által feladott s busásan honorált hirdetés volt. Az ilyen leckéket az ambiciózus ifjú munkatársakra osztották ki, akik tiltakozni sem mertek a fárasztó s nívótlan feladat ellen. Persze, mégsem volt hiábavaló az effajta munka, ismerkedési alkalom volt s bizonyos tanulságokat is leszűrhetett belőle az újságíró, ha éppen érzéke volt az ilyesmihez. S akadtak vidító pillanatok is, találkozás az eszményképpel.

Karinthy Frigyessel, például.

A Japán kávéházban találtam meg Karinthyt sakkozás közben. Neki is felelnie kellett az együgyű kérdésre, de türelmesen vártam a szomszédos asztalnál, amíg a partiját befejezi. Hosszú mérkőzés volt. Karinthy vesztett. Fáradtan simította végig a homlokát s felállt az asztaltól. Hozzáléptem s eldadogtam a kérdést.

— Mondja, mester, szereti a tejet?

Karinthy egy pillanatig mereven nézett rám, aztán visszapillantott a táblára, mint akinek csak most jutott eszébe, hogy mit is kellett volna lépnie. Aztán visszafordult felém. Tűnődött egyetlen másodpercig.

— Interjú? — kérdezte.

— Igen... — hebegtem.

Ismerik, ugye, a bűvész mutatványát, aki a pucér kezei közül hirtelen madarakat röppent föl, színes szalagot húz a levegőbe, kártya-csomót pörget át ujjai között.

Ez történt! Karinthy felnézett a mennyezet irányába s máris megszólalt:

— Mondhatom, fiatalember, hogy valósággal „tej"-be vágott ezzel a kérdéssel. Írja meg kérem, hogy nagyon szeretem, csak két változatában nem. Mint „író"-t s mint „sajtó"-t...

Lelkendezve barkácsoltam össze a körinterjút, Karithy nyilatkozatát kipoentírozva, a sablonos nyilatkozatok között a gyöngyszemet. A „Délibáb" megjelenési napja péntek volt. S szerdán az „Az Est"-ben, a mester szokott krokijának a helyén a következő kis írás látott napvilágot „Fiatal újságíró keresett fel a törzskávéházamban s megtudakolta, hogy szeretem-e a tejet stb., stb." Megírta az egészet, színesen, kedvesen, érdekesen, mulattatón, teletűzdelve az említetteken kívül még néhány szójátékkal.

Elírta előlem a saját nyilatkozatát...

Tokaji György

Külföldi holmi

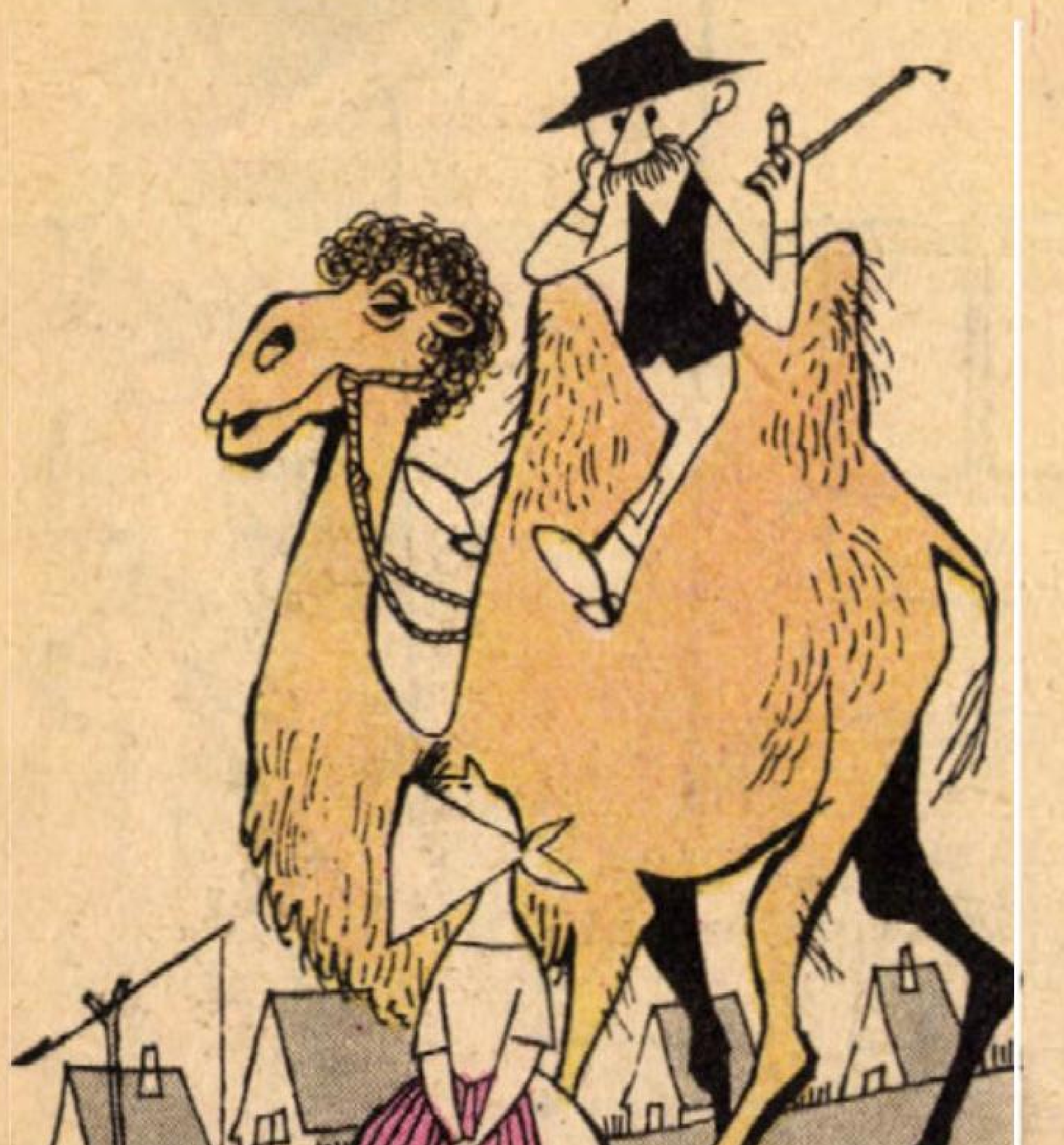

– Min csodálkozol Julis? ::: A fiam küldte Marokkóból...

Nagy a választék

Sándor Károly rajza

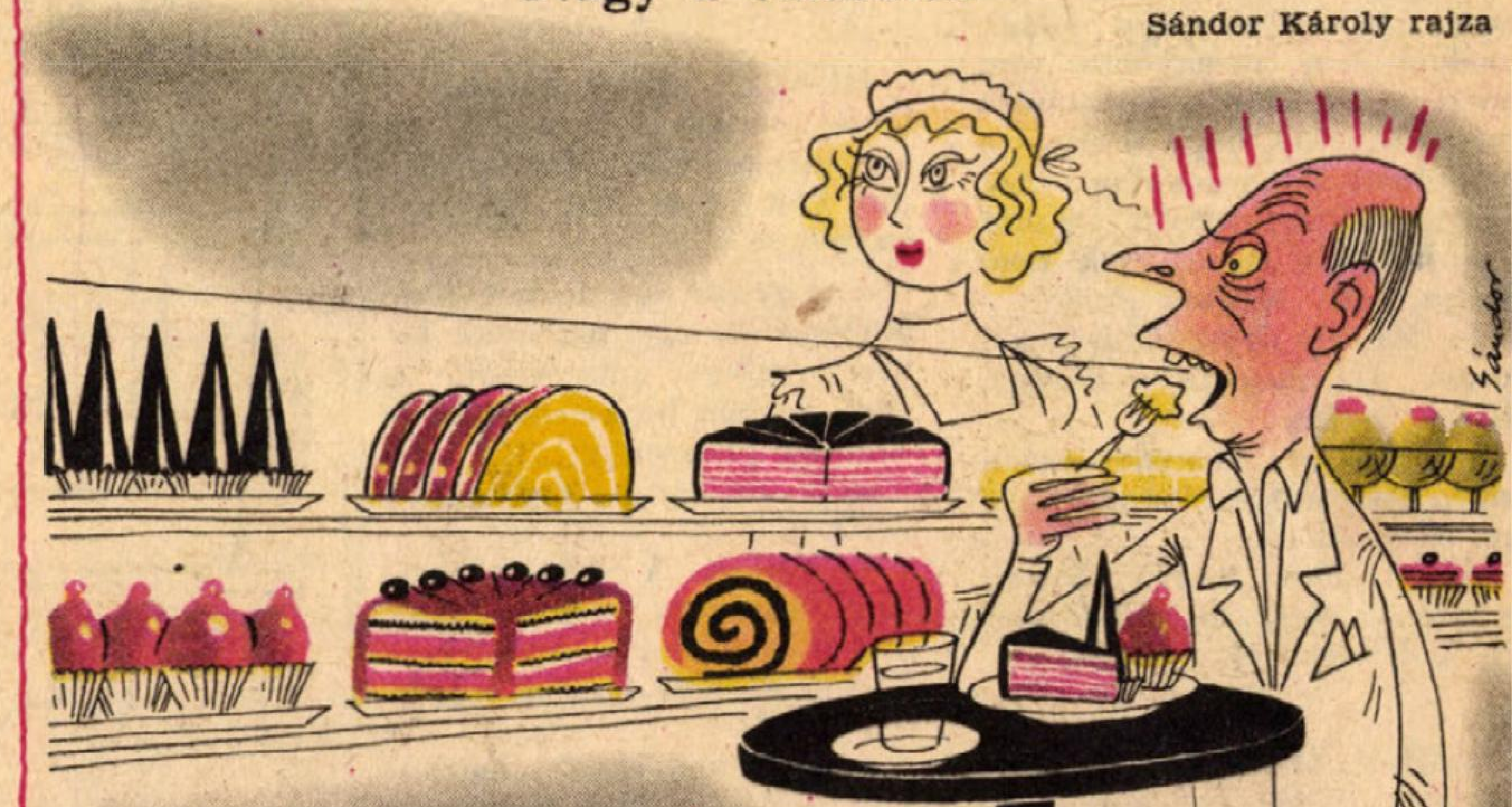

– Mondja, kisasszony, van *másízű* süteményük is?
– Van kérem, de az is ugyanilyen ízű.

Csúcsértekezlet

Vasvári Anna rajza

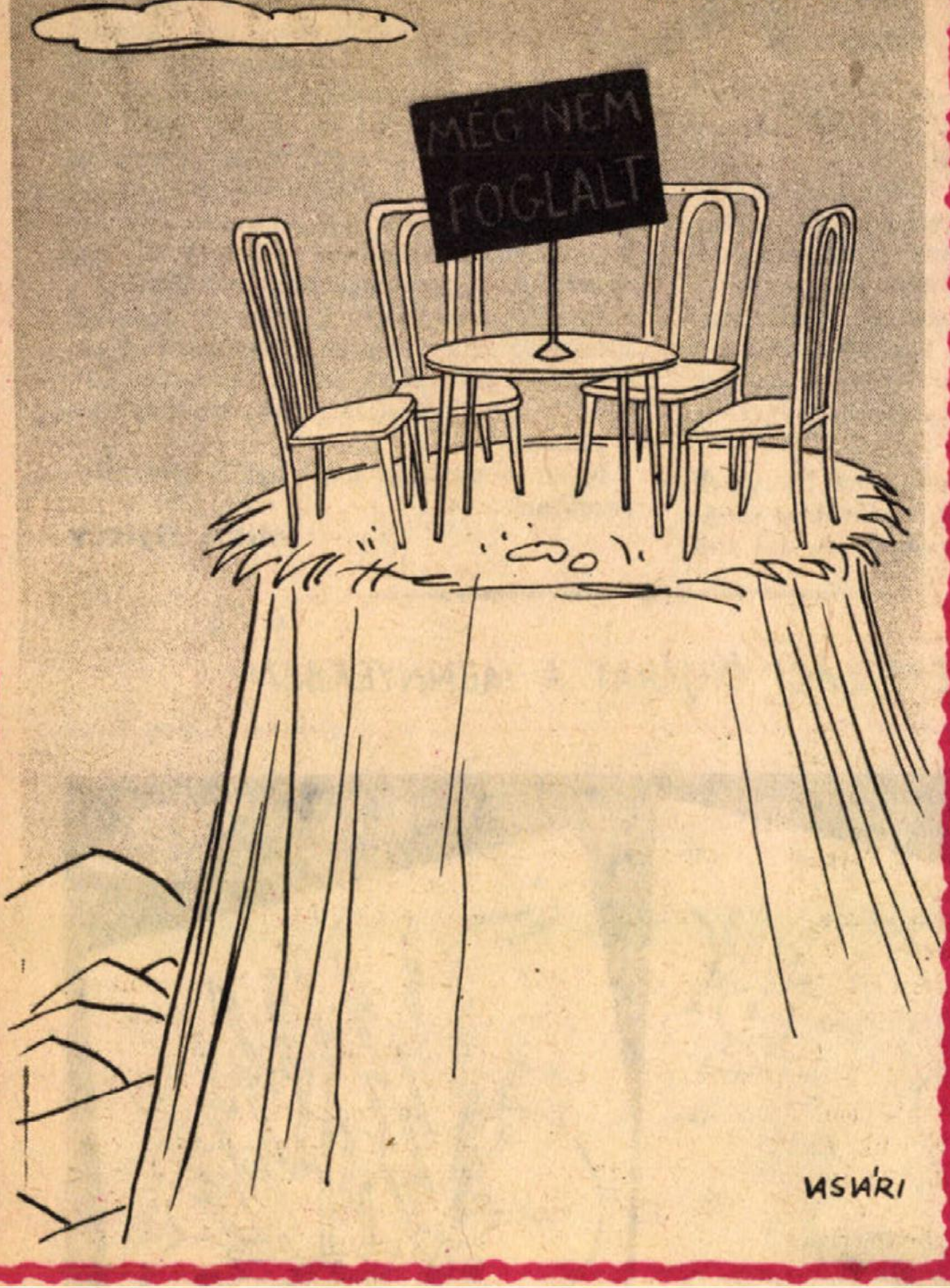

HÁZAT ÉPÍTEK

Építkezem... Hát hagyjatok
Békében engemet...!
Beszélni, jó barátaim,
Velem, most nem lehet...!

A jobb lábam az ácshoz fut,
Kőmüveshez a bal...
Ilyenkor nagy pénz az idő;
Csak gyorsan, csak hamar...!

Egész nap a fejem töröm,
Szorzok, összeadok...
Egy eleven számológép,
Díszpéldánya vagyok...

A fejemben már nincs több hely
Kihasználatlanul:
Tégla, tetőcserép, cement,
Sorjában ott lapul...

Kánkánt jár benne algebra
És geometria,
Köbméterben zenél nekem
A bús istennyila...

Örökösen csak rohanok,
Egy percig sem ülök.
Hajnaltól — estig építek...
Majd beleszédülök...

Tárgyalok, mérek, tervezek,
Számítok, alkuszom...
Álmomban is ott működöm:
A falakat húzom...

Ha készen lesz végre a ház,
Újra jelentkezem;
Akkor megint normálisan
Tárgyalhattok velem...

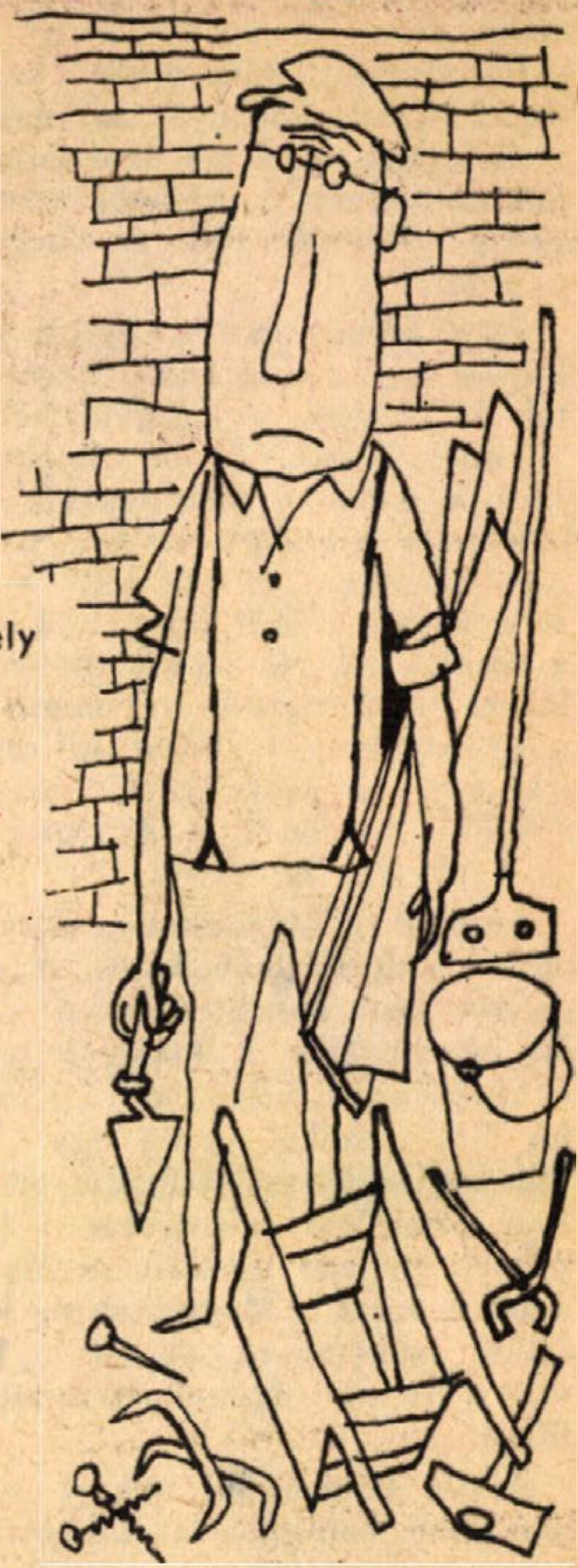

Laky József

Ötletpályázatunk anyagából

Nekünk találkozni kellett...

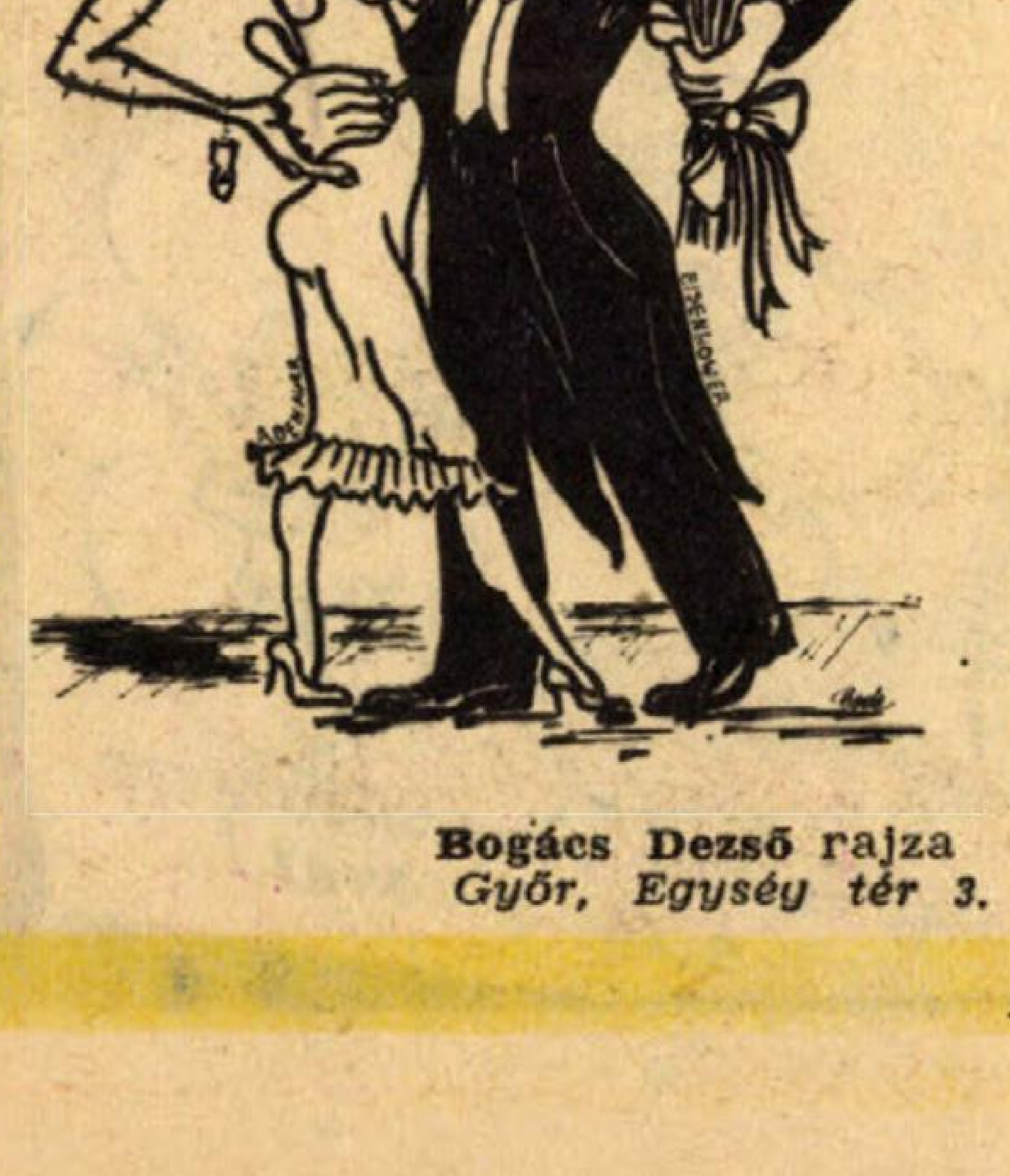

Bogács Dezső rajza
Győr, Egység tér 3.

DIVATTANÁCSUNK:

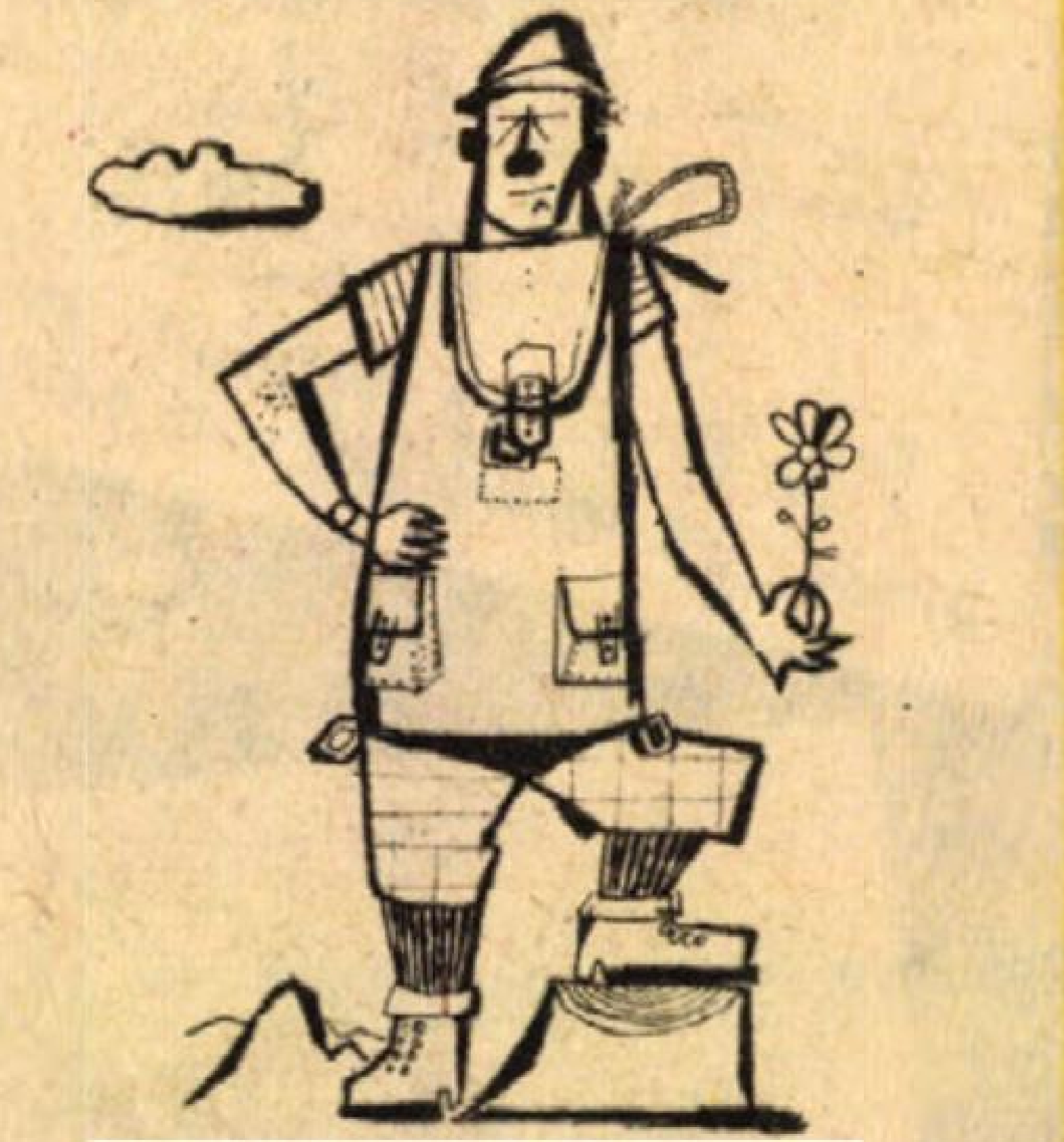

Hátizsákruha: turistáknak.

Rózsa János rajza
Budapest, II., Lotz K. u. 5/a.

Mai párbeszéd

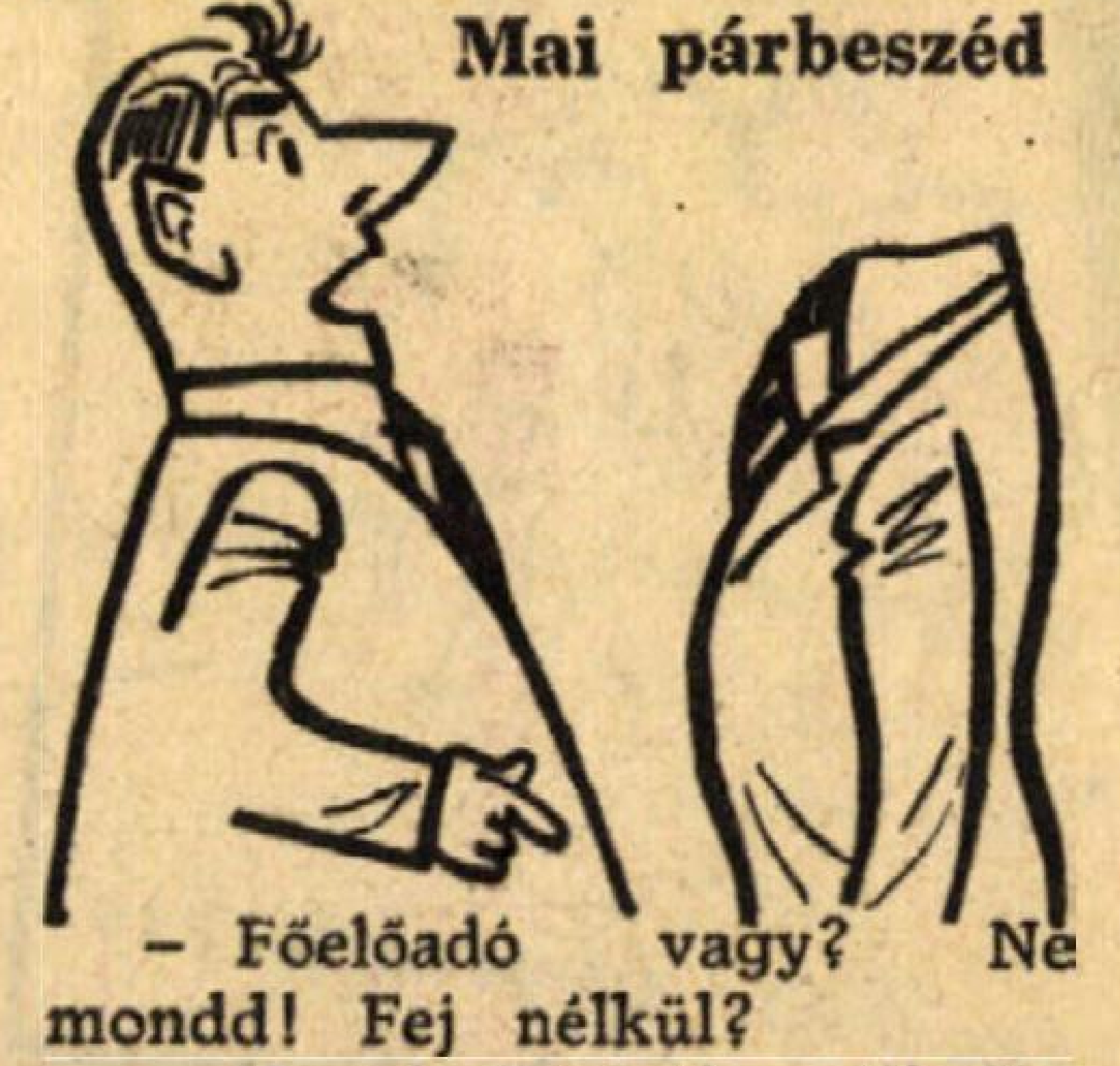

– Főelőadó vagy? Ne mondd! Fej nélkül?
– Naná! Könyök nélkül!

Schiffner Lajos
Budapest, XIII., Bulcsú u. 21.

Kényelmes pincér

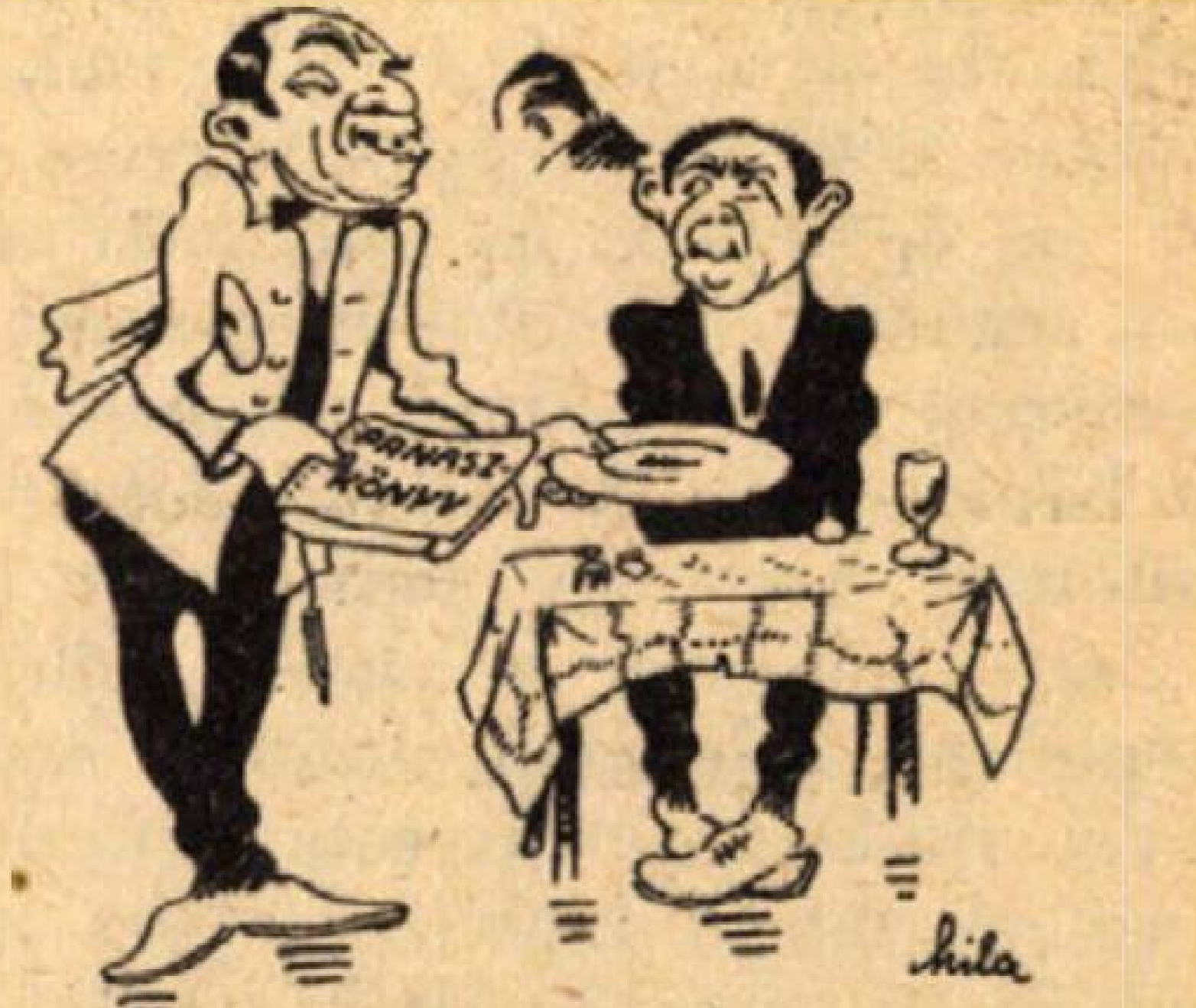

– Itt a pörkölt meg a panaszkönyv, ne kelljen megint idecsászkálnom...

Mihajlovics Lajos rajza
Budapest, V., Nádor u. 20.

Halló!... Halló!

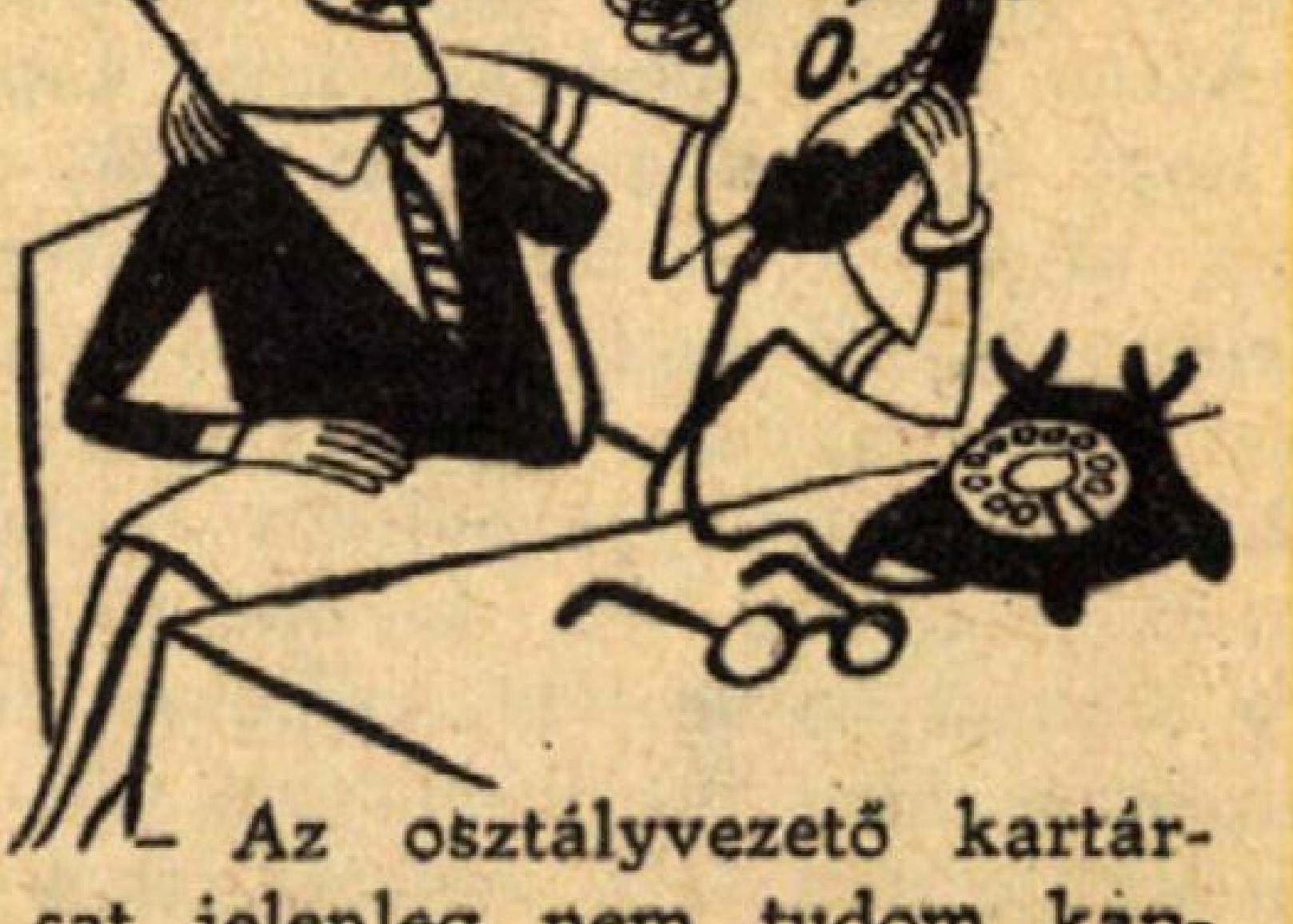

– Az osztályvezető kartársat jelenleg nem tudom kapcsolni, minden vonalam foglalt!...

Horváth József
Szeged, Bocskay utca 13/b.

KARRIER

Lipták karrierje úgy kezdődött, hogy egyszer nem kapott prémiumot, pedig megérdemelte volna. A kartársak felháborodottan tárgyalták az ügyet a folyosókon és az alagsorban. A férfiak némán kezet szorítottak Liptákkal és mélyen a szemébe néztek, a nők pedig rámosolyogtak és megsimogatták a haját.

Egy hónap múlva újabb méltánytalanság érte: alacsonyabb beosztásba rakták és helyére az igazgató becsempészte az unokaöccsét. Ekkor történt, hogy Ildikó, a vállalat legcsinosabb gépírónője felkereste Liptákot és így szólt hozzá: „Ne keseredjék el, Ottóka!” Majd tenyerébe fogva a férfi fejét, csókot nyomott a homlokára. Ha Lipták megjelent a büfében, a kartársak versengtek azért a megtiszteltetésért, hogy kifizethessék a feketéjét és kikérték a véleményét az életről, a nőkről, a gyermeknevelésről és a hivatali ügyekről.

Amikor csökkentették a fizetését, egyöntetű volt a felháborodás. A vállalatnál másról sem beszéltek, mint a Liptákot ért sérelmekről. A kollegák bátorították és megígérték, hogy harcolni fognak érte, ha kell. Ildikó pedig egy túlórában, vigasztalásképpen odaadta magát. Abban mindenki megegyezett, hogy Liptáknak kellene átvenni az alosztály vezetését, mert ő Magyarország legjobb iktatási szakembere, akinek a kisujjában van a hivatali ügyintézés minden csínjabínja.

Aztán hosszú idő telt el és Liptákot nem érte semmiféle méltánytalanság, sőt a negyedév végén igazgatói jutalomban is részesült. Másnap már azt kellett tapasztalnia, hogy senki sem keresi fel a kuckójában, a büfében nem fizetnek neki kávét és Ildikó is vonakodott túlórázni vele. Lipták érezte, hogy baj van, cselekednie kell, ha vissza akarja szerezni népszerűségét. Elment a Főközpontba, de ott nem fogadták, senki sem állt szóba vele, mert éppen tűzvész pusztított az épületben és mindenki az oltásnál segédkezett. Sértődötten ment haza és másnap mindenkinek elmesélte, miként bántak vele. A vállalat dolgozói kijelentették, hogy így nem lehet bánni egy szentemberrel, a haza bölcsével, Közép-Európa legjobb iktatási szakemberével. Ildikó ismét kereste és újult erővel vetette magát Lipták karjába, a kartársak pedig köréje gyűltek a büfében és feljegyezték minden szavát, hogy majdan elmondhassák unokáiknak.

Lipták a Főfőközpontba is elment. Éjjel háromnegyed tizenkettőkor kopogott be a kapun, de hiába kopogott, zörgött, dörömbölt, senki sem jött kaput nyitni. Másnap híre ment az esetnek: nem engedték be a Főfőközpontba Európa legjobb iktatási szakemberét, sőt amikor eltávozott, utánavágtak egy ócska kalucsnit. Aztán olyan hírek keringtek Liptákról, hogy egy oszlop tetején lakik, mint annak idején a cenobiták, a sivatagban magányosan élő szerzetesek és elmélkedéssel tölti napjait. Egyesek szerint elmélkedései során megoldotta Budapest lakás-problémáját. Azt is mondogatták, hogy kitűnő hasbeszélő, remekül tudja utánozni a süketfajd dürrögését, Einstein házitanítója volt és ő fedezte fel a spanyolviaszkot.

A későbbiek folyamán Lipták jelentkezett próbakisasszonynak, de nem vették fel. Az Operából kidobták, mert a meghallgatáson a „Csak egy kislány” dallamára énekelte a Pillangókisasszony nagyáriájának szövegét. Be akart iratkozni egy óvodába — visszautasították a felvételi kérelmét. „Szeretem a káposztát, de még jobban a Sárikát” című versével megpályázta az Irodalmi Nagydíjat — nem ő kapta meg. Lipták szenvedélyesen gyűjtötte a sérelmeket, megaláztatásokat, visszautasításokat, méltánytalanságokat, mint más ember a bélyegeket, jelvényeket, gyufásdobozokat.

Ebben az időben már úgy beszéltek róla, mint a világ legjobb iktatási szakemberéről. Arról suttogtak, hogy fel tud emelkedni a levegőbe, továbbá, hogy egy alkalommal egyetlen egy darab jégtáblával kielégítette két kerület összes háziasszonyait, majd Rocky-sört fakasztott a kősziklából és egyszerű kézrátevéssel gyógyított hülyéket. Ildikó feleségül ment hozzá és hálából, hogy Lipták odaadta magát neki, bearanyozta férje életét. Lipták és barátai talizmánnak hordták el régi papucsait, hózentrágerjeit, zoknijait.

Lipták csodálatos karrierjét azonban kettétörte egy váratlan esemény és mostanában, ha szóba kerül a neve, gúnyos mosoly és megvető kézlegyintés a válasz.

Közben ugyanis kinevezték főosztályvezetőnek.

Mikes György

TAKARÉKOSSÁGI ŐRJÁRAT A MENNYEKBEN

Schwott Lajos rajza

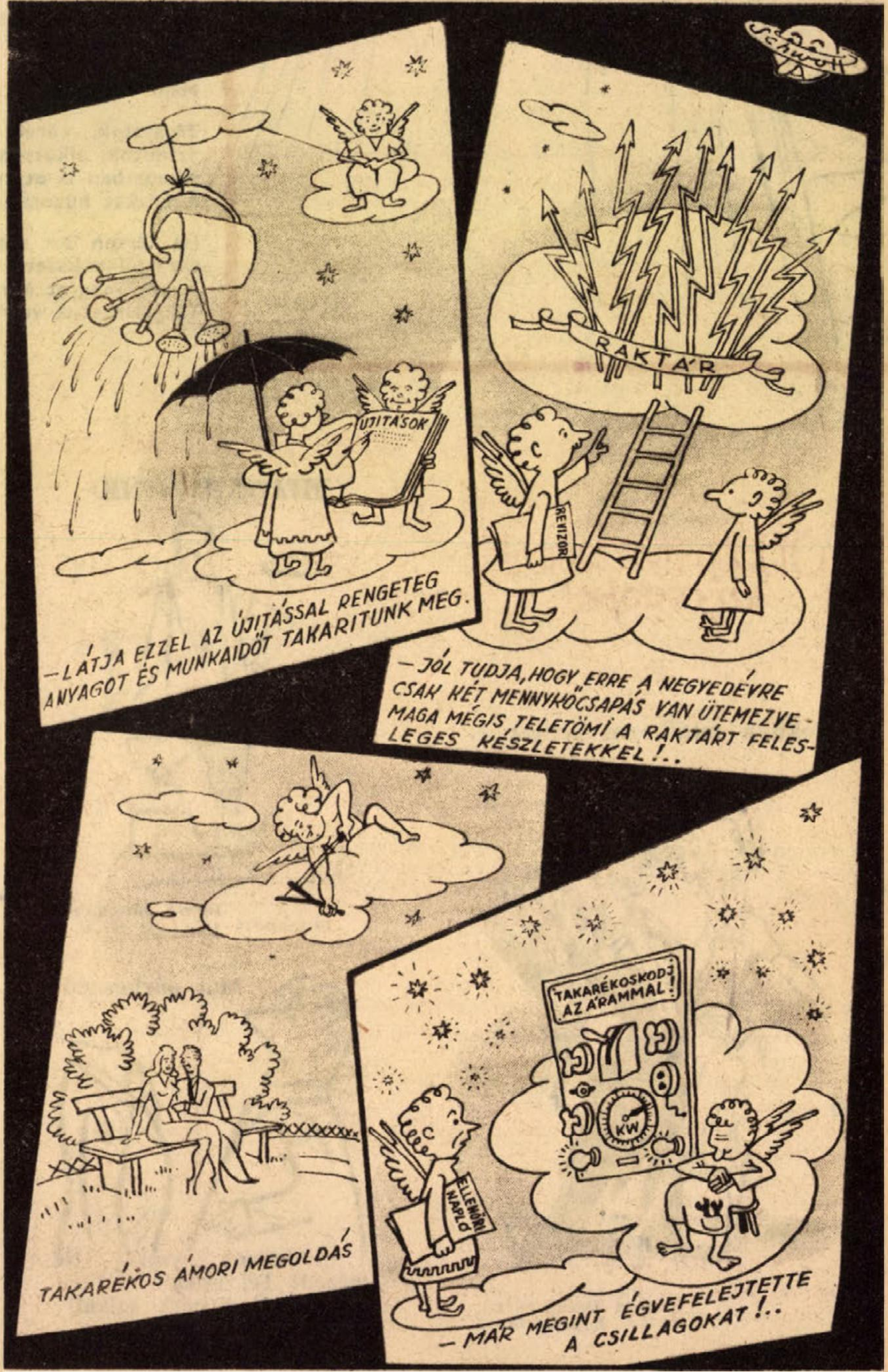
Schwott
ÚJITÁSOK
— LÁTJA EZZEL AZ ÚJITÁSSAL RENGETEG ANYAGOT ÉS MUNKAIDŐT TAKARITUNK MEG.
RAKTÁR
REVIZOR
— JÓL TUDJA, HOGY ERRE A NEGYEDÉVRE CSAK KÉT MENNYKŐCSAPÁS VAN ÜTEMEZVE - MAGA MÉGIS TELETÖMI A RAKTÁRT FELESLEGES KÉSZLETEKKEL!..
TAKARÉKOS ÁMORI MEGOLDÁS
TAKARÉKOSKODJ AZ ÁRAMMAL!
KW
ELLENŐRI NAPLÓ
— MÁR MEGINT ÉGVEFELEJTETTE A CSILLAGOKAT!..

Egy nyugodt ember

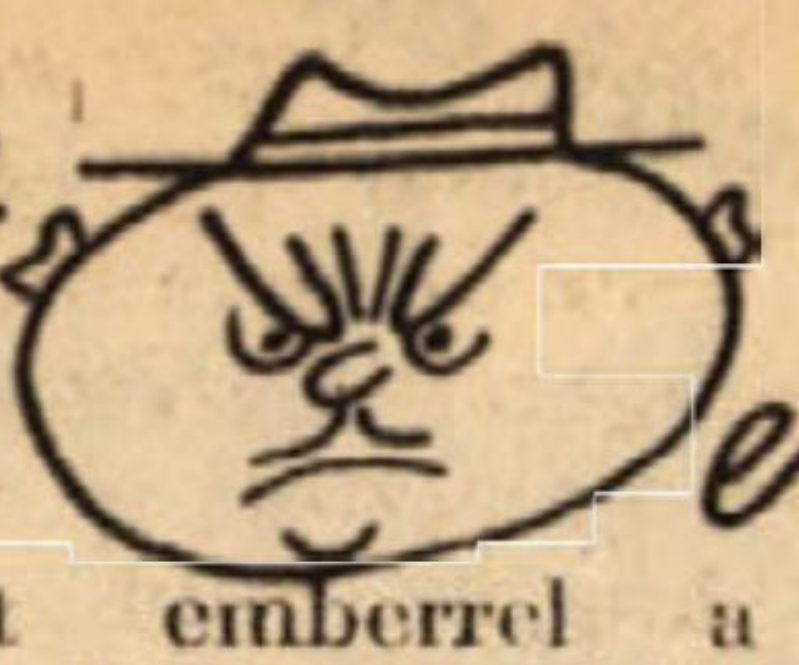

A nyugodt emberrel a második Magyarország—Wales mérkőzés után találkoztam.

— Erről a balszerencsés meccsről pedig egy szót se — mondta erélyesen és hozzátette:

— Ugyanis engem ez a mérkőzés teljesen hidegen hagyott. Annyira nem volt fontos, hogy győzünk-e, vagy sem. Persze jobban örültem volna annak, ha győzünk, de mindegy. Egy meccs kimenetele nem viszi előre a kultúrát, és világtörténelmi jelentősége minimális. Persze vannak emberek, akik odavannak és órákig beszélnek arról, hogy mi lett volna, ha Tichy a 17-ik percben nem a földbe rúg, hanem a labdába. Mi lett volna? Semmi! Legfeljebb rúgtunk volna még egy gólt és talán eldöntetlen lett volna. Attól még ugyanúgy jár a 6-os villamos, ugyanúgy csókolódznak a Szigeten a szerelmesek és ugyanúgy nyögnek a kórházban a betegek. Kikaptunk, kikaptunk . . . Ha győzünk, akkor sem kapok a hivatalban prémiumot. Abszolút nem érdekel ez az ügy. Az üzemi étkező levese annál inkább. Az közelről érint, mert nem szeretem a langyos levest. Más se szereti és senki se beszél róla. Pedig, ha egyöntetűen követelnénk meleg levest, akkor a kollektív kiállásnak foganatja lenne. Ezzel szemben mi történik? Mindenki fanyalogva bár, de eszi a langyos levest és közben nem a szakácsot, hanem Sipost, Bundzsákot és Sárosit szidja.

Mély lélegzetet vett és így folytatta:

— Egyszer már meg kell mondani, hogy a futball nem elsőrendű fontosságú ügy. Egy új ház építése, az igen. Egy csomó ember szép, egészséges lakáshoz jut. De erről senki se beszél. Azon azonban, hogy Fenyvesi a kapu fölé rúg, az egész ország sopánkodik. Kikaptunk. Walestől. Annyi baj legyen! Legalább nem kell izgulni a brazilok elleni meccsen. Bosszankodjék a kapitány meg a tizenegy játékos. Az ő ügyük, nem az enyém. Ők kaptak volna prémiumot, nem én! Spongyát az egész futballvilágbajnokságra! Jelentéktelen ügy. Persze azért, ha meggondolja az ember, hogy Tichy hány helyzetet kihagyott! És hogy a védelem átjáróház volt! Hogy a második félidőben egy kicsit okosan kellett volna játszani! Bizony akkor simán verjük a walesieket! És Brazíliát már egyszer legyőztük a múltkori világbajnokságon! Miért ne győztük volna újra? Még világbajnokok is lehettünk volna! De az a szerencsétlen összeállítás! Ökölbe szorul az ember keze. Én nyugodt ember vagyok, de felforr a vérem és a guta kerülget, ha arra gondolok, hogy a második félidő hetedik percében eldönthettük volna a meccset a javunkra. És akkor megtettük volna az első lépést a magyar futball hegemóniájának visszaszerzéséhez. Megint írt volna a világsajtó a magyar futball dicsőségéről! Ha nagy ellenféllel játszott volna csapatunk, azt az évezred mérkőzésének hirdették volna! De nem, nekünk pont Wales ellen kellett elvéreznünk! Hogy az a . . . Mit tetszik mondani? Hogy megint langyos a leves? Hát magának van képe a levessel piszmogni, amikor ilyen nemzeti katasztrófa érte hegyes-völgyes szép hazánkat?

Palásti László

Egy „családias“ TSz-elnök

Szegő Gizi rajza

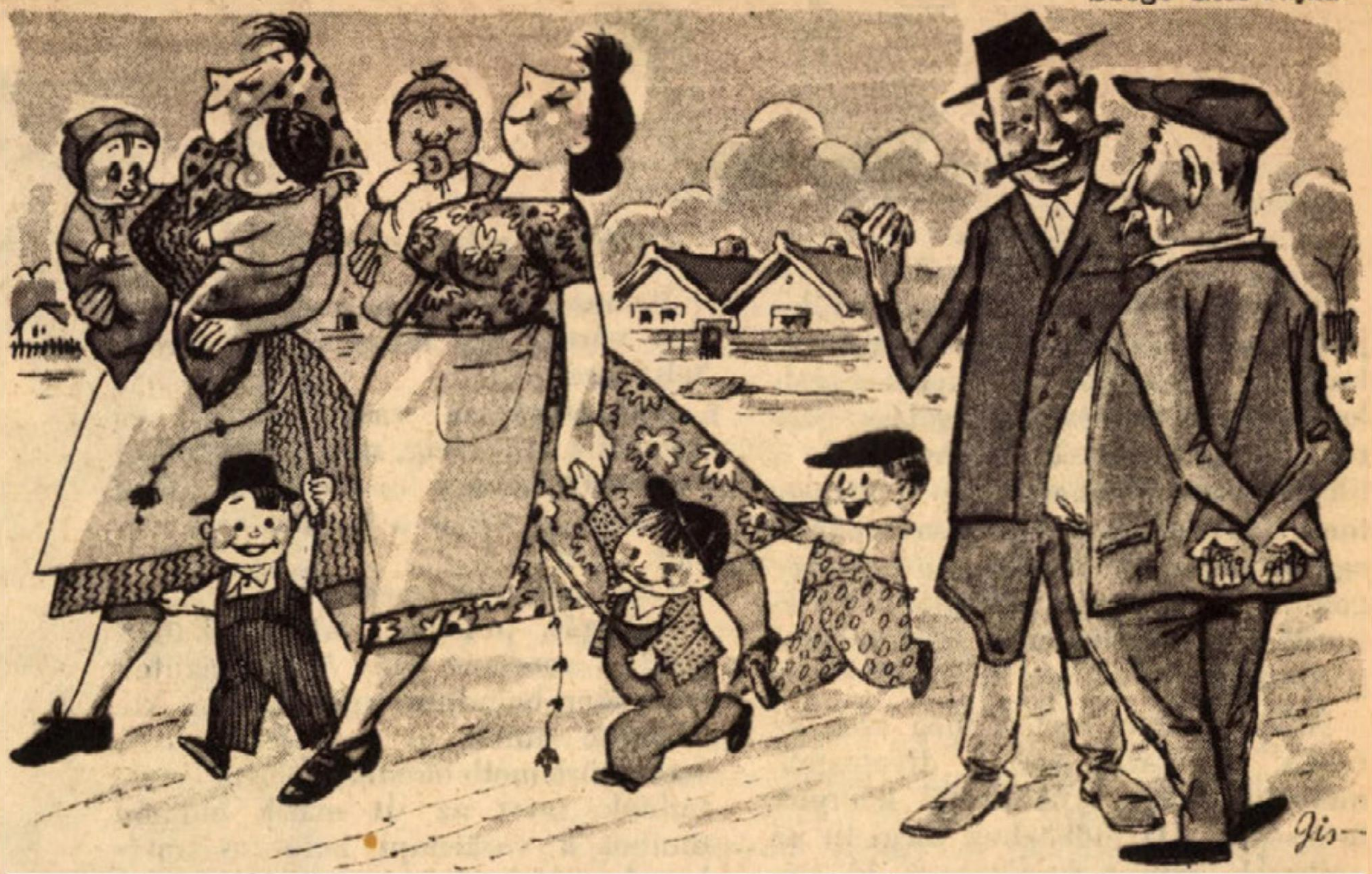

– Az a lányom, ez a menyem . . . Lesz itt utánpótlás a vezetésben!

Kegyes csalás

Tonez Tibor rajza

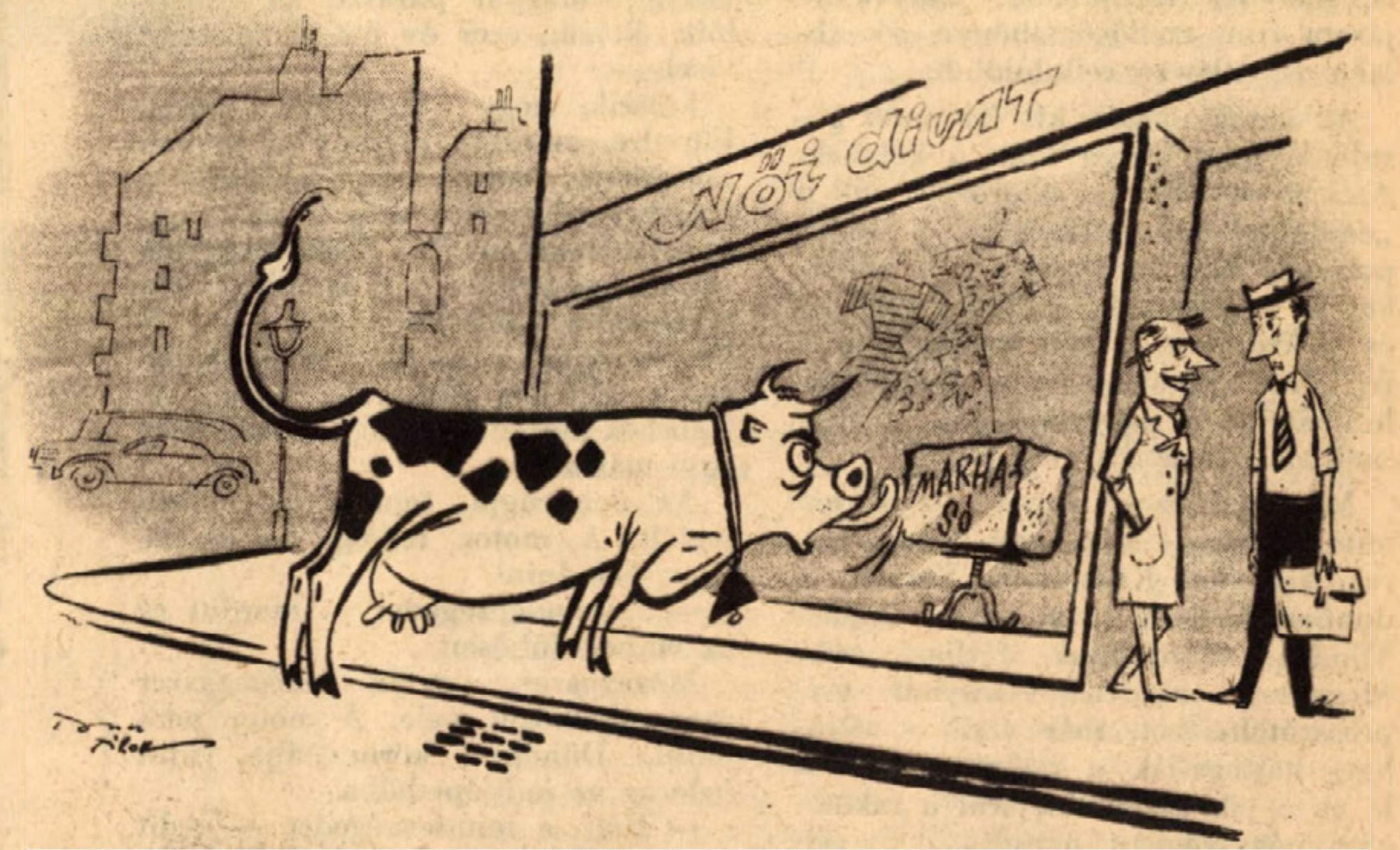

– Így végre tiszta lesz a kirakatüvegem és a só is megmarad . . .

Üzlettársak

Hegedűs István rajza

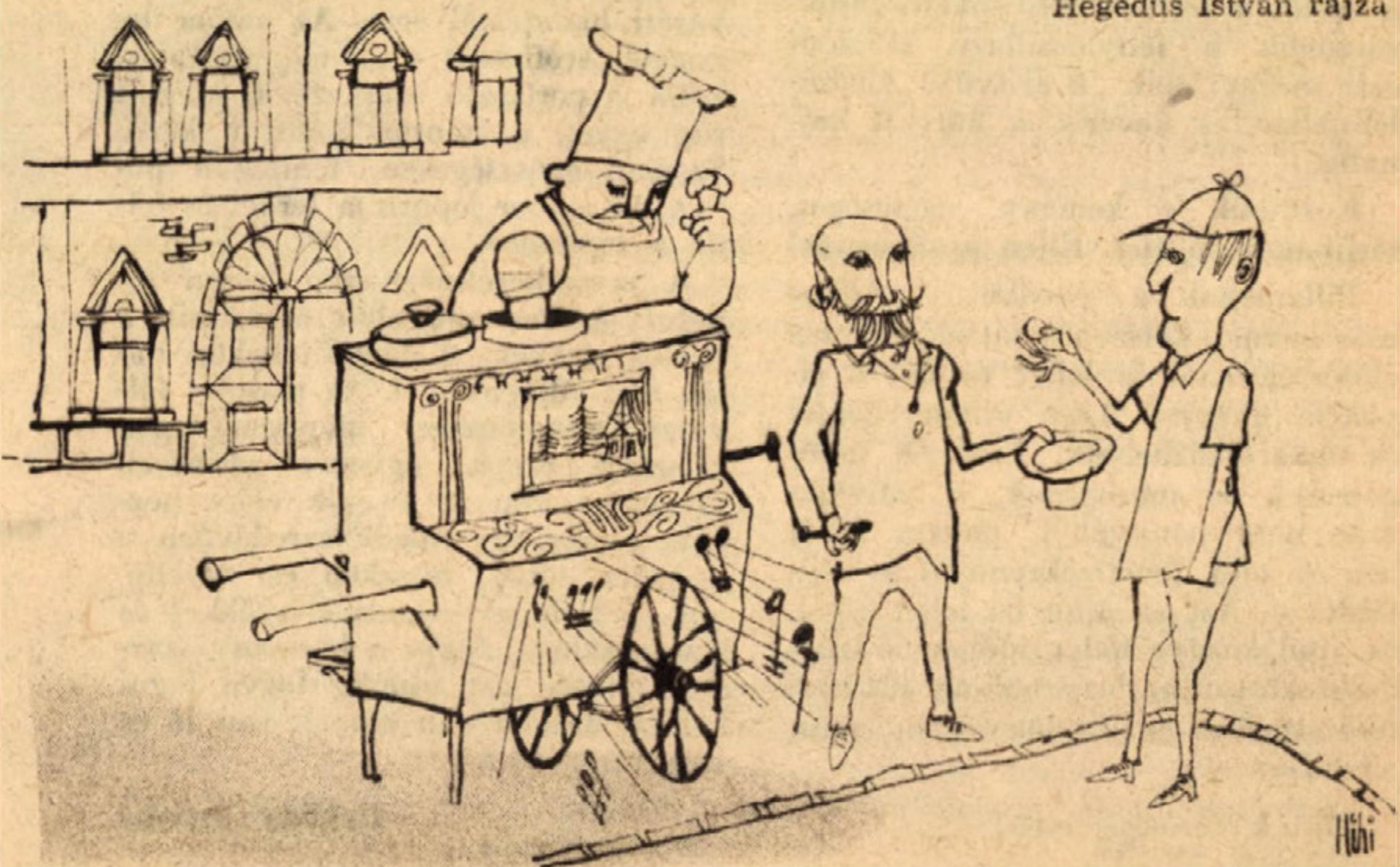

Balatoni pillanatképek

„Camping”

Néhány évvel ezelőtt még üdülni jártak az emberek. Most inkább sátorozni járnak. Nem kell nekik a szállodák kényelme és kiszolgálása. Szereznek egy sátort és letáboroznak a tihanyi hegyoldalban vagy a vízparton. Ahelyett, hogy megcsavarnának egy csapot vagy megnyomnának egy gombot, egy félnapot elkínlódnak vízhordással, tűzrakással, spirituszlámpa-pucolással, és így tovább.

Néhány évvel ezelőtt még azok az ócska, tereptarka sátrak divatoztak, melyeket még a háborútól kaptunk örökségbe. De időközben megnőtt az emberek igénye, s a sátorozó is ember, az övé is megnőtt. S íme, mostanában a tihanyi kanyarban — amelynek kilátása a nápolyi öbölével vetekszik — sátor, sátor mellett. Ma már sokféle sátrat láthatunk itt; olyat is, melynek leszíjazható ponyva-bejárata van, szellőzőkéménye, sőt ablaka is, átlátszó celluloidból.

Az autók mögött kis fia-autók gurulnak, mint kutya után a kölykek. Azokba pakolják a sátorozók, ami a „camping”-hez szükséges: a sátorponyvát meg a pöcköket, a vödröket és bográcsokat, a tábori székeket és pokrócokat, a matrácokat meg a felfújható párnákat, s a megszokott hintaszékét a nagymamának... Szabadba, te penészes városlakó!

Most érkeznek éppen... Három autó, három család, egy egész sátorozó-karaván. Kiszállnak. Keményen dobban lépésük. Munkához látnak. Minden mozdulatuk férfias, erős. Megvetve minden vánnyadt eszpresszótölteléket, már verik a sátrakat, hajtogatják a pokrócot, szedik le az egyik asztal tetejéről a rákötözött négyszögletű asztalt... Figyeljünk. Most veszik elő a csomagtartóból a székeket. Nézd csak, már leterítették az asztalt, már osztják a kártyát, már írják a poénokat és fújják a füstöt a férfiak. Nemsokára rájuksötétedik a fénylőcsillagú balatoni est; meggyújtják a szikrázó Aladinlámpákat és keverik a kártyát hajnalig.

Kezdődik a kemény, egészséges, férfinak való élet. Éljen a sátorozás!

Pillantsunk a jövőbe... Akkor már lesznek kétszobás sátrak, egy kis előtérrel, ahol le lehet törölni a cipőkről a sarat. Lesz villanytelepük és takaréktűzhelyük. Lesznek autógejzerek és mosógépek, a sátrakon már nem ponyvából, hanem fából lesz az ajtó, levélszekrénnyel és névtáblával. Azt az ajtót be lehet zárni, és attól kezdve hideg időben is lehet majd kártyázni, ugyanolyan füstben, melegségben és büdösségben, mint odahaza.

Éljünk természetesen!

Lovas nép vagyunk...

Balatonfürednek három arca van. Egy városi, egy falusi és egy fürdőhelyi arc.

Aki megáll a vasútállomáson és nézelődik egy ideig, megláthatja mind a hármat. Ha egy kis szerencséje van, megláthatja mind a hármat egy időben.

Csak oda kell menni, ahonnan ez a robogás, pufogás, dohogás hallatszik: a sorompó elé. Az országúton nem akar beindulni egy motorbicikli. Mögötte autók és szekerek hosszú sora türelmetlenkedik; előzni nem tudnak, mert az út másik oldalán tombol a vasárnapi autó- és autóbuszforgalom.

A motorkerékpár utasai: egy parasztcsalád. Az apa zömök, szögletes arcú ember, negyven év körüli. Fekete csizmát, fekete csizmanadrágot s a fekete kabát alatt hófehér inget visel. A magyar paraszt, ha ünneplőbe öltözik, ezer év óta szmokingot visel.

Látszik, hogy vendégségbe jöttek Füredre, mert az asszony is ki van csinosítva, kardigánja, lakköve a legdivatosabb. Hát még a lány, aki az oldalkocsiban ül! Szőke copfjába szalag van kötve s ő is mindenféle szalagokba, tüllökbe, fodrokba és kikeményített csipkébe van becsomagolva. Fülében fülbevaló, abban világoskék lápiszlazuli kő, akkora, mint egy mákszem.

Az apa rúgja, tapossa az indítópedált. A motor felbőg, de eszébe sincs beindulni.

— A mindenségedet — mordul rá az ember dühösen.

Mégegyszer, aztán mégegyszer megpróbálkozik vele. A motor nem indul. Dühösen körbesétálja, újra belerúg az indítópedálba.

— Héjj, a mindenségedet — ordít rá az 1956-os típusú Csepel gyártmányú, 250 köbcentiméteres motorkerékpárra. — Hogy sirasson meg az anyád, aki a világra hozott.

A motor nem rendül meg ettől a baráti biztatástól sem. Az ember leguggol, srófhúzót vesz elő, megpiszkálja a porlasztó szerkezetét. Megint rúg egyet, a motor pöfögni kezd. Szépen, egészségesen, tempósan pöfög. Az ember leporolja térdét és felül a nyeregbe.

A motorkerékpár szép lassan elindul. A sorompó alatt áthintázik a vasúti síneken. A lányka beköti haját egy tüllkendővel. Az asszony fölveszi gumikeretes porszemüvegét. Büszkén ülnek, egyenes gerinccel, fölemelve állukat s csak előre néznek, ahogy egy másik ezredévben a szekéren ültek, büszkén és egyenesen. A férfi terpesztett könyökkel és laza csuklóval fogja a kormány szarvait, ahogy azt mindig fogva fogni kellett, amióta van ember, van ló és van lószerszám.

Örkény István

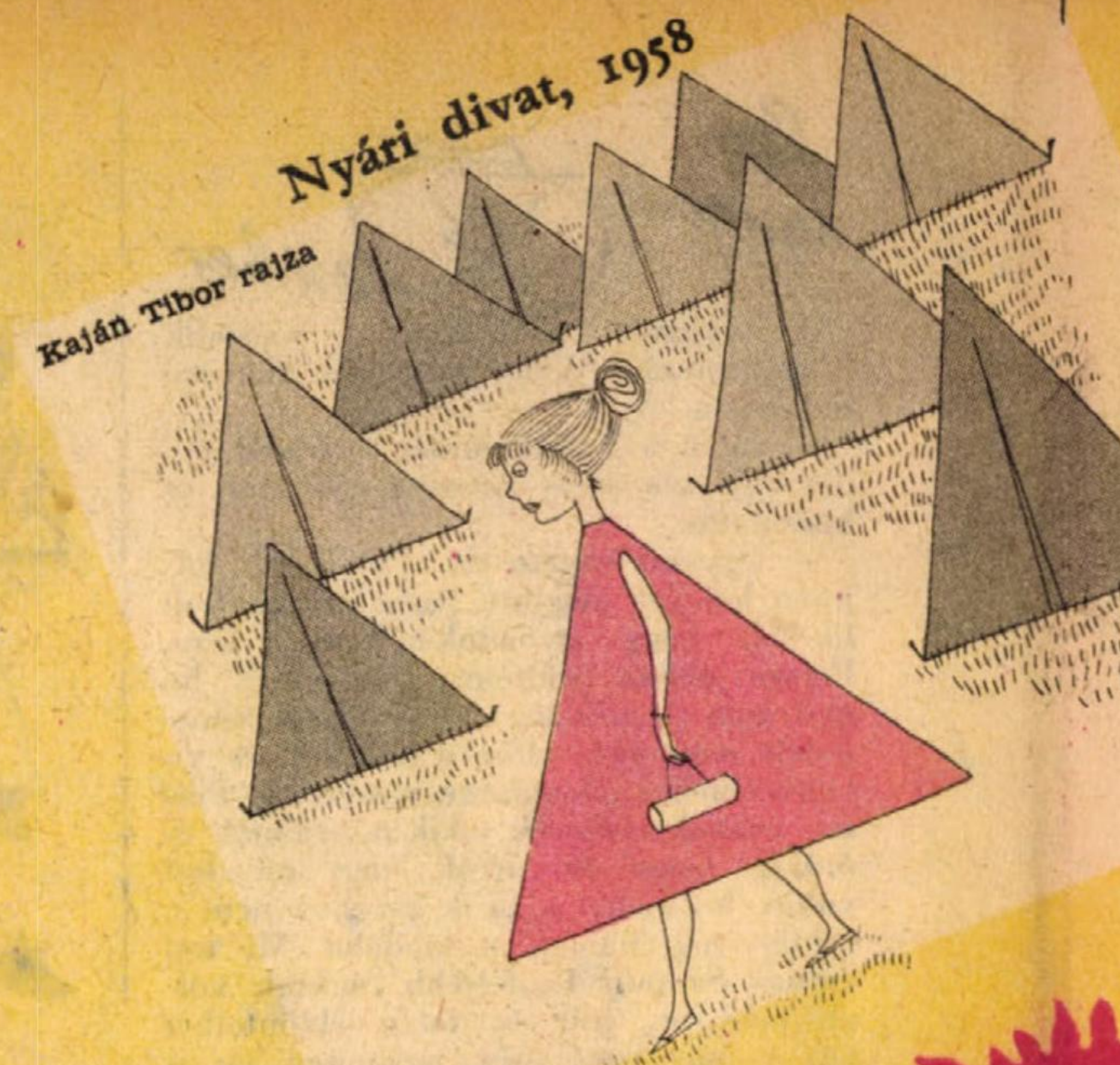

Nyári divat, 1958

Kaján Tibor rajza

Revű a nyárról

Nyaralás előtt

Vasvári Anna rajza

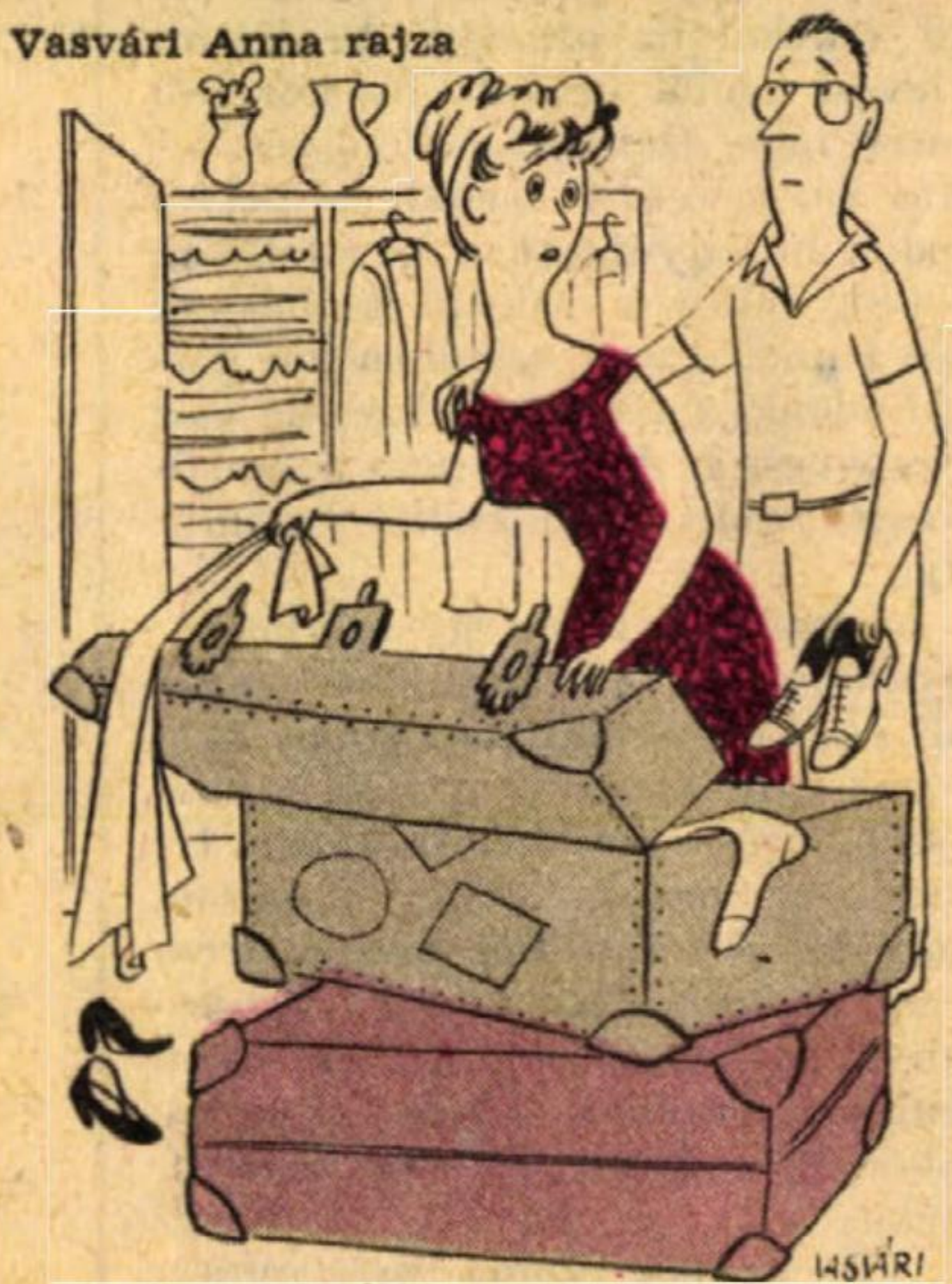

– Milyen kár, hogy első nap össze fogunk veszni és két hétig nem beszélünk egymással...

Mámoros éjszaka 1965-ben

Kaján Tibor rajza

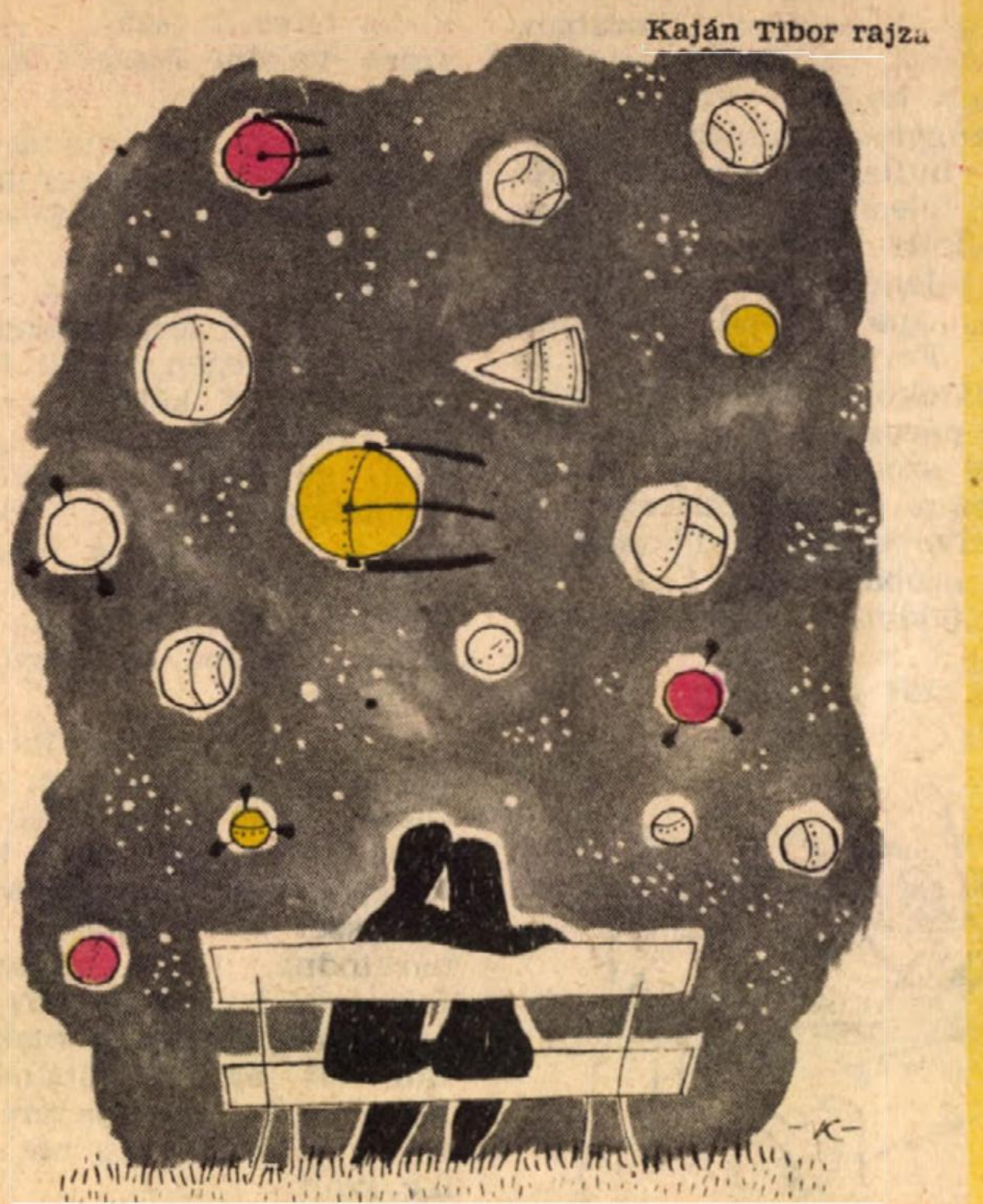

Balatoni úszóverseny

Réber László rajza

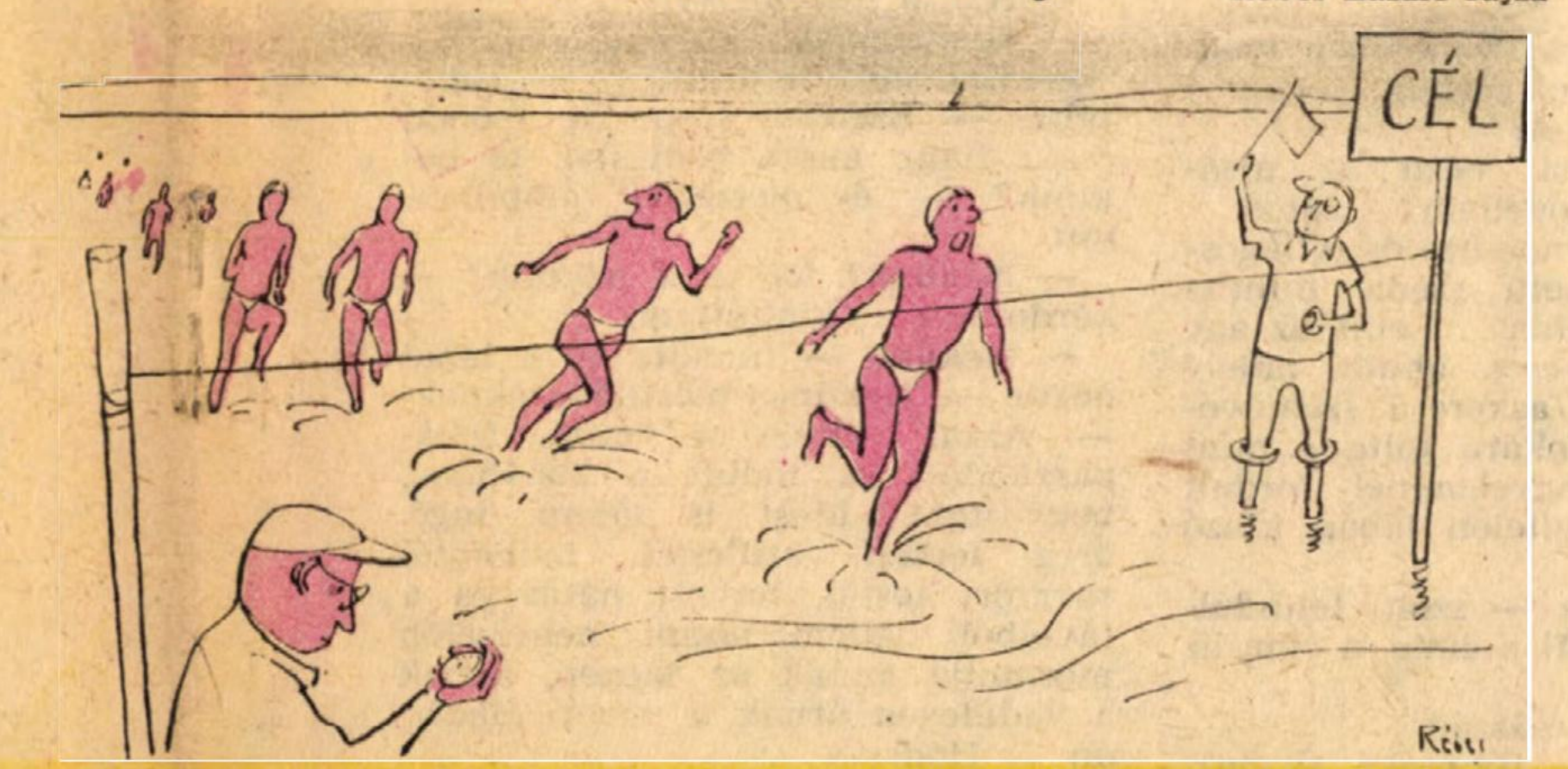

A Balaton partján

Toncz Tibor rajza

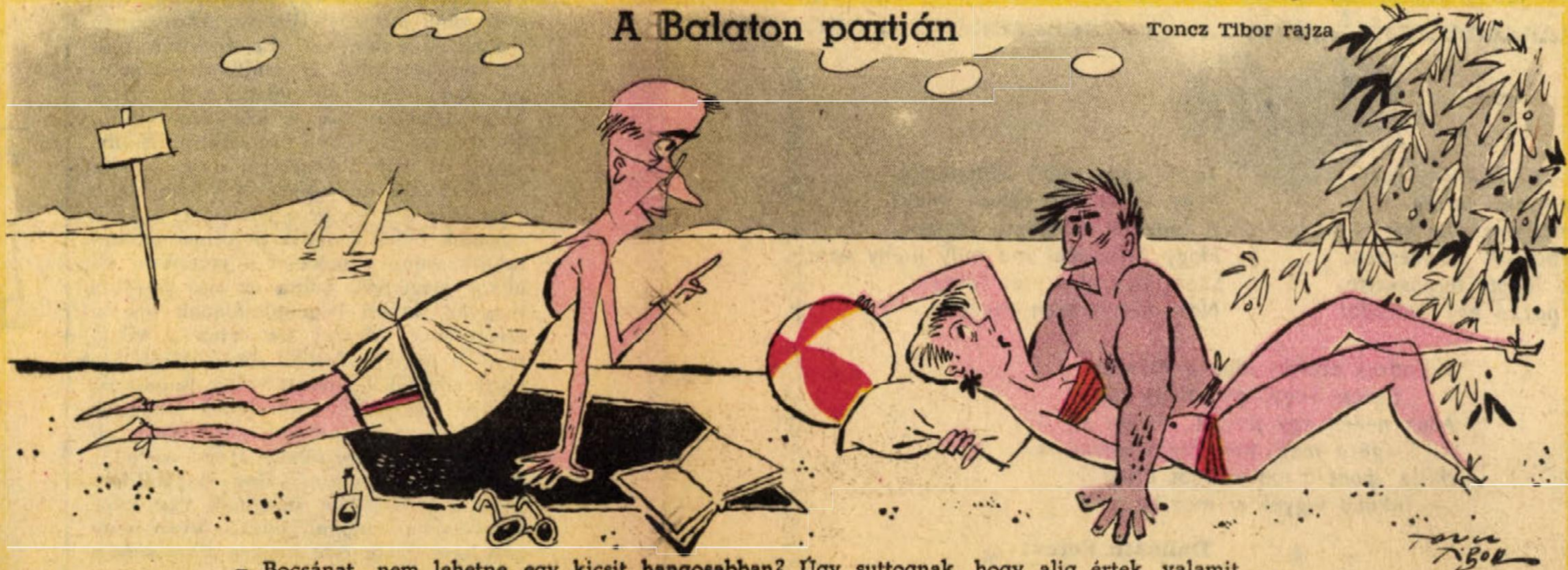

– Bocsánat, nem lehetne egy kicsit hangosabban? Úgy suttognak, hogy alig értek valamit...

Adonisz, spárgában

Gáti Pista már messziről észrevette Ilonka megfelelő domborulatokkal ellátott, kék fürdőruhás alakját a Palatinus értékmegőrzője előtt. Rögtön tudta: élete nagy esélyéhez érkezett. Most végre saját elemében mutatkozhatott szép kolléganője előtt. Ott, ahol a DUSEX vegyiművek bérelszámoló részlegéből senki nem mérkőzhetett vele. Kisportolt izomzata csak ilyen fügefalevélnyi tigriscsíkos fürdőnadrágban érvényesült méltóképpen. Klasszikus szoboralakját ruhája teljesen elrejtette egyébként, mert sajnos alacsonynak született, s ezen nem változtatott az sem, hogy kamaszkorától annyi időt töltött a nyújtón naponta, mint a száradó makaróni.

— Egyedül van? — kérdezte Ilonkától, miután köszöntötte. Hangja egy kicsit fulladt volt, nem annyira az izgalomtól, mint légzési nehézségeitől, mivel hasa behúzása és mellkasának a lehetőség végső határáig való felduzzasztása óriási összpontosítást igényelt.

— Egyelőre — felelte habozva a leány.

— Jöjjön! Járjunk egyet! — mondta bicepszének tudatában. Ilonka elindult vele és gyanútlanul követte a lánccal elkerített területig, amelynek közepén tornaeszközök álltak, gyűrűk, hinták lengtek.

Gáti Pista hellyel kínálta meg Ilonkát egy fa árnyékában a körön belül. Ő maga is könnyedén melléereszkedett, de csak azért, hogy a következő másodpercben gumilabdaként felpattanva kézállásba vesse magát, majd levegőbe ugorva kétszer megforduljon saját tengelye körül. Mialatt kecses befejező ugrásait végezte immár a porond közepén, elégtétellel állapította meg: Ilonka fennakadt szemmel, fülig vörösen bámulja őt. De nem sokáig időzött e hiú gondolatnál. Ajkán szórakozott, finom elhárító mosollyal a vasállvány oldalrúdján mászott felfelé. A rúd közepe táján megkapaszkodott és testét zászlóként elnyújtotta oldalt. Azután fürgén átdobta magát a nyújtóra és háromszor körülfordult rajta. A gyűrűn, sajnos, egy nevetséges bájgúnár erőlködött remegő inakkal. — Paccer! — gondolta Gáti bosszankodó megvetéssel. Addig is, míg saját mutatványát lebonyolíthatta e dekoratív tornaszeren, hibátlan cigánykerekek magasiskoláját mutatta be az emberiségnek. Ilonkát sikerült ezúttal kezén járva megközelítenie. Hangja mély és hörgő volt kissé, amint lefelé csüngő fejjel megkérdezte tőle, jól érzi-e magát? Válaszát persze nem várhatta be, mert a gyűrű üresen himbálózott. Szemvillanás alatt már gyertyában lógott rajta. E mutatványt néhány békaugrással színezte meg, majd harminc melltámasz után félkaron lengett egy ideig. Azután rátért szabadgyakorlataira. Spárgához készülődött. A férfihajlékonyság e nagy művét ajándékul szánta Ilonkának. Lábszára elöl-hátul elnyújtva egyre közelebb hatolt a földhöz, s e süllyedést szinte láthatatlan dobpergés kísérte, mint cirkuszban a halálugrásokat. Sikerült! Fejét győzelemittas mozdulattal hátravetette, azután Ilonka felé fordult, hogy átvegye tőle a hódolat elbűvölt mosolyát.

Akkor történt hirtelen. Mint mikor villám csap le valahová. Feljajdult. A közeledő Ilonka mintegy ködben mozgott előtte. Derekában hátul húsfasírozógép dolgozott könyörtelenül. Arra, hogy megmozduljon, gondolni sem mert.

— Én megyek. Viszontlátásra! — hallotta Ilonka hangját a húsdaráló hasogató őrlésén át.

— Viszontlátásra! — nyögte verejtékezve. Ott ült a fűvön merev háttal, nyakát ereklyetartásba rögzítve. Mikor Ilonka már teljesen elmosódott a medence másik partjának nyüzsgésében, csak akkor szólt oda elhaló könyörgéssel társainak:

— Húzzatok fel, fiúk... de óvatosan!

— Boszorkánylövés?! — kérdezték azok a közös cél bajtársi megértésével, mialatt végtagjait eredeti állapotukba rendezték vissza. Arcuk borús hősiessége elárulta, tisztában vannak vele: holnap esetleg ők maguk ülnek ott spárgában a porondon, mint egy szétcsúszott körző, a „hexensussz” orvtámadásától ledöfve. Ez azonban olyan kockázat, amelyet mindannyiuknak vállalniok kell a férfiszépség zordul nagyszerű mérkőzésében.

Szepes Mária

AZ ELSŐ LECKE

Húsz esztendővel ezelőtt írtam meg első novellámat. A címe közvetlen volt és egyszerű: A császár. Aelius Hadriánról, Traján császár gyámfiáról, Svetonius kortársáról szólt. A novella, mármint maga a történet, a cirkuszban kezdődött, Pompeja Plotina császárnő szökőkútjai mellett és Hadrián hadigályáján folytatódott, később elvezette az olvasót Martius Turbo ciprusi táborába. Írásom telve volt mély platonizmussal, Anatole France-tól tanult filozófiai érvekkel és szembeötlő volt hangom előkelősége.

Ezzel egyidejűleg címíró voltam a Monori Magnál. Hirdetés útján jutottam ide, félesztendős munkanélküliség után. Anyámmal és hét testvéremmel nyomorogtunk, télikabátom még sohse volt s ha jól emlékszem, akkor is lyukas volt a cipőm. Ez időben már egyedül aludtam egy rozsdás háromlábú vaságyon. Mindennapi legfőbb igyekvésem megírni naponta az ezer címet, mert ha nem... Négy pengőt fizettek ezer borítékért. A nagybirtokosok címtárából repcemagot ajánlottam vidékre. Nincs rosszabb címanyag a világon — elhihetik nekem — hisz írtam én már címeket másutt is... Az a sok rang és cím... és a grófok olyanok, ha elfelejted például, hogy valóságos belső titkos... fel sem bontják a borítékot...

Persze, most nem értik, hogy mi köze van a címírásnak Hadriánhoz, a római császárhoz? Hisz éppen ezt akarom elbeszélni.

Egyszóval az Újság vasárnapi számában megjelent az írásom. Váratlanul. Beküldtem a szerkesztőnek és nyomban kiadta. Hisz oly kézenfekvő volt a tárgy és a hang előkelősége, nemessége... maga a történet akkor jutott eszembe a Monori Magnál, amikor rájöttem arra, hogy az asztmás Mayer bácsi kilopja megírt borítékjaimat a ládámból és a magáéba csempészi. Krausz cégvezető pedig azzal fejezte be a csetepatét, hogy úgy kirúg...

Szombat este volt. Az Oktogon minden lámpája és neonja világított. Ott álltam az Odol-reklám alatt a járdaszigeten, a fényözönben, s kezemben remegett az újság.

Beleszédültem a sikerbe. A friss újságból nyers festék szaga szállt felém és bódítóbb volt minden illatnál. Ott, az Odol-reklám alatt nyomtatásból tekintett rám Hadrián császár gályás, illatos, szökőkutas világa. Az a nagy és előkelő világ, amelyet én álmodtam meg a nagybirtokosok címtára felett, Mayer bácsi mellett a Monori Magnál.

Mire hazaértem, már mindenki aludt, a mama is, Tercsi, Jóska, Poldi is... De én nem hunytam le a szemem. Egész éjszaka Hadriánnal, Trajánnal, Corneliusszal, Pompeja Plotinával s még néhány előkelő római úrral és hölggyel társalogtam a legválasztékosabb hangon s lelkem velük szállt a bordó bársonnyal bevont császári gálya nyomán, a krétai vizek felett.

A mama hajnalban ébredt. Megszokta még hímzőlány korában, mert Óbudáról, a Lajos utcából gyalog kellett bejárnia Pestre, hogy mások kelengyéjére hímezze monogramját s hullajtsa könnyeit. Ki veszi majd feleségül, kelengye, hozomány nélkül?... Tizenkét gyereket szült, kilencet felnevelt, hetet árvaságban, apa nélkül. Fáztunk, éheztünk... Forgót, rafialádákat és lombfűrészjátékokat árultunk, zálogba vittük a párnát, a cihát... Hétéves voltam s a szomszédok azt mondták, hogy okos vagyok. Szerettem a zálogház zsivaját, az alkudozást, a fonográfok próbálgatását.

A mama felébredt, hallottam motozását.

— Mi az, már fenn vagy? — kérdezte és mámoros szememben meglátta, hogy valami történt.

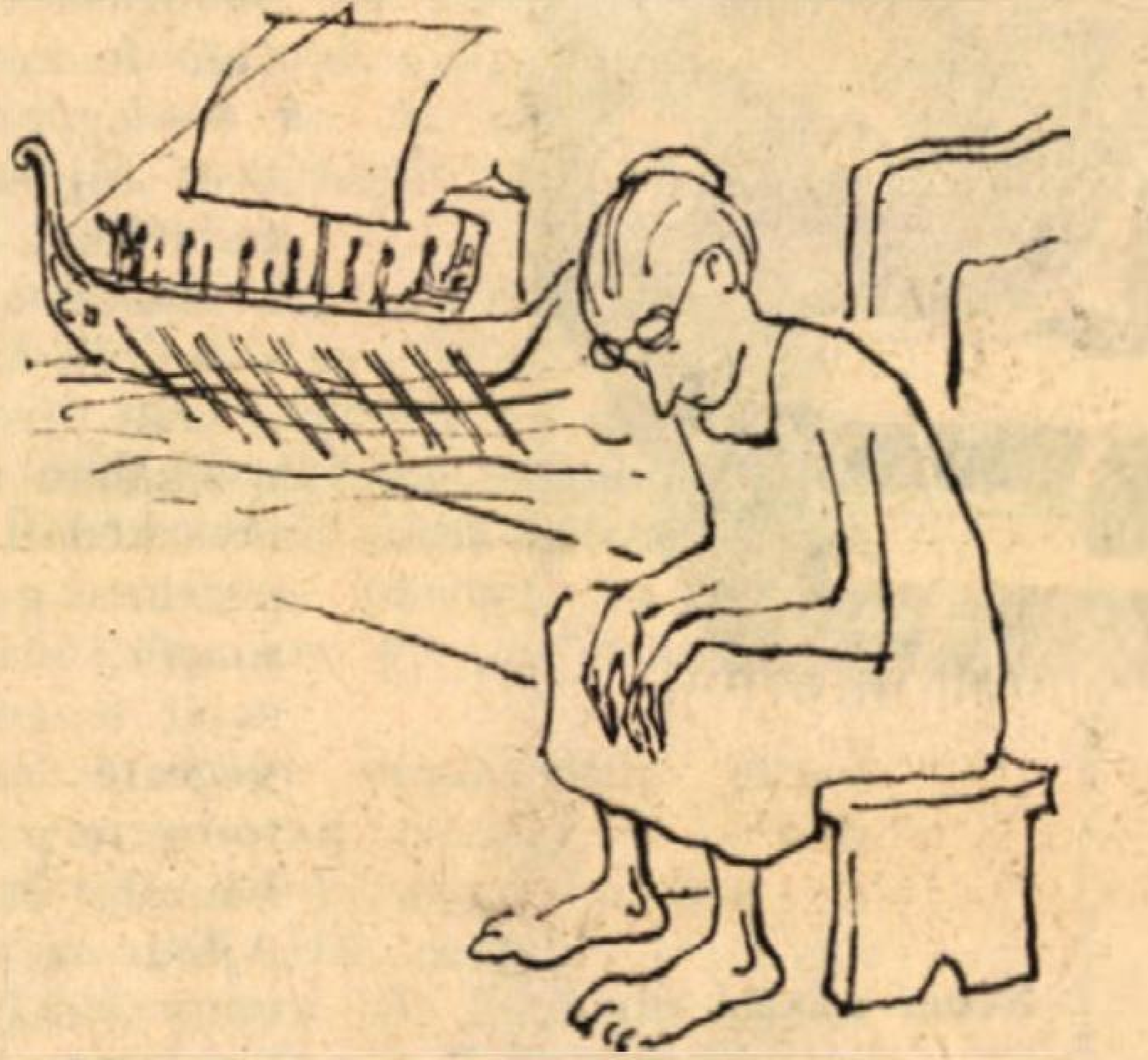

— Mi van veled?

— Nézd, mama, nézd az újságot... az első novellám... látod...

— Látom — mondta és világoskék, éles tekintetű szeme mintha elhomályosult volna.. Leült az ágy lábához, történetesen ahhoz, amely csonka volt... Vaskeretű szemüvegét magas homlokára tolta s mint amikor teljes figyelemmel fordult valami felé, mezítelen lábán kínzó bütykeit nézte...

— Olvasd csak — szólt felindultan —, olvasd! Mi a címe, a cím, az nagyon fontos...

— A címe: A császár.

— A császár — ismételte akadozva. — A császár... Szóval egy uralkodó. Olvasd csak... — És erre a szóra valami rossz érzés indult el a szívemből.

Olvastam. A mama hallgatott, merőn nézte visszeres lábát. A fórumjelenetnél, ahol Svetonius világosan megmagyarázta a lét forgandó voltát és Pompeja Plotina függőkertjéig kíséri császári barátját, a mama idegen, hideg fénnyel rám emelte nyílt, kék szemét. És mennél inkább magával ragadott hangom, képzeletem, ő annál jobban távolodott tőlem... Hangosabban olvastam, mintha a hang elűzhette volna azt, ami közénk ékelődött, mintha ezáltal behatoltam volna érzékeny szívébe, egyszerű, de metsző értelmébe...

— Ó, Hadrián! — fordult Cornelius barátjához. — Ám, járj te is az istenek nyomán, kövesd Mars hadisten parancsait, vidd légiódat keletre, kövesse gályád a sirályszárnyú szél... De engem, császári úr, barátodnak többé ne tekints... — fejeztem be zengőn az elbeszélést és merőn néztem a mamát. Hajlottan ült ágyam lábánál, anélkül, hogy akár egy percre is levette volna lábáról a szemét és hűvösen így szólt:

— Hogy is hívják azt az idegen urat... fiam?...

— A császárt? — kérdeztem.

— Azt, a főszemélyt?

— Hadriánnak.

— Hadrián, Hadrián... — ismételte. — Szép... szép. De mondd csak, fiam, miért nem írsz te nekünk? — és metszően rámpillantott...

— Nekünk? Ki az a nekünk? — kérdeztem... kiáltottam.

— Nekünk — mondta és a lábát nézte. — Nekünk, mezítlábasoknak! — Azzal választ se várva, feltápászkodott és indult a konyhába, begyújtani. Most is látom ingó, öreg lépteit, szüléstől, munkától megtört testét, hajlott hátát és a távolból hallom, amint neheztelőn mormolja annak az idegen, annak a vadidegen úrnak a nevét: Hadrián... Hadrián...

Barabás Tibor

Idill

Minap a költő, Kedvesével
A hűs Szigetre ballag át.
Nem kispolgárok — kéz a kézben,
Sőt összebújnak jómerészen,
S a költő legott tervbevette,
Hogy ír hozzá egy balladát.

Talán csak merő bűntudatból,
Vagy, mert volt éppen ihlete,
A lánynak elrebegte lágyan,
Hogy Múzsából ma mily hiány van,
Szerelmükről verset faragni
Nos, kétszeresen illene.

A Kedves szerint más a helyzet:
— „Csacsi vagy, ami nagy hiba!
Adok neked egy puszit — így ni,
— S ígérd meg, nem fogsz verset írni,
(Hisz' pont olyan világot élünk!)
— Inkább vigyél el moziba..."

Dalmáth Ferenc

Hiszen ha ilyen lenne a háború ...

Hegedűs István rajza

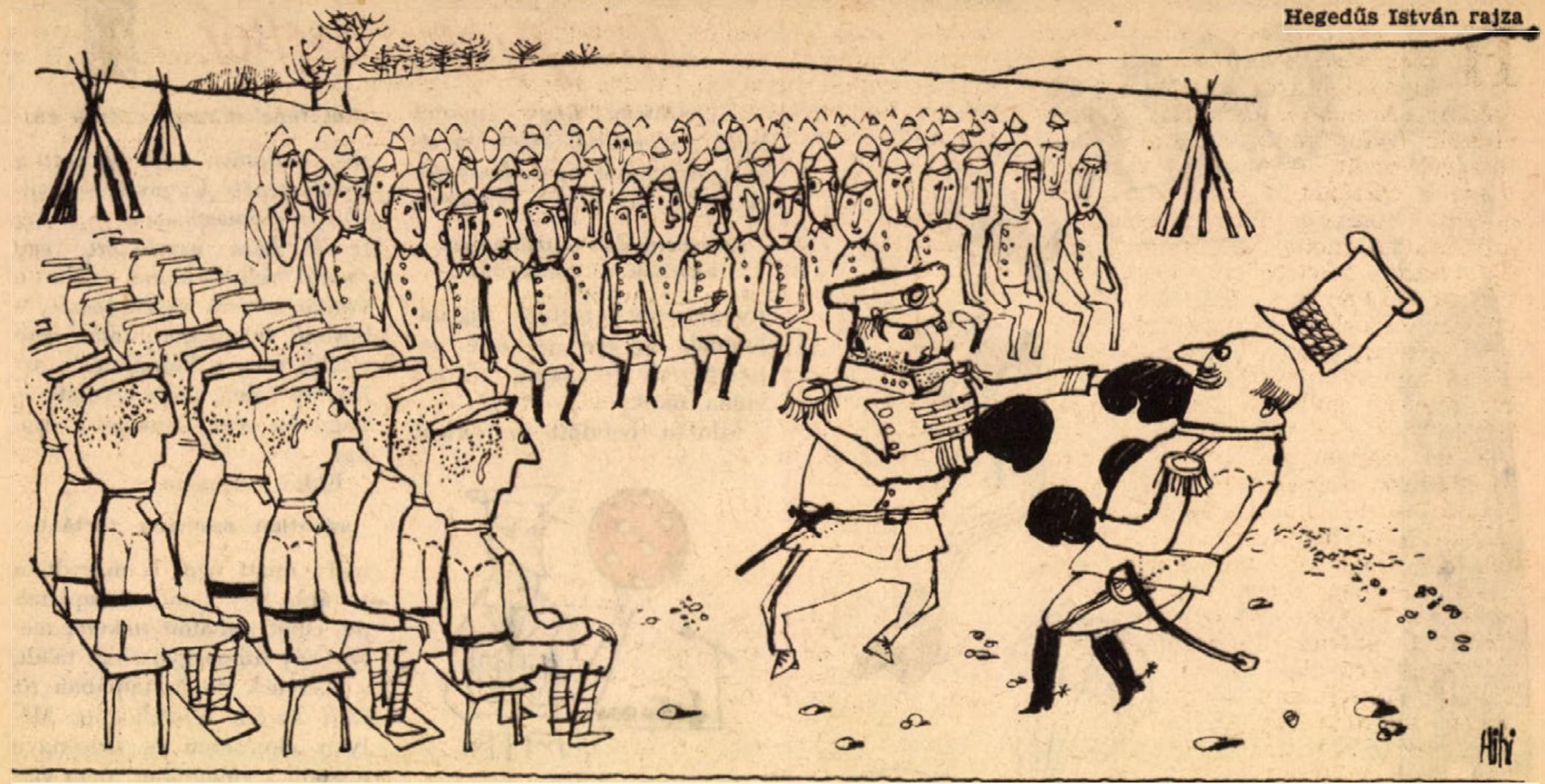

Külföldit kalauzolok

Híres vendégünk már egy félórája ült a poggyászán a Keleti pályaudvar peronján, amikor végre rátaláltam. Elnézést kértem a késedelemért és biztosítottam őt arról, hogy mi nem így szoktuk fogadni külföldi vendégeinket, de egy sajnálatos félreértés folytán a tíztagú fogadóbizottság jelenleg a ferihegyi repülőtéren áll egy rózsacsokorral és egy magyar ruhába öltözött babával a kezében. Vendégünk rögtön megértette ezt és hordár nem lévén a közelben, fürgén kezdtük cipelni a poggyászokat a kijárat felé. Amíg én taxira vadásztam, híres és előkelő vendégünk ismét a poggyászon foglalt helyet és szép, ősz fejét tenyerébe hajtva nézte az utca tarka forgatagát. Újabb félóra után kénytelen voltam vendégünket felvilágosítani arról, hogy taxiállományunkat mostanában fogjuk kiegészíteni, éppen tegnap olvastam erről egy cikket az újságban, addig is jobb lesz villamoson mennünk, mert abból rengeteg van.

A megállónál volt egy kis tumultus, egy tagbaszakadt fiatalember úgy hátbataszította szeretett vendégünket, hogy az néma sóhajjal borult a villamos lépcsőjére. Rögtön megmagyaráztam, hogy ez nálunk népi szokás: ha valakit nagyon szeretünk, azt így szoktuk hátbavágni. Ekkor már a peronon szorongtunk, be is akartam mutatni ezt a derék fiatalembert vendégünknek, de az véletlenül éppen tökmagot evett és a héját az arcomba köpte, úgyhogy ettől a tervemtől elálltam. Annál is inkább, mert vendégünk, aki minél többet szeretett volna látni Budapest szépségeiből, addig forgolódott, míg rá nem lépett egy utas tyúkszemére, aki felszisszenve így szólt:

— Barom!

Azonnal megmagyaráztam, hogy ez a szó nálunk a legnagyobb dicséretet jelenti, az ő nyelvére lefordítva körülbelül így hangzik: „kedves, elragadó ember”. Vendégünk meghatottan szállt le a villamosról és jó hangulatban érkeztünk a szállodába, ahol a portás udvariasan közölte, hogy vendégünk részére senki, semmiféle szobát nem foglalt le és nincs is üres szobája. Ezután megpróbálkoztunk még néhány szállodával, majd éjfél után felajánlottam szerény otthonomat. Igaz, hogy mi is szűkösen vagyunk, de az én ágyam elég széles, úgyhogy kényelmesen elfértünk benne ketten. Természetesen átengedtem neki a fal melletti helyet, hogy lássa, mi az a magyaros vendégszeretet.

Másnap városnézés volt és ez elég jól sikerült. A Halászbástya és a Mátyás templom szerencsére a helyükön voltak, csak az a kiállítás volt egy hete bezárva, amelynek megtekintésére vendégünk Pestre érkezett. Este híres és előkelő vendégünk tiszteletére néhányan baráti vacsorát rendeztünk maszek alapon, ugyanis a tíztagú bankettrendező bizottság egy félreértés folytán elutazott Albániába. Vendégünk magyaros halászlére vágyott, ezért kimentünk Óbudára, ahol a híres vendéglő, sajnos, átalakítás miatt zárva volt, a másik pedig, amelyet felkerestünk, leltározás miatt volt zárva. Végül találtunk egy harmadik vendéglőt, ott viszont nem volt halászlé, hanem záróra volt. Közben azonban hosszú, kedélyes sétát tettünk a romantikus óbudai utcákon. Vendégünk ugyan kissé botladozott a macskaköveken, addig, míg meg nem magyaráztam, hogy az óbudai sötétség tulajdonképpen műemlék, mert nem akarjuk elrontani ennek a városrésznek eredeti, zamatos Krúdy-hangulatát. Pestre érve már kissé fáradtak voltunk, ezért az első büfében megettünk néhány harmadnapos tepertőspogácsát, majd nyugovóra tértünk.

Másnap vendégünk váratlanul bejelentette, hogy délben elutazik. Azonnal értesítettem a búcsúztató bizottságot, de sajnos a vonatnál ismét egyedül voltam, mert egy félreértés folytán a búcsúztató bizottság a Nyugati pályaudvarra ment. Vendégünk, mielőtt vonatra szállt, alaposan hátbavágott, majd meghatottan azt mondta nekem: „Barom.” Úgy látszik, nagyon megszeretett. Amikor a vonat elindult, könnyezve integettem vendégünk után. Részben azért, mert én is nagyon megszerettem őt, részben pedig azért mert rájöttem, hogy rossz vonatra ültettem. De hát ez már csak egy kis szépséghiba, az a fontos, hogy jól érezte magát nálunk.

Gádor Béla

Kezdők

Várnai György rajza

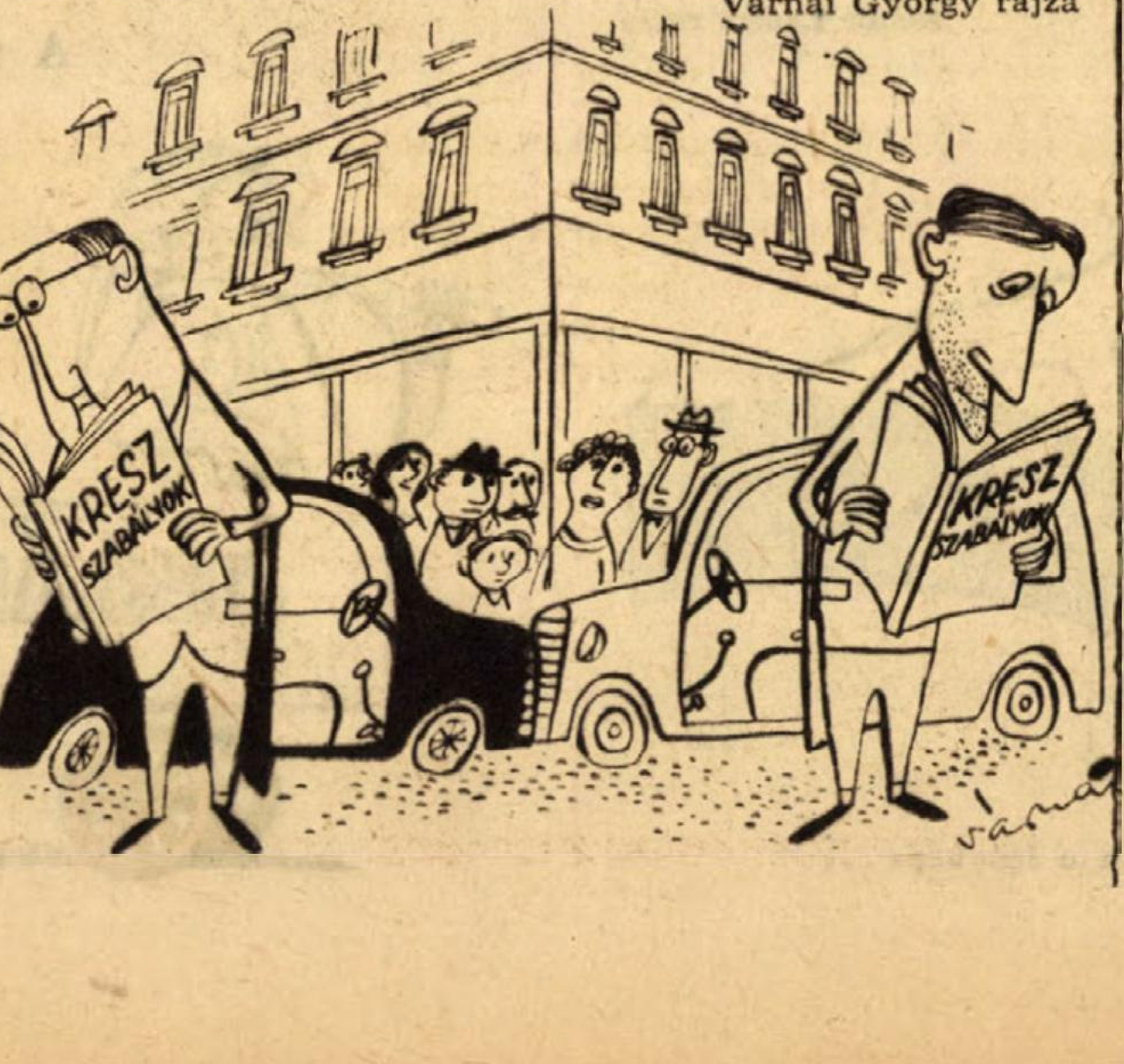

Ugrótorony

Kaján Tibor rajza

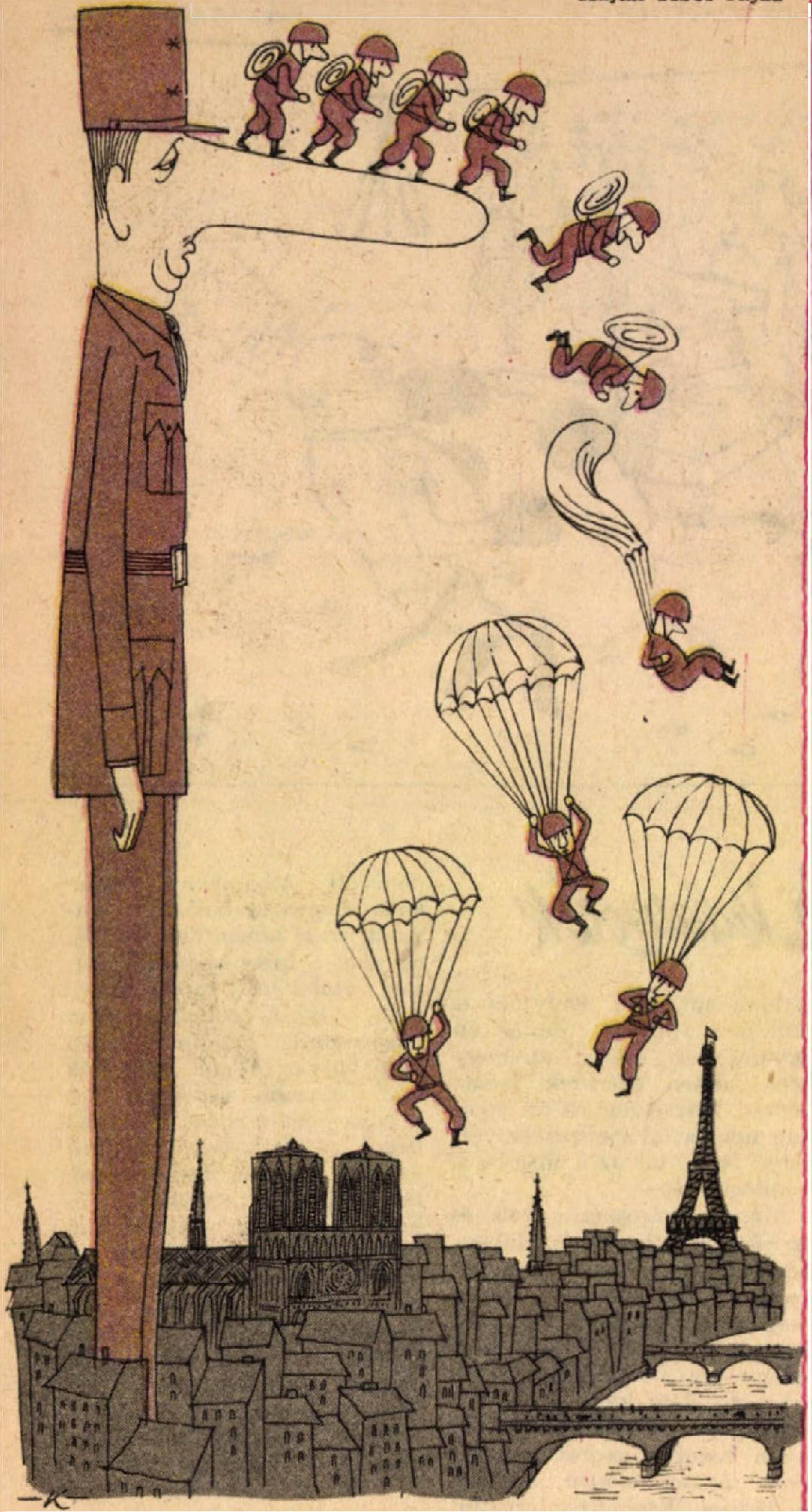

Kutyabarát

Réber László rajza

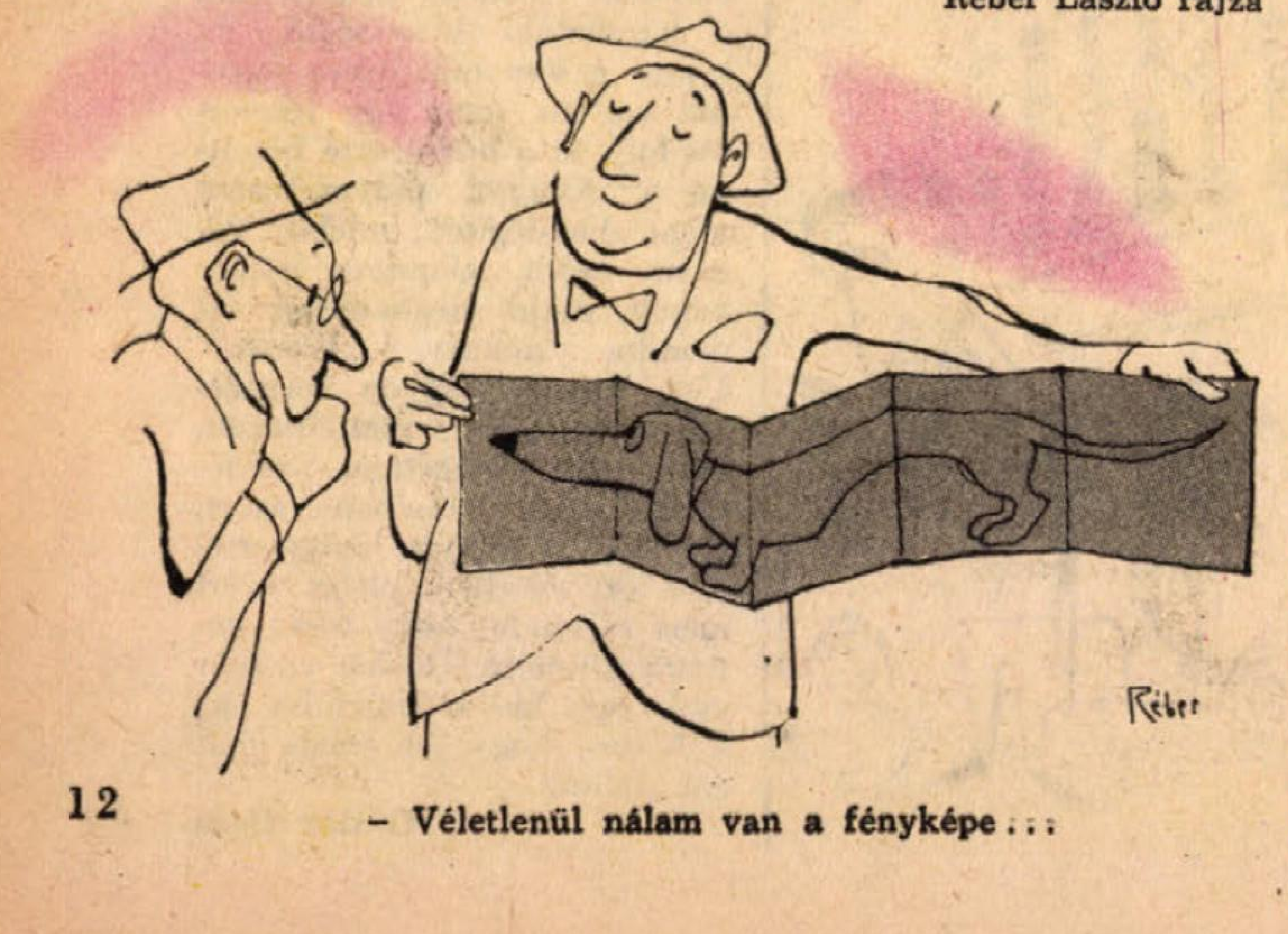

– Véletlenül nálam van a fényképe . . .

EGY NAIV UJSÁGIRÓ TUDÓSITÁSA

HEGYESHALOMBÓL

. . . lejöttem, hogy riportot írjak a vámvizsgálatról. Az első benyomások igen kedvezőek voltak. Az utasok láthatóan **szívesen és előzékenyen fogadták a vámőröket,** nyoma sincs rajtuk aggodalomnak de erre — úgy tapasztaltam — nem is lett volna okuk.

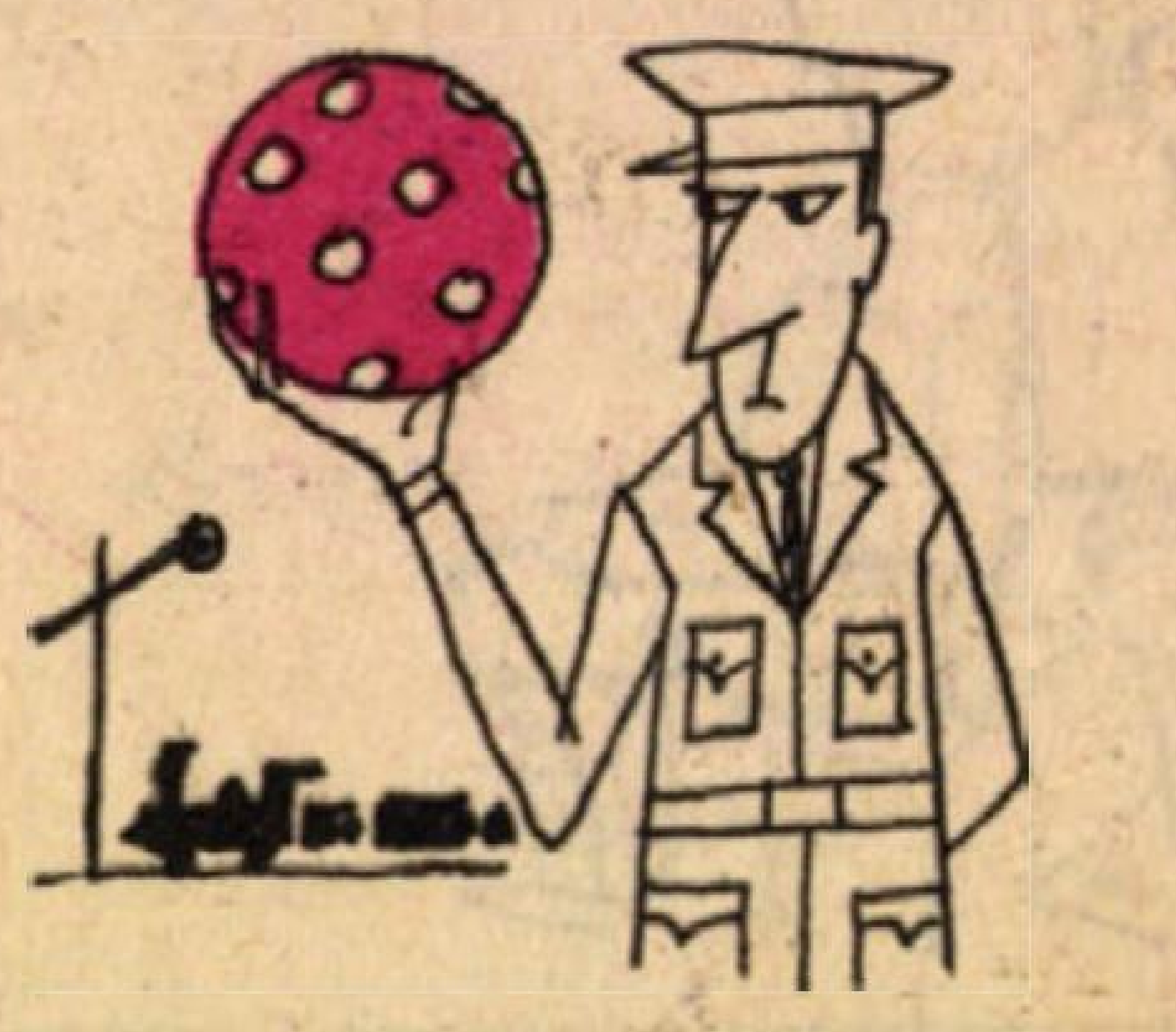

Miután befutott az Orient express, két bécsi utas például, mitsem törődve a vámvizsgálattal — *vidáman labdázott egy kislánnyal.* A vámtiszt, ki mellettük elhaladt, nem is tudta megállni, hogy ő is el ne kapja a pettyes labdát, akkor azonban mindjárt elkomorodott és rövid szemlélődés után *egy kis lyukon kihúzott a labdából ötven nylonsálat.* Nagyon jól mulattam magamban, hogy a bécsi játékboltban így becsapták a vevőt, s **egy lyukas labdát kitömve, rásózták a vásárlóra.** A két utas is nagyon el volt szomorodva, nyilván eldobták már a cédulát, amelyet az üzletben kaptak, és *most hiába mennek majd reklamálni . . .*

Úgy látszik, nem is olyan tökéletesek azok a nyugati iparcikkek. Jellemző például, hogy milyen bőrönd volt az egyik utasnál. Teljesen feleslegesen **két feneket ragasztottak rá,** sőt, *majdnem bajt okozott a kettős fenék.* Ugyanis — nyilván a csomagolásnál — *a két fenék közé becsúszott egy csomó selyem-holmi,* s ha a vámőrök nem veszik észre, a bőrönd tulajdonosa talán sose találja meg a holmijait, s azt hihette volna, hogy elvesztette, vagy be sem csomagolta azokat.

Ekkor azonban **váratlan esemény történt,** mely miatt nem is maradtam tovább. Egy vámtiszt duplatalpú cipőt mutatott nekem, melyet egy úti poggyászban talált, s melynek dupla talpában *tíz férfi karóra rejtőzködött.* Mélyen elpirultam és szorongva néztem a vámőröket, nem vették-e észre, hogy **az én cipőm is éppen ilyen duplatalpú,** de nem vették észre. Sikerült elköszönnöm tőlük, s gyorsan az állomás mögé siettem és *mindjárt lehúztam a cipőmet és felfeszítettem a talpukat*, de tudhattam volna, hogy engem mindig üldöz a balszerencse: *az én cipőmben egy fia órát nem találtam,* pedig esküdni mertem volna rá, hogy ugyanaz a típus volt, mint amilyent a vámtiszt mutatott . . .

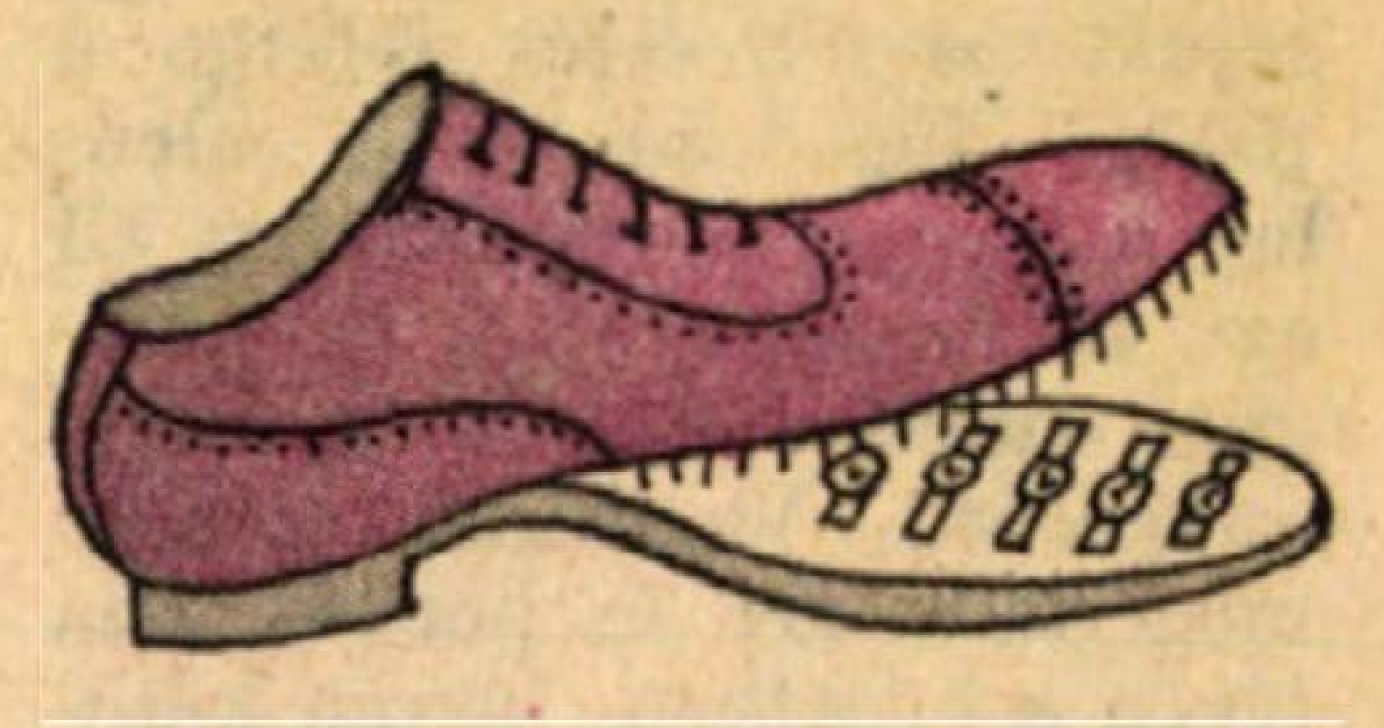

Somogyi Pál

A félisten

Gerő Sándor rajza

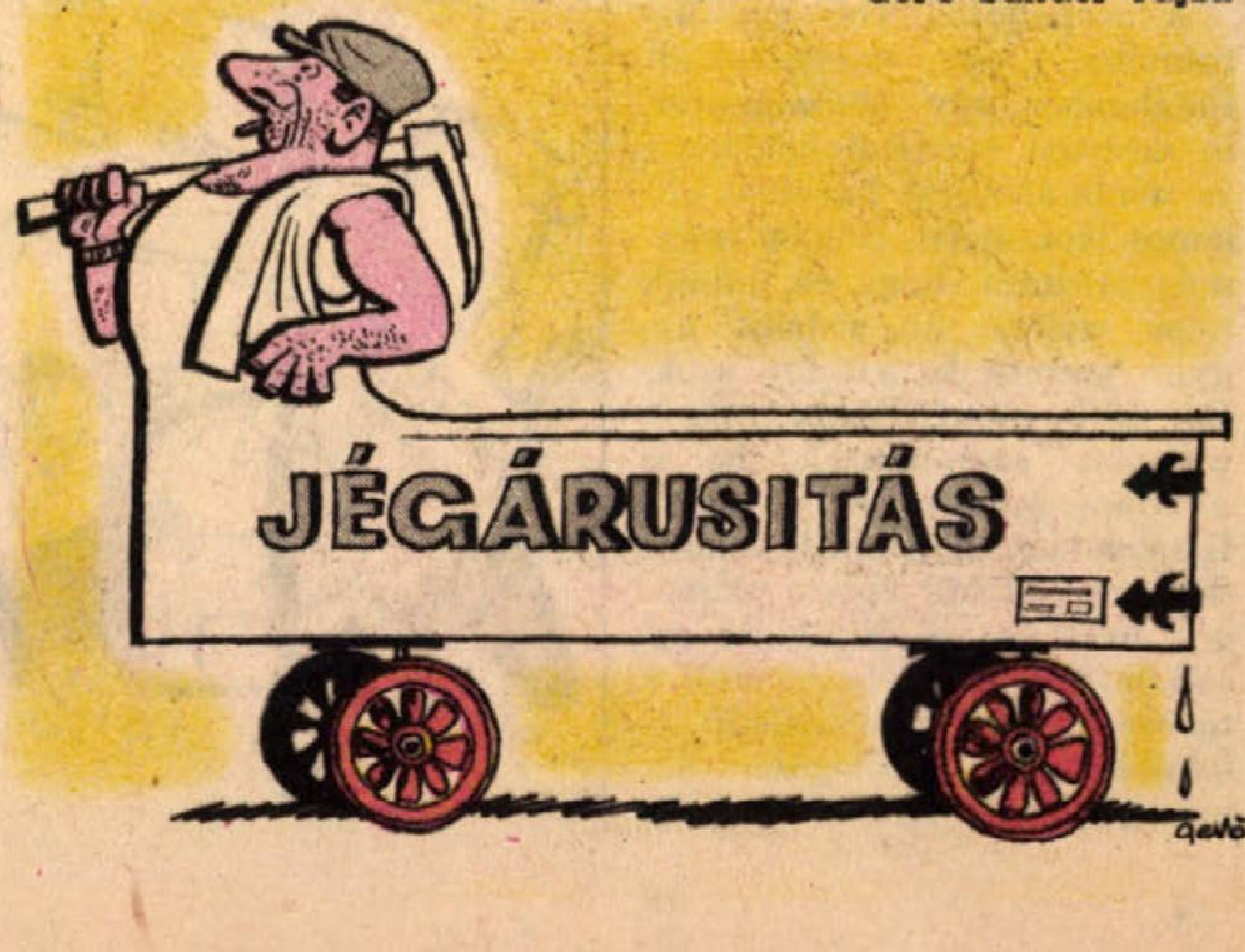

Versenyfutás Ciprusért

Gerő Sándor rajza

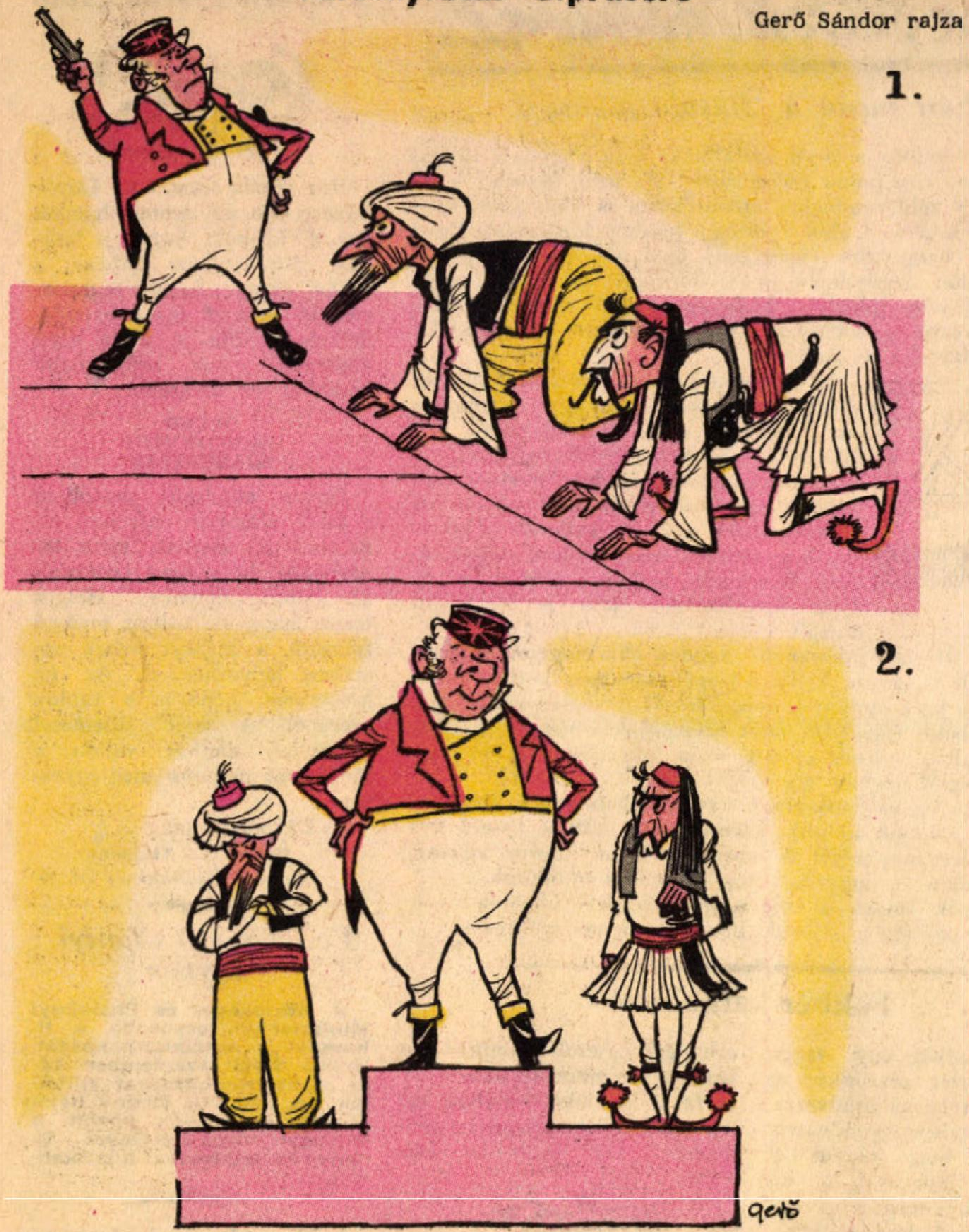

Ami várható...

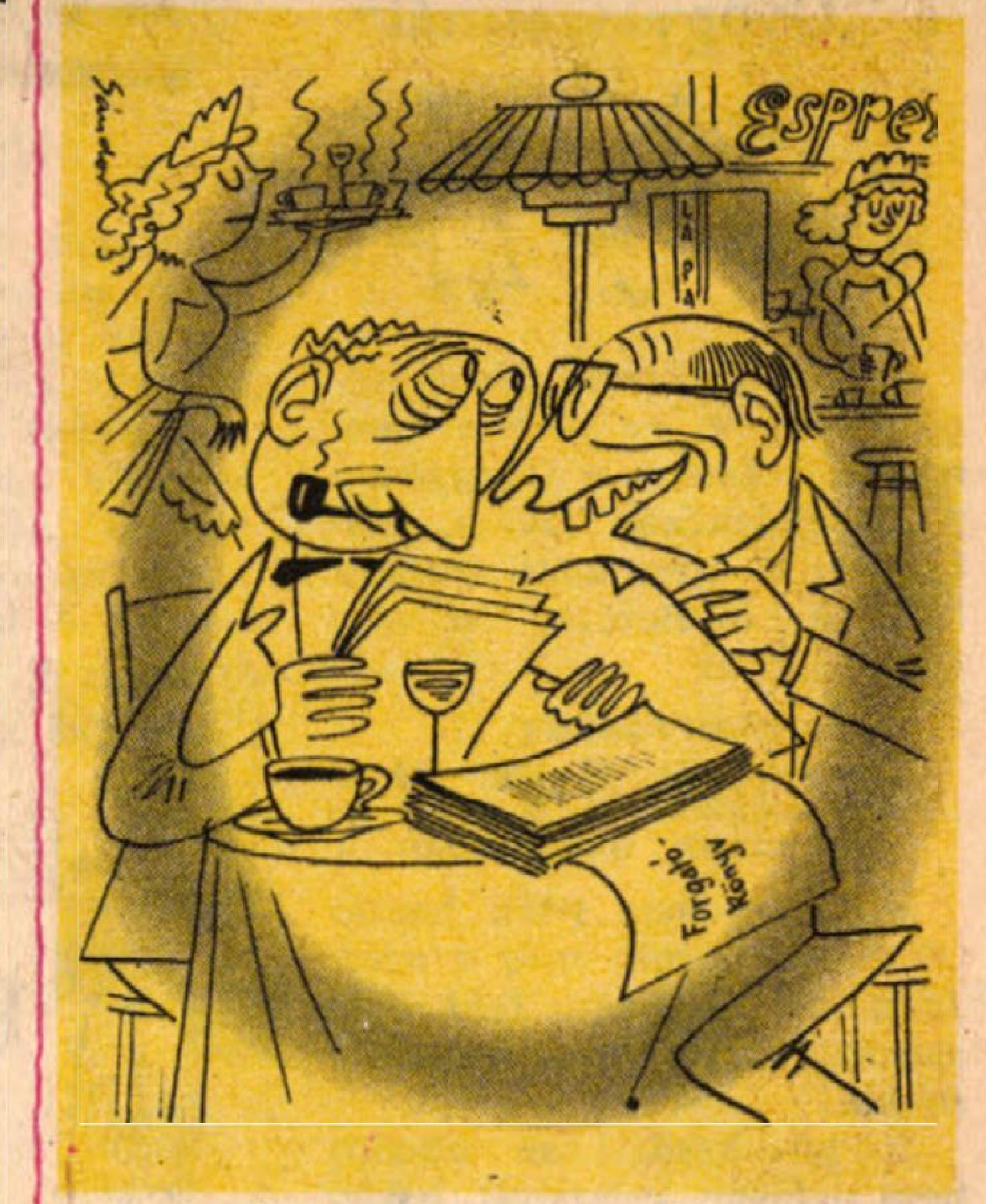

– Tudja, apám, ezt a filmet olyan „Szállnak a darvak"-osan csinálhatná meg, ezt most nagyon zabálják odafent is . . .

A „SVEJK"

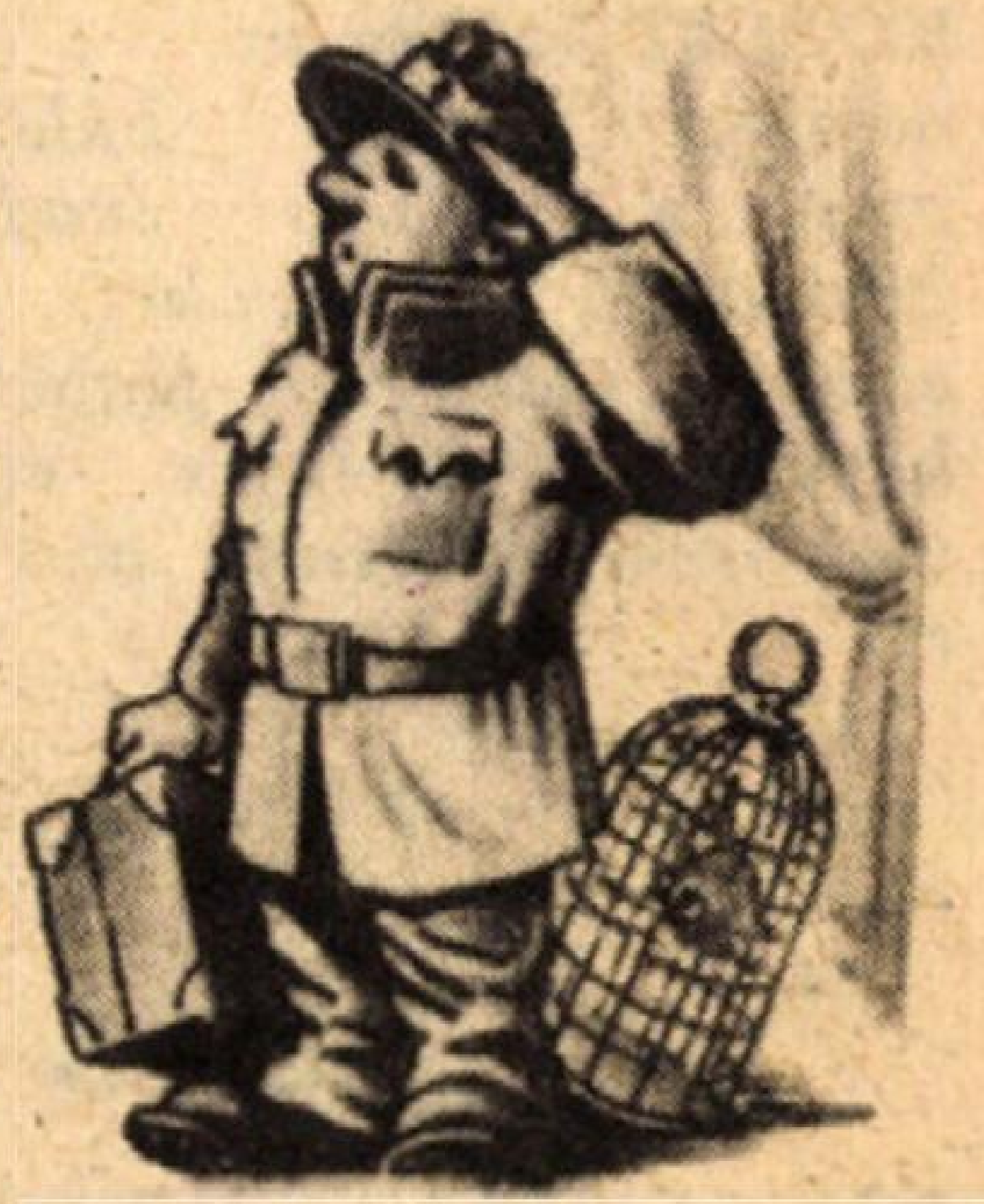

századik előadásának alkalmából baráti összejövetelt rendezett a Petőfi Színház igazgatósága, melyen a budapesti csehszlovák nagykövetség is képviseltette magát. Képünkön — melyet a meghívóról vettünk át — Svejk tisztelег. Nyilván a színház társulata előtt.

E heti hirdetésünk

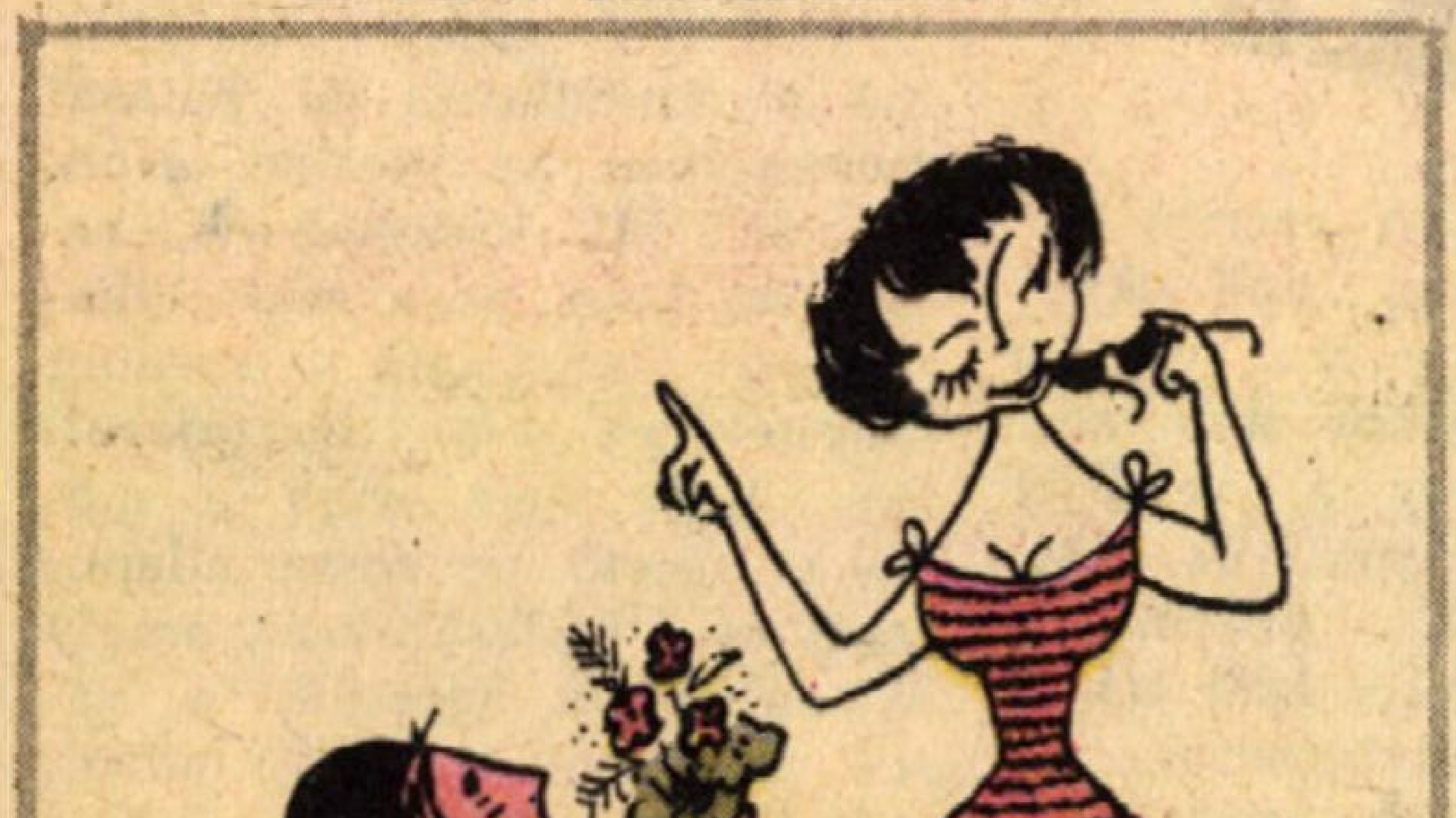

– Három szó és célhoz ér.
– ???

– Optika, Foto – Ofotért!

Egy kis baleset

Várnai György rajza

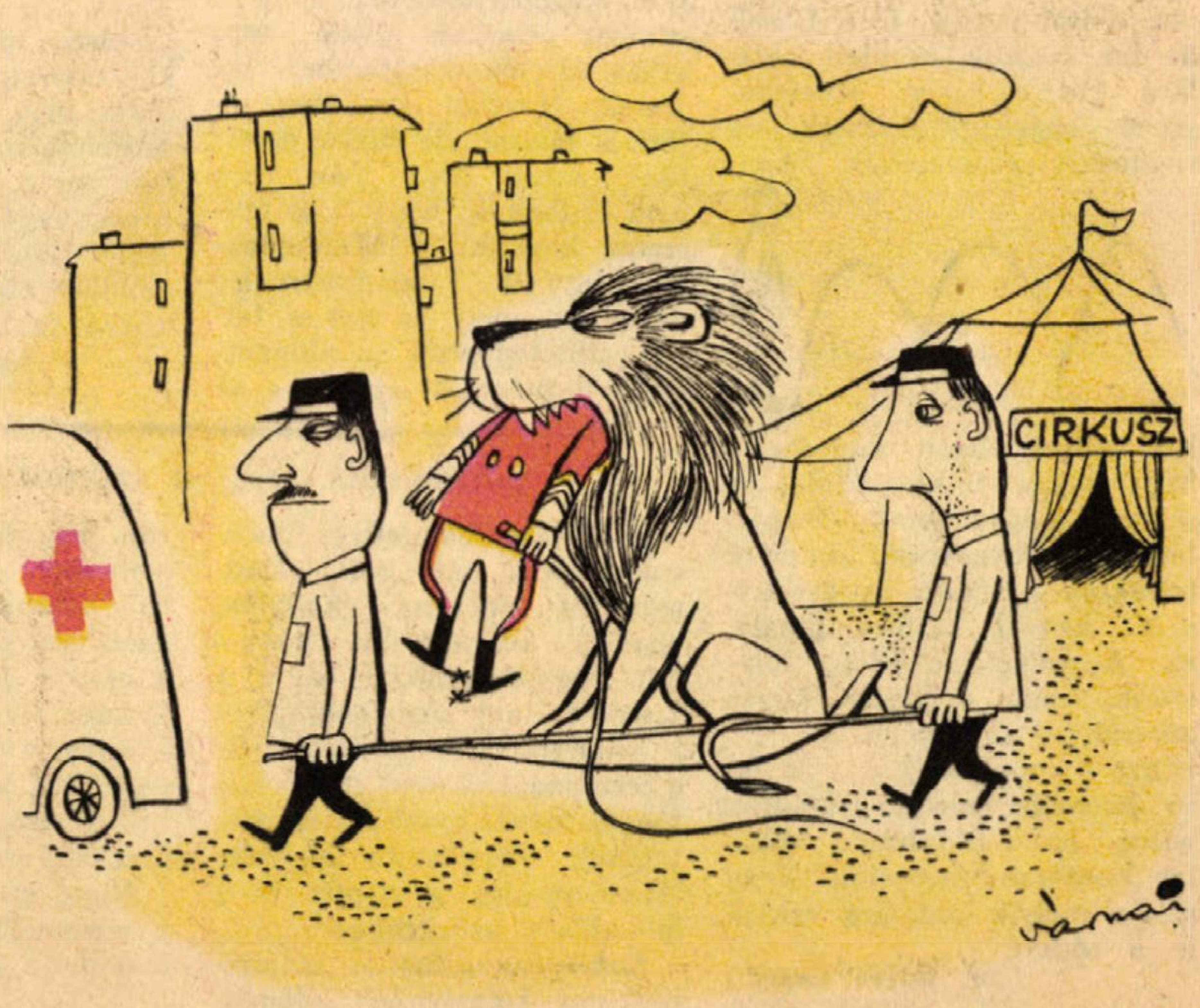

Le a bürokráciával.

Katonásdi a „Gyógyászatinál“

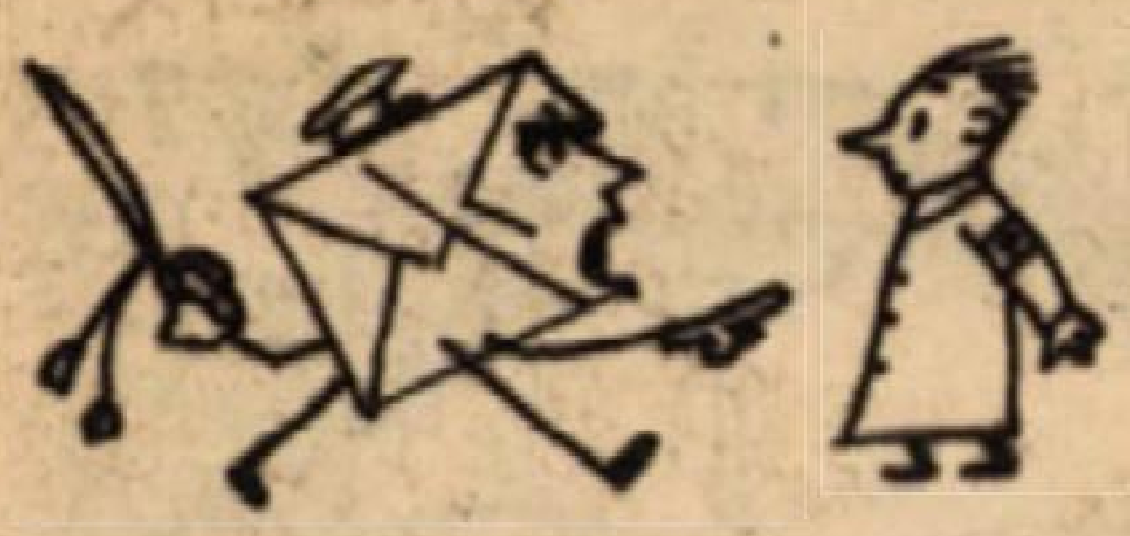

Egyik olvasónk „Behívójegyet” kapott, na nem a katonaságtól, hanem a Gyógyászati Segédeszközök Gyára, Mátyás tér 6. szám alatti irodájából. A levelezőlap szövege szószerint ez:

BEHÍVÓJEGY

Parafabetét átvétel céljából délelőtt 8 órakor jelentkezzék irodánkban.

Jó, hogy nem írták hozzá: *„Ha nem jelenik meg a parafabetétért, kemény fekhellyel szigorított két napi áristomra ítéljük!”*

Joggal kérdezi az olvasó: nem lehetne valamivel barátságosabb értesítést küldeni az érdekelt ügyfelekhez?

A porcukor

mint ismeretes, porrá őrölt cukor és arról nevezetes, hogy alig lehet kapni.

– Nincs – mondják a KÖZÉRT-boltokban –, és a nemleges válasz különösen most, a porcukor évadjában bosszantja a vevőket, mert eperre, málnára, jégbehűtött kávéba, süteményre egyformán szükség lenne porcukorra.

De nincs.

Miért nincs? Hiszen cukor van bőven!

Miért nem őrölnek?

Nemcsak a sóderről van szó!

Néhány héttel ezelőtt néhány teherautóból három kupac sódert raktak le a Lövölde tér *hatodik* kerületi oldalára. Ezt a három sóder-kupacot napokig tapostak és rugdosták a gyerekek. Amikor éppen azon tűnődtem, hogy végre mikor fogják a sódert elegyengetni, megjelent egy lovaskocsi, amelyre felrakták a sódert és átvitték a tér *hetedik* kerületi oldalára. A műveletet addig folytatták, amíg a három kupac átkerült a túloldalra.

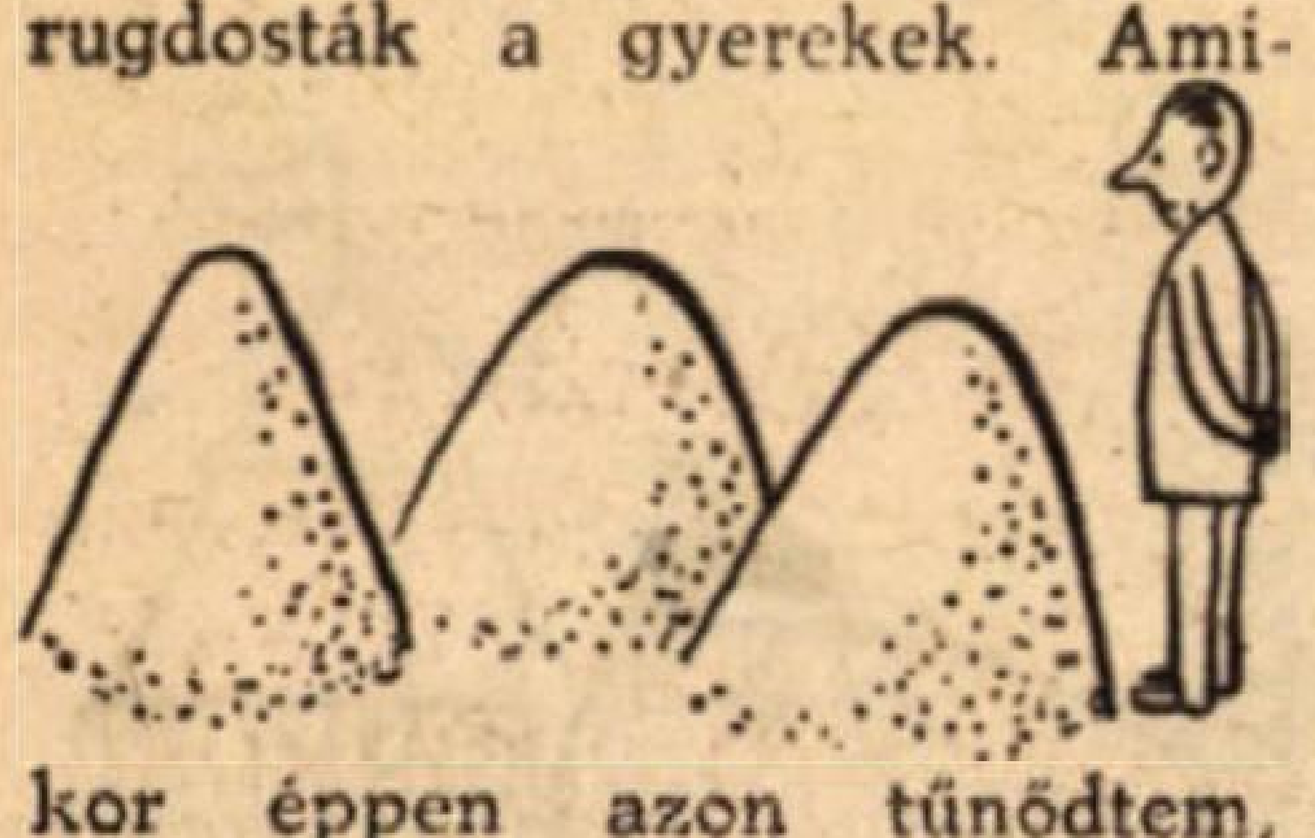

Ezt a munkát és a vele járó költséget megtakaríthatták volna, ha a szállíttató vállalat pontosan megjelöli, hogy a tér melyik oldalára rakják le a sódert.

Dr. Forró Lajos
VI., Lövölde tér 4.

Miért búsul a „Búsuló juhász”?

Tikkadt vándora a pesti aszfaltnak, nem vágysz-e fülledt nyári estéken egy pohár hideg sörre? Ha igen, lázasan keresel egy kies zöld-vendéglőt, amely közel is van, szép kilátással is kecsegtet, s ahol a suttogó lombok között felvillanó csillagfényt hangulatos cigányzene festi alá. Van ilyen bőven, de talán legilyenebb a Gellérthegy oldalában meghúzódó „Búsuló juhász”. Sas-hegyre néző csinos terasza szinte csalogatja a sétálókat. De a várt kellemes hangulat helyett mi fogadja az embert?

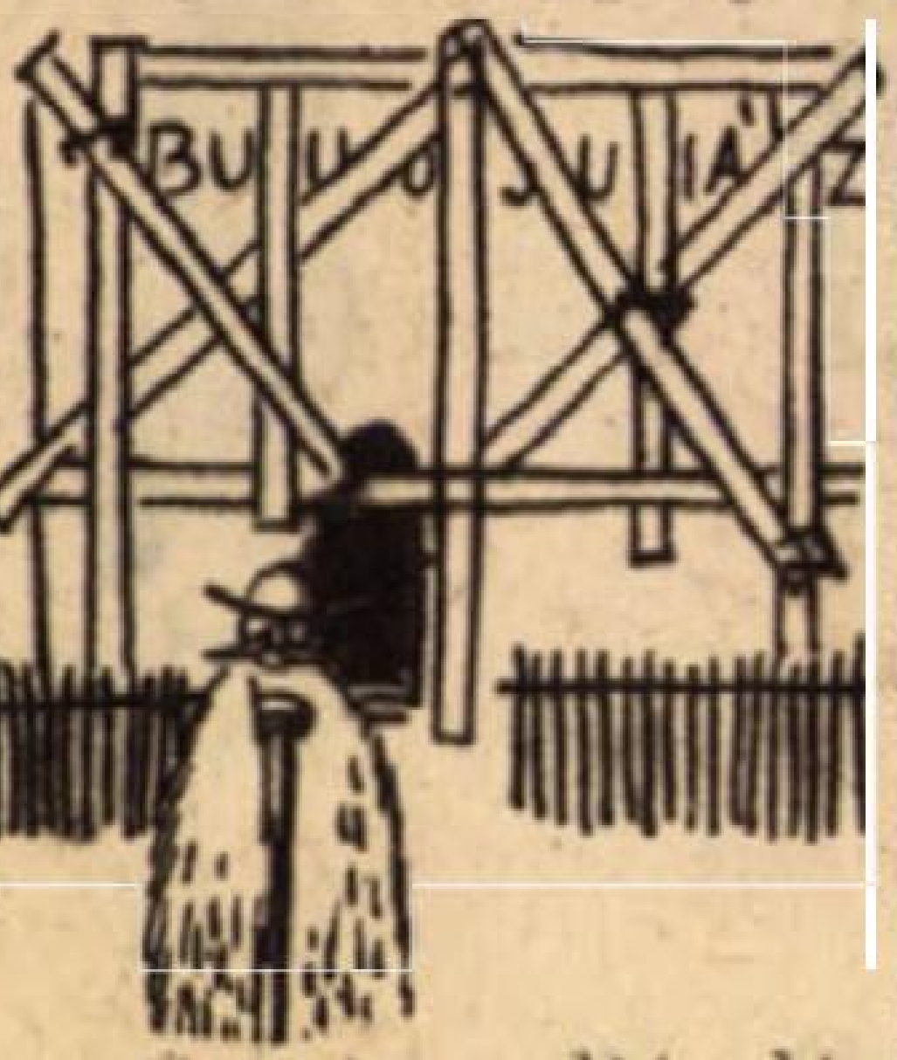

Az épület homlokzata állványokkal van körülvéve. Olyan, mint egy ostromlott vár. Malteros ládák, homokkupacok, létrák és a vakolatlan falak óva intik a közeledőt: vigyázz vándor, mert — csillagfény ide, csillagfény oda —, ha itt egyszer utolér a zápor, futhatsz a lakatlan hegyoldalon, amíg védett helyet találsz. Romantika legyen a talpán, amely ilyen figyelmeztetés után is itt kíván megpihenni...

Szegény „Búsuló juhásznak” minden oka megvan a búsulásra! Itt áll a szezon kellős közepén kellemes kerthelyiséggel, de félig kész épülettel, kongó falakkal, meszesvödrökkel, amelyek inkább riogatják, mint hívogatják a vendéget. Méltán töprenghet, velünk együtt azon, miért nem lehet egy nyári vendéglőt ősszel vagy kora tavasszal tatarozni?

Igaz, hogy egyes építkezések tervszerűtlenségének szép hagyományai vannak nálunk. Láttunk már iskolát ősszel festeni, a Gellért napozóját is most fejezik be (június végén!) lelkes hajrában —, hogy csak egy-két példát említsünk.

Úgy látszik, ennek a szépen terebélyesedő mozgalomnak egyik iskolapéldája a „Búsuló juhász” mostani építkezése...

R. E.

Fekbér-kalkuláció

Június elsején egy vagon cement érkezett részünkre az ó-szolnoki teherpályaudvarra. Másnap a teherpályaudvarról telefonáltak, hogy vigyük el a cementet. Nyomban elindítottunk nyolc kocsit a cement elszállítására. Mikor a teherpályaudvarra érkeztünk, közölték velünk, hogy 204 forint fekbért kell fizetnünk.

Csodálkoztunk ezen az intézkedésen, mire a pályaudvaron megmagyarázták, hogy a cement érkezését előző nap, tehát elsején sürgönyben jelezték. Harmadikán meg is jött a távirat, de hiába érveltünk azzal, hogy 2-án még nem tudhattuk, hogy 3-án táviratot kapunk, a MÁV-pénztáros egy M. T.-rendeletre hivatkozott, mely szerint a félnek állítólag attól az időponttól kell tudomást szereznie az áru érkezéséről, amikor a vasút a táviratot feladta.

Ha a rendelet valóban ezt írja elő, akkor sürgősen módosítani kell, mert az észszerűség törvénye szerint az, aki táviratot kap, csak akkor tudja meg, hogy mi van a sürgönyben, amikor már kézhez vette. Vagy a rendelet rossz, vagy a pénztáros rosszul értelmezi. Szerintünk mindkét esetben el kell tekinteni a fekbér kivetésétől.

Nyitrai S. elnök
Szabadság Tsz., Szolnok

Büntessék meg a szemetelőket!

A „Tiszta Budapestért” mozgalom nem járt kellő eredménnyel. Ígéretet kaptunk, hogy a szemetelőket ugyanúgy fogják büntetni, mint a szabálytalanul közlekedőket és a villamosról leugrálókat. Ez a terv azonban nem érett valósággá, hiszen továbbra is büntetlenül dobálhatják el felelőtlen pestiek a papírt és a hulladékot az utcákon.

Ennek az áldatlan helyzetnek egy kétesértékű „előnye” van, mégpedig az, hogy a pesti embernek nem kell az újságban kutatnia, hogy milyen tavaszi primőrök jelentek meg a piacon, hiszen a járdáról is le lehet olvasni. Ha megjelenik a retek, a hagyma, tele van a szárukkal a járda a zöldséges boltok előtt. Így megy ez az őszi kukorica csutkáig...

Nincs mese... Büntetni kell a szemetelőket, másképp nem lesz tiszta a pesti utca.

(b)

A legérdekesebb tabló

Van Budafokon, a Dózsa György út 14. számú házban egy ÁTEX-bolt. Ennek a boltnak kirakatában látható a Budai Nagy Antal reálgimnázium végzett leánynövendékeinek tablója. A tabló alatt papírszelet van, rajta nagy betűkkel ez olvasható:

OLCSÓ
SZEZONVÉGI
KIÁRUSITÁS

Persze mindenki mosolyog a tabló aláírásán és sokan ott helyben alkudoznak, ki a tanárnőkre, ki a most érettségiző csinos lányokra. Helyes lenne, ha a kiárusítást hirdető feliratot a kirakat másik részében helyeznék el. Az én kislányom képe is a tablón szerepel és saját fülemmel hallottam, amikor valaki a fényképre mutatva megjegyezte:

– De megvenném...

Hanák F. Alajosné
Budaörs, Budakeszi út 78.

Visszhang a tihanyi ügyben

A Közlekedés és Postaügyi Minisztérium orvosolta a tihanyiak autóbusz-panaszát. Június 14-től szeptember 14-ig újabb autóbuszokat állítottak be, amelyek Tihany hajóállomás és a posta között, a félsziget megkerülésével, Tihany-rév érintésével közlekednek.

Egy keszthelyi hozzászól

Örömmel olvastam a Keszthelyről írott cikket, amelynek máris mutatkozik a hatása, amennyiben az utcákat azóta öntözik. Mi, keszthelyiek, reméljük, hogy ez a cikk elhanyagolt városunk további szépítéséhez is hozzájárul. Kár, hogy nem írtak a mólóhoz vezető út rossz állapotáról és a büdösárokról, amely nyitva folyik keresztül a város közepén, és a strandról, valamint a ligetről, amelyet ugyancsak rendbe kellene hozni.

Egy keszthelyi,
aki ismét szépnek szeretné látni városát.

Ludas Matyi elintézte.

Május 29-i számunkban a IX. kerületi Vegyesipari V. dolgozóinak levelét közöltük, amelyben azt sérelmezték, hogy nem tudnak tisztálkodni, mert a fürdő úgynevezett csatlakozó munkálatait a Gázművek nem készítette el. Két nappal cikkünk megjelenése után a Gázművek dolgozói megjelentek a helyszínen és újabb két nap alatt elvégezték azt a munkát, amely nyolc hónapig húzódott.

Mai Hermes

Kaján Tibor rajza

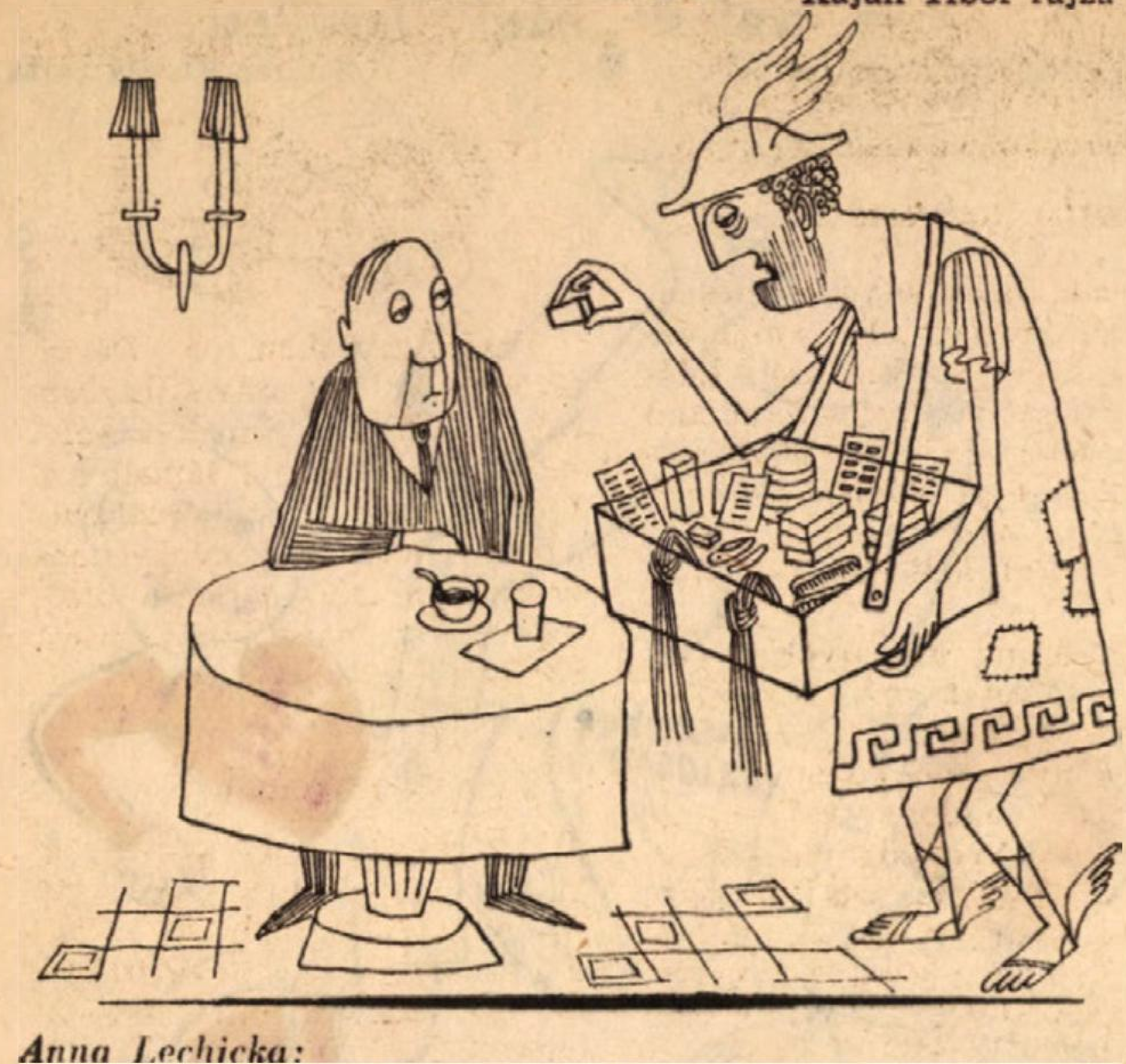

Anna Lechicka:

A szöcske és a hangyák

Az utolsó hullám kidobta a törékeny csónakot a sziget partjára és ott szétesett. Öt tántorgó, fáradt férfi vánszorgott a homokos fövényen: A., B., C., és D. urak és a hátuk mögött ballagott a Költő.

— Ez egy lakatlan sziget — mondta A. — éh- és fagyhalál fenyeget bennünket. Istenem, ha arra gondolok, hogy a szabadságomat Zakopanéban tölthettem volna...

— Az már nem divat... — szólt vacogó fogakkal B.

— Egy törekvő ember nem töltheti a szabadságát odahaza. Ha túlélem ezt a szenzációs hajótörést, remélem számíthatok egy párizsi kiküldetésre.

— Van benne valami — mondta C.

— Uraim — kezdte A. — meg kell beszélnünk a helyzetet.

— Én néhányszor már jártam külföldön hivatalos kiküldetésben, mindenfajta nyelvismeret nélkül, úgyhogy ez az érzés, amit most érzek ezen a lakatlan szigeten, már nem új nekem... Az a fontos, uraim, hogy ne veszítsük el a bátorságunkat, vagy ahogy mondják...

A négy fej összehajolt.

— ... *Kéklő halmok*
lüktetnek céltalan
fehér ponttal
hullámok fodrain —

szavalta a Költő és elgondolkozva nézett a láthatár végtelenjébe.

— Itt valami nem stimmel... — suttogta B. a Költő felé intve, és egy sokat jelentő kézmozdulatot tett homloka előtt

Amikor néhány óra múlva egy vitorláscsónak érkezett a szigetre, a Költő elsőnek üdvözölte az érkezőket. Ebben nem volt semmi különös, hiszen az egész idő alatt ő jelzett a hajósoknak, amióta azok a láthatáron feltűntek.

— Őt láttuk meg először! — mutatott egy szakállas matróz a Költőre. — Állt a parton és lengette az ingét.

— Hogyan, kolléga úr — kérdezte B. — Ön látta a csónakot és nekünk nem szólt semmit?

A Költő merengve nézett a messzeségbe s nem szólt semmit.

— Uram, miért nem szólt ön egy szót sem? — kérdezősködött szemrehányó hangon A., B., C. és D.

— Hiszen én megmondtam, kifejezetten megmondtam: „fehér ponttal hullámok fodrain”... Világos, hogy az árbocra vonatkozott...

— Mondtam, hogy egy kis baj van a Költővel — szólt B. és jobb kezével újból jelentős mozdulatot tett a homloka előtt.

Mikor beszálltak a mentőcsónakba, kiderült, hogy mindnyájan nem férnek be, egy személynek maradnia kell.

— Uraim! — szólt izgatottan, elfulladó hangon C. — Az Ország Legnélkülözhetetlenebbjeinek el kell utazniok... A. igazgató a legidősebb köztünk, ő van a legmagasabb beosztásban is, neki kell döntenie: ki az a személy, aki nem jöhet velünk.

A. torkát köszörülte, sóhajtozott, majd néhány számot írt bottal a homokba, végül rámutatott a Költőre, és így szólt:

— Ő marad. A Költők nem hoznak hasznot.

A. úr ugyanis a Könyvkereskedelmi Vállalat igazgatója volt.

Lengyelből fordította:
Bánki Márton

Mint a mellékelt tábla mutatja...

Szegő Gizi rajza

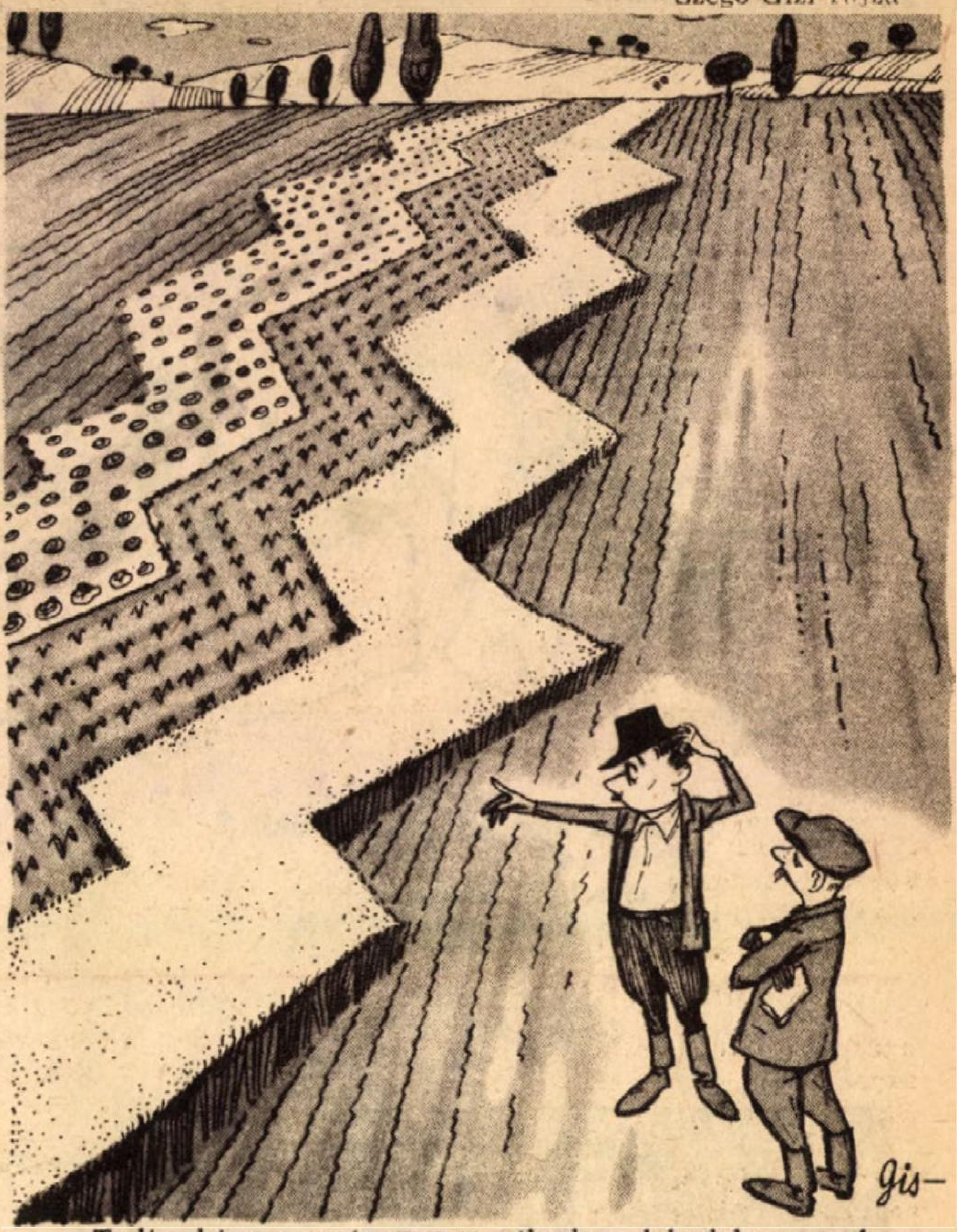

– Tudja, három napig tartott nálunk a lakodalom... Aztán negyednapra maradt a vetés...

Egy ókori órásnál

Gerő Sándor rajza

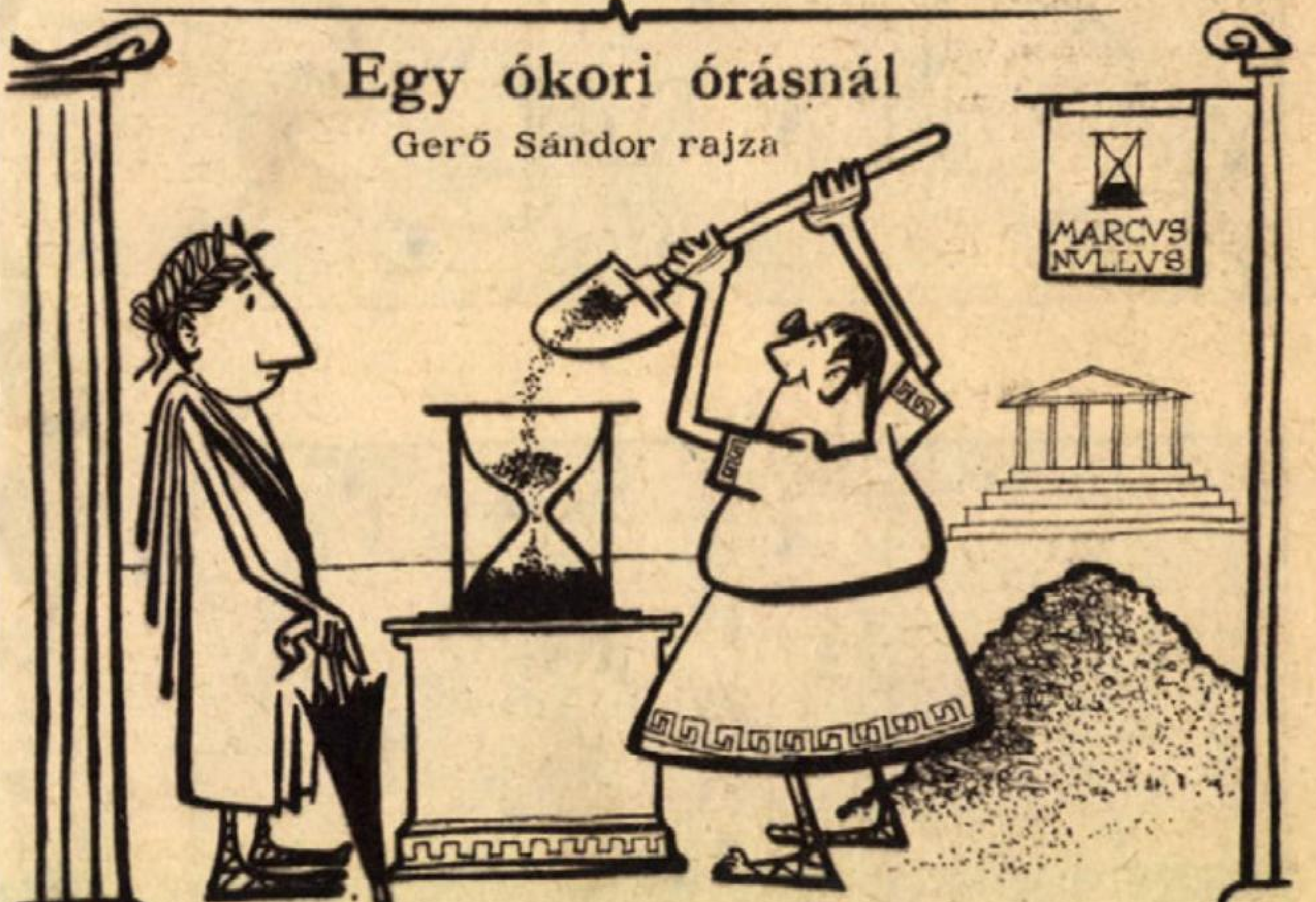

– Úgy, most már nem fog késni!

Eszpresszó nyílik az Állatkertben

Sándor Károly rajza

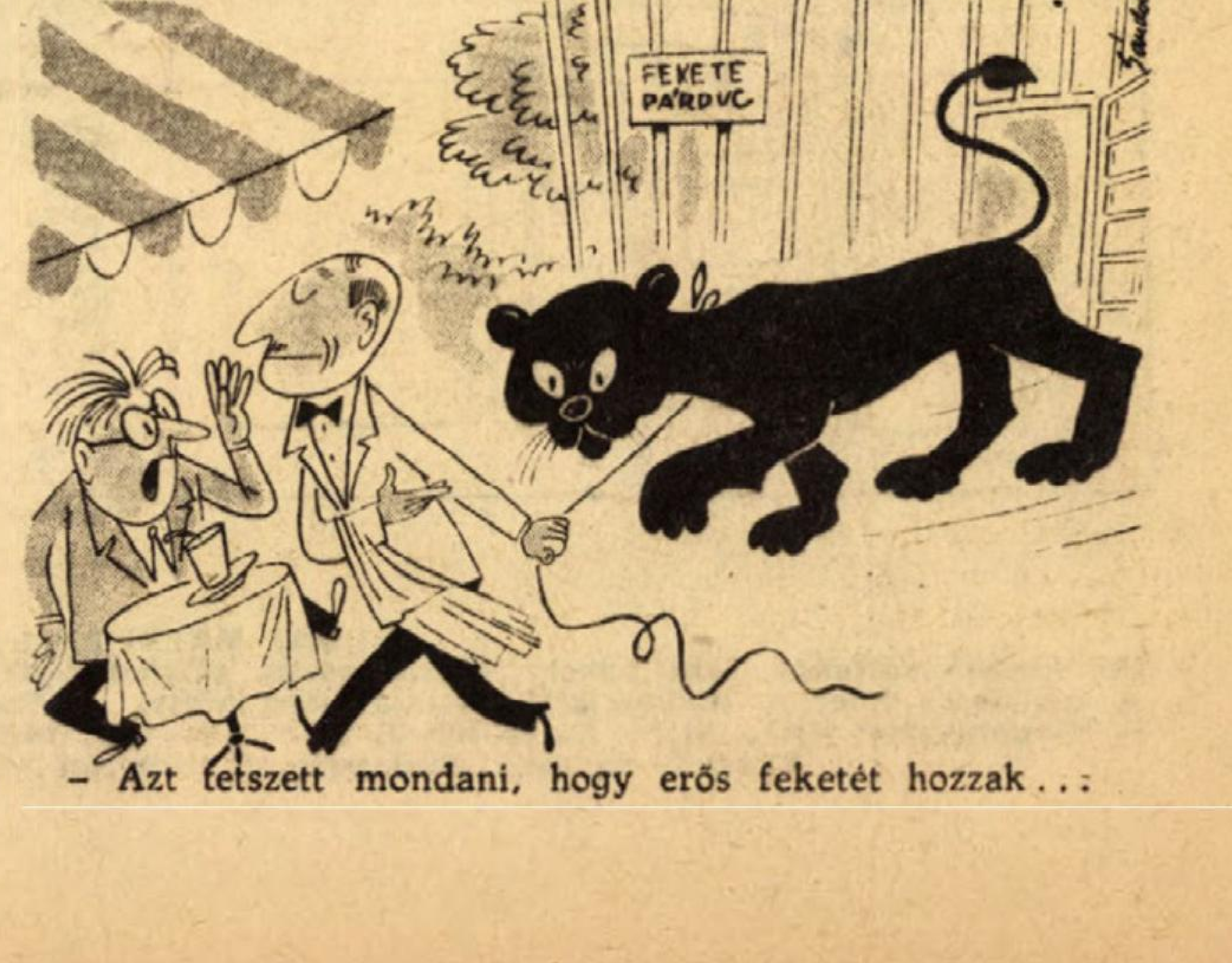

– Azt tetszett mondani, hogy erős feketét hozzak...

Végre!

Hegedűs István rajza

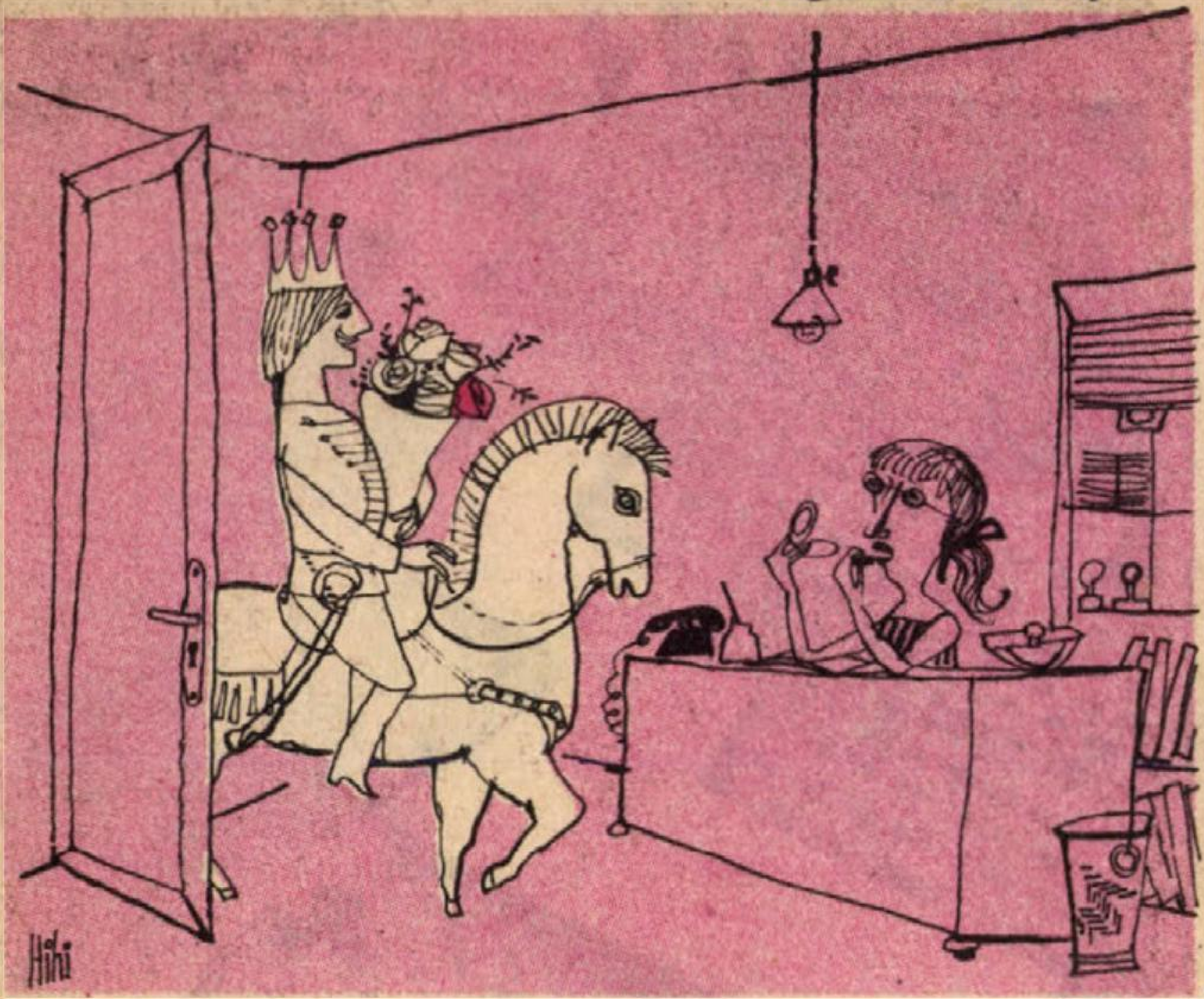

– Kovács Mancika itt dolgozik?
– Ki keresi?
– A mesebeli herceg.
– Akkor én vagyok!

A walesi „bárd” lesújtott

Sándor Károly rajza

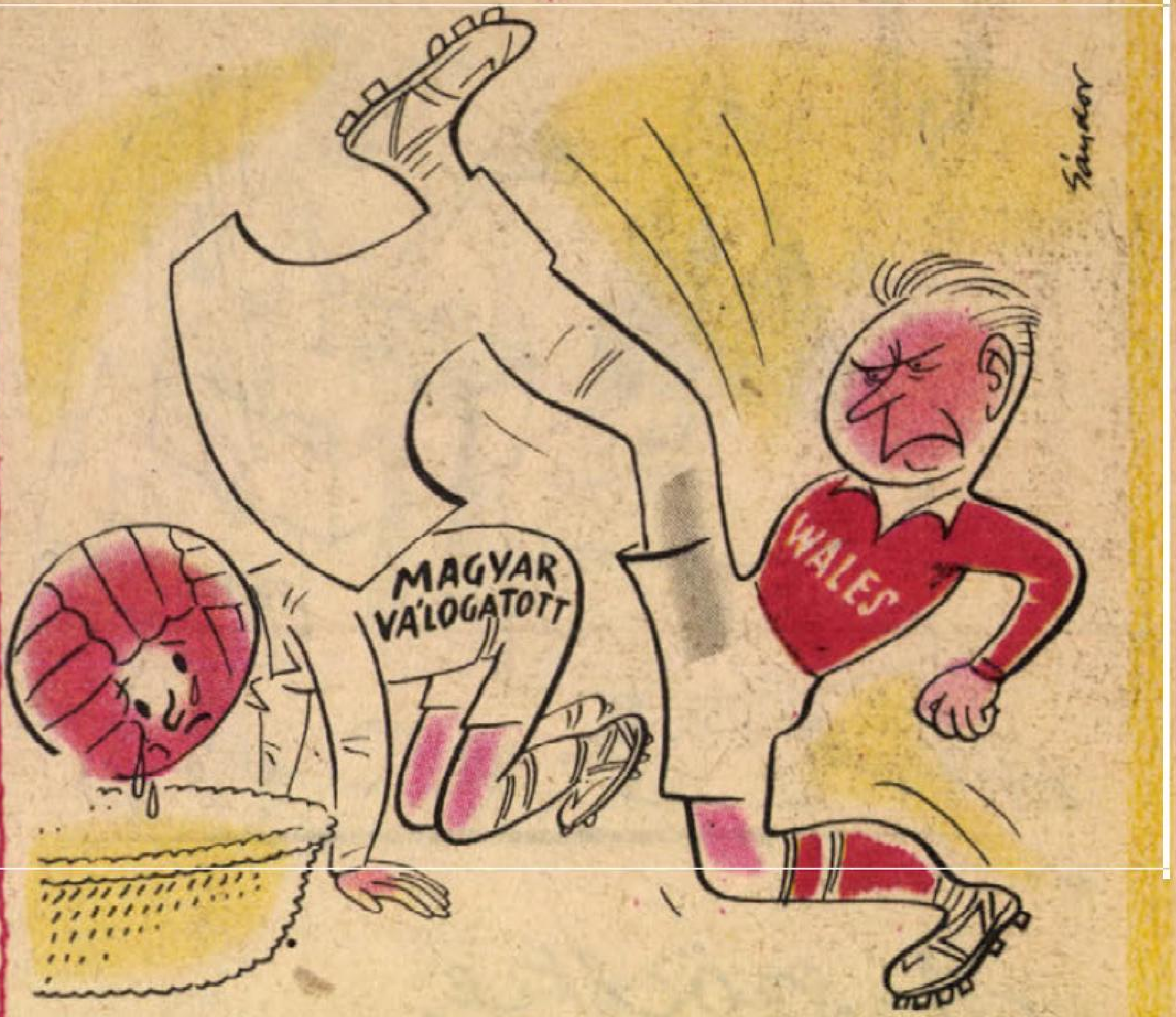

Nyári zápor

Réber László rajza

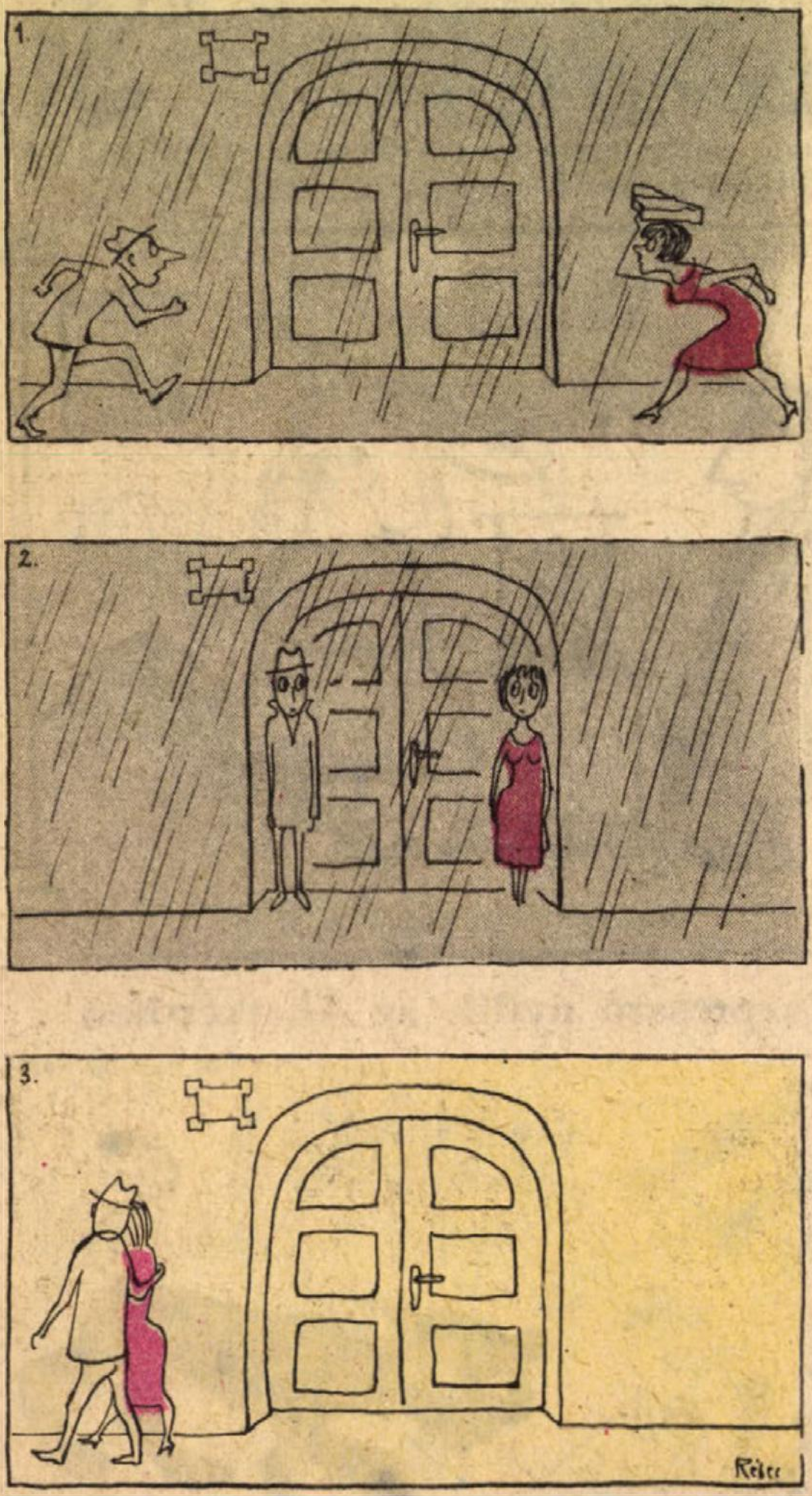

Vadevezősök

Pusztai Pál rajza

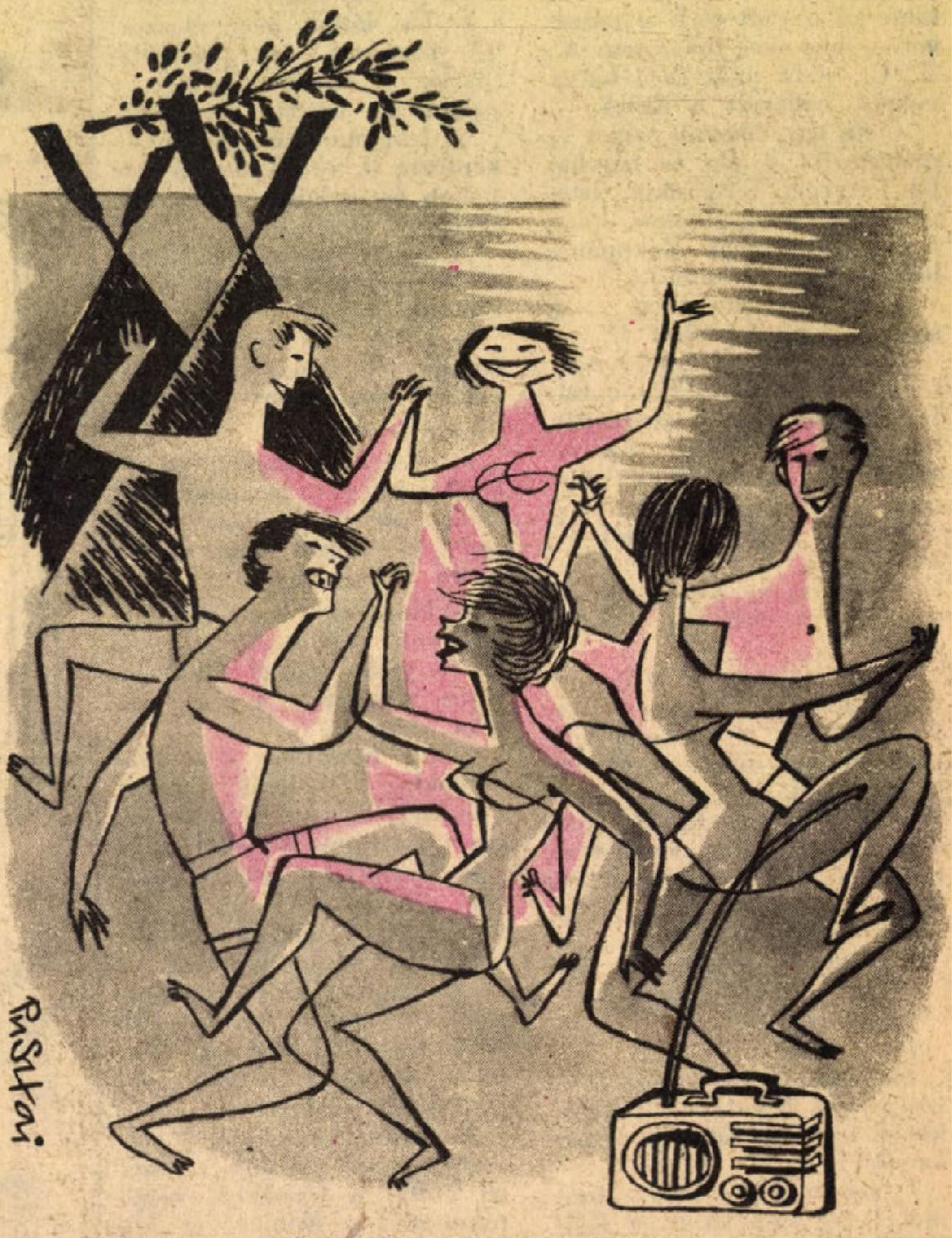

„Ó, mesebeli Afrika!...”

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca. 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.